

CHARLES W. LEADBEATER - MONADA

MONADA

CHARLES W. LEADBEATER

teozofija v sloveniji

Charles Webster Leadbeater

MONADA

Naslov izvirnika: Monad

Izvirnik izdal: The Theosophical Publishing House, 1929

Prva elektronska izdaja

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: Nicholas Roerich - Himalayas - © Nicholas Roerich Museum

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 125415939

ISBN: 978-961-6561-57-0 (PDF)

MONADA

CHARLES WEBSTER LEADBEATER

teozofija v sloveniji

Vsebina	Stran
<i>Predgovor</i>	5
<i>1. Poglavlje - Monada</i>	6
<i>2. Poglavlje - Višja zavest</i>	22
<i>3. Poglavlje - Buddhična zavest</i>	46
<i>4. Poglavlje - Primer psihičnega razvoja</i>	54
<i>5. Poglavlje - Čas</i>	59
<i>6. Poglavlje - Navdih</i>	63
<i>7. Poglavlje - Plagiatorstvo</i>	74
<i>8. Poglavlje - Pretiravanje</i>	81
<i>9. Poglavlje - Meditacija</i>	88

Predgovor

Razprave, ki so vključene v to knjigo, obravnavajo vprašanja, ki so za naše študente tako zelo pomembna, da bi jih morali razumeti. Pojavile so se v zadnjih sedmih letih v različnih naših revijah. Prosili so me, da bi jih sestavil v bolj trajno obliko, ki bi bila primerna kot priročnik. Zato ta knjiga.

C.W.L.

1. Poglavje - Monada

Dosegljiva informacija o predmetu Monada je nujno pičla. Za sedaj še nismo v stanju, da bi jo lahko dopolnili v večji meri. Vendar pa bo neko poročilo o tem vprašanju, pač z ozirom na sedaj med nami prisotno razumevanje, študente rešilo nerazumevanja, ki se pogosto pojavi ob vprašanjih, ki so pred nami.

Da si pri takem predmetu ustvarimo mnogo napačnih predstav je povsem neizogibno, saj poskušamo s fizičnimi možgani razumeti nekaj, kar nikakor ne more biti izraženo z izrazi, ki bi bili jasni tem možganom. Monada namreč prebiva na drugi od celega niza naših ravni, tisti, ki jo po navadi imenujemo para-nirvanična ali anupadaka. Nikakor ni preprosto umu predstaviti kakršen koli določen pomen te ravni ali sveta na taki višini, kot je ta. Kajti že vsak poskus, celo samo tak, ki bi poskušal razjasniti odnos med ravnmi ali svetovi, zahteva neverjeten napor domišljije v smeri, ki nam je povsem tuja.

Poskušajmo si zamisliti kaj naj bi bila Božanska zavest - zavest Solarnega Božanstva popolnoma izven katerega koli sveta ali ravni ali nivoja, s katerimi se vedno povezujemo. Lahko si le nekako bežno predstavljamo neke vrste transcendentno zavest, za katero ne obstaja več čas, za katero (vsaj v

solarnem sistemu) je vse sočasno prisotno; ne samo njeno sedanje stanje, ampak vse stopnje njene evolucije, od začetka do konca. To Božansko zavest si predstavljajmo kot zavest, ki si za lastno uporabo ustvarja vse te svetove različnega tipa materije in ki se nato hote ovija v to materijo ter se s tem v veliki meri omejuje. Že z ovijanjem v oblačilo iz materije z najvišjega od teh svetov, si je že naprtla določeno omejitev. Seveda pa je vsako nadaljnje oblačilo, v katerega se ovija s svojim nadaljnjim potapljanjem vse globlje v materijo, tudi dodatna omejitev. Eden izmed načinov, na katerega si lahko predstavljamo to dogajanje, je ta, da si poskušamo predstavljati v povezavi s tem, kar imenujemo dimenzije prostora. Predstavljajmo si neskončno število teh dimenzij in da vsak sestop z višjega na nižji nivo odstrani zavestnost ene od teh dimenzij, tako da imamo pred seboj, ko smo prispeli na mentalno raven, le še pet dimenzij. Sestop na astralno raven odstrani še eno, nadaljnji sestop na fizično raven pa nam pusti na razpolago samo še tri dimenzije prostora, ki so nam znane. Če si želimo ustvariti neko predstavo, kaj pomeni izguba teh dodatnih dimenzij, je najbolje, da si predstavljamo obstoj bitja, katerega čuti lahko zaznajo le dve dimenziji, in razmislimo, na kakšen način bi se zavestnost tega bitja razlikovala od naše. Tako bomo ugotovili, kaj bi pomenila izguba ene dimenzije za našo zavestnost. Takšna vadba domišljije nas bi takoj prepričala, da tako dvo-dimenzionalno bitje nikoli ne bi moglo imeti ustrezne predstave o našem življenju. Zavedalo bi se le posameznih delov, pa tudi predstava o teh bi bila povsem zavajajoča. Ta primer nam omogoča, da si lahko predstavljamo, kako neprimerna je lahko naša predstava že o svetu ali ravni, ki je takoj nad našo. Tako nemudoma zaznamo nemoč, da bi lahko popolno razumeli Monado, ki se giblje številne ravni ali svetove višje od točke, s katere jo želimo opazovati.

Mogoče nam bo pomagalo to, če si v um priključimo metodo, po kateri Božanstvo izvirno gradi te ravni. O Njegovi metodi bomo govorili z vsem spoštovanjem in polnim prepričanjem, da lahko dojamemo kvečjemu zelo majhen del Njegovega dela in da tudi na tega gledamo od spodaj, za razliko od Njega, ki ga nadzoruje od zgoraj. Vendar lahko upravičeno rečemo, da

On pošilja iz Sebe val moči, neke vrste vpliv, ki oblikuje primarno, predobstoječo materijo v določene oblike, ki smo jim dali ime atomi.

V ta, tako ustvarjeni svet, raven ali nivo, pride drugi življenjski val božanske energije. Ta val je usmerjen v te že obstoječe atome in jih oblikuje v oblike, v katerih se nastani. Med tem časom prvi, navzdol valujoči val švigne skozi to, na novo oblikovano raven ali nivo in ustvari naslednjo, nižjo raven z atomi, ki so nekoliko večji in zato iz nekoliko bolj goste materije - pa čeprav je ta gostota precej oddaljena od kakršne koli naše predstave o fini materiji. Nato v ta drugi svet vstopi drugi val in v njej spet najde materijo, h kateri se usmeri in iz nje izgradi oblike. In tako se ta proces ponavlja, materija postaja z vsakim novim svetom vse bolj gosta in gosta, dokler nazadnje ne doseže tega fizičnega nivoja. Pomagalo nam bo, če si bomo zapomnili, da na vsakem od teh nivojev, vdihujoče življenje drugega izliva naleti na že oživljeno materijo prvega izliva, ki mu služi kot sredstvo, iz katerega izgradi oblike, v katerih se nastani.

Ta proces vdihovanja duše oblikam, ki so bile izgrajene iz že oživljene materije, se nadaljuje skozi mineralno, rastlinsko in živalsko kraljestvo. Ko pa pridemo to trenutka individualizacije, ki loči višjo živalsko manifestacijo od najnižjega človeka, se dogodi zanimiva sprememba. To, kar je bilo doslej dušo vdihujoče življenje postane sedaj samo vdihnjeno, ker se izgradi v obliko (ki jo simbolizira posoda, Sveti Graal), v katero vstopi in se je polasti ego. Vase absorbira vse izkušnje, ki jih je imela materija njegovega kavzalnega telesa, tako da se nič ne izgubi in da jih ponese s seboj skozi vsa obdobja svojega obstoja. Proces oblikovanja teles na nižjih ravneh nadaljuje iz materiala, ki mu je vdihnil dušo prvi izliv iz Tretjega Aspekta Božanstva. Ko končno doseže nivo evolucije, na katerem je kavzalno telo najnižje telo, ki ga potrebuje, smo priče pogledu na ego, ki predstavlja tretji izliv iz Prvega Aspekta Božanstva, ki nastanjuje telo, ki je sestavljeno iz materije, ki ji je dušo vdihnil drugi izliv.

Na precej bolj pozni stopnji se to dogajanje ponovi še enkrat in ego, ki je vdihoval dušo tako številnim oblikam, skozi celotno obdobje ene verige,

postane sam nosilec, ki mu dušo tedaj vdihuje popolnoma aktivna in prebujena Monada. Tudi tu, kakor prej, se v ekonomiji narave ne izgubi ničesar. Vse številne izkušnje ega, vse čudovite kvalitete, ki so se v njem razvile, vse preidejo v samo Monado in se tam realizirajo veliko bolj popolno, kot pa so se lahko prej v egu. O stanju zavesti Solarnega Božanstva izven ravni Njegovega sistema, si ne moremo ustvariti prave predstave. O tem so govorili kot o Božanskem Ognju. In če uporabimo ta času primeren simbolizem, si lahko predstavljamo, kako Iskre tega Ognja padajo v materijo naših ravni - Iskre so iz esence tega Ognja, vendar pa se zdijo le začasno ločene od njega. Analogije ne smemo vleči predaleč, saj vse iskre, ki jih poznamo, izhajajo iz izvornega ognja potem pa postopoma ugašajo in odmrejo. Medtem pa se te Iskre v počasni evoluciji razvijejo v Plamene in se povrnejo k Izvornemu Ognju. Ta razvoj in ta povratek se zdita cilj, zaradi katerega so se te Iskre pojavile. Proces tega razvoja, s katerim smo trenutno povezani, pa je tisto, kar poskušamo razumeti.

Zdi se, da se Iskra, kot taka, ne more povsem oviti preko določene mere. Ne more sestopiti preko tega, kar imenujemo druga raven in ohraniti svojo enotnost. Težava s katero se srečujemo, ko si poskušamo oblikovati kakršno koli predstavo o tem vprašanju, je ta, da še nobeden med nami, ki to raziskujemo, ni sposoben dvigniti zavest na to drugo raven. V pred kratkim sprejeti nomenklaturi smo ji dali ime monadična zato, ker je dom Monade, vendar pa še nobeden med nami ni bil sposoben spoznati to Monado v njenem lastnem prebivališču, ampak le takrat, ko je sestopila na stopnjo ravni ali nivoja ali sveta, ki je pod njenim lastnim in v katerem se kaže kot trojni Duh, ki mu v naših zgodnjih knjigah pravimo Atma v človeku. Že to je nerazumljivo, da ima tri aspekte, ki so povsem razločni in vidno ločeni, pa so vsi kljub temu temeljno le eden in isti.

V svojem prvem aspektu Monada ne more (ali vsaj ne) sestopiti pod ta duhovni nivo. V svojem aspektu pa sestopi v materijo naslednjega, nižjega sveta (intuitivnega). In ko ta aspekt pritegne k sebi materijo tega nivoja, ga imenujemo božanska modrost v človeku ali intuicija. Medtem pa Monada

v svojem tretjem aspektu sestopi tudi na to intuitivno raven in se odene v njeno materijo ter prevzame obliko, ki ji v naši literaturi do sedaj še nismo naredili nobenega imena. Nato napreduje naprej ali navzdol še za eno stopnjo in se obleče v materijo višjega mentalnega sveta, tako da jo takrat imenujemo intelekt v človeku. Ko se je ta trojna manifestacija na treh nivojih razvila in se kaže kot Duh, intuicija in intelekt, ji damo ime ego. Ta ego prevzame nosilec, ki je izgrajen iz materije višje mentalne ravni in smo mu dali ime kavzalno telo. Ta ego, ki deluje v kavzalnem telesu, pogosto imenujejo višji jaz, včasih pa tudi duša.

Tako vidimo, da je ego manifestacija Monade na višji mentalni ravni. Vendar pa moramo razumeti, da je neskončno daleč od tega, da bi bil popolna manifestacija. Vsak sestop z ravni na nižjo ravni pomeni veliko več kot pa le odevanje Duha. Pomeni namreč tudi dejansko zmanjšanje količine izraženega Duha. Uporabljati izraze, ki označujejo količino, je pri takih vprašanjih povsem nekorektno in zavajajoče. No, če pa že moramo poskusiti, da bi ta višja vprašanja izrazili v človeških besedah, se tej neustreznosti ne moremo čisto izogniti. In najbližje lahko pridemo s fizičnimi možgani do predstave o tem, kaj se dogaja, ko se Monada ovija v materijo duhovne ravni, če rečemo, da se lahko tam pokaže le del nje in da se celo ta del mora pokazati v treh ločenih aspektih, namesto v slavni celovitosti, kar ona dejansko je v svojem lastnem svetu. Tako da, ko se drugi aspekt trajnega Duha spusti navzdol in manifestira kot intuicija, to ni celota tega aspekta, ki se je manifestiral, ampak samo njegov del. Tudi ko se tretji aspekt spusti za dve ravni in manifestira kot intelekt, je to le del dela aspekta intelekta Monade. Zato ego ni zastrta manifestacija Monade, ampak zastrta predstavitev malega dela Monade.

Kakor zgoraj, tako spodaj. Kar je ego za Monado, je osebnost za ego. Tako da, ko smo dosegli osebnost, s katero imamo opraviti v fizičnem svetu, je prišlo drobljenje že tako daleč, da del, ki smo ga sposobni videti, ni v nika kršnem sorazmerju z realnostjo, katere edini mogoči izraz je. In prav s tem in s tega smešno neprimerne delu si mi prizadevamo razumeti celoto!

Naša težava, da bi razumeli Monado je iste vrste, čeprav višje stopnje, kot ta, na katero naletimo, ko si resnično prizadevamo, da bi si predstavljali ego. V zgodnjih časih Teozofskega društva so se odvijale mnoge razprave o odnosih med nižjim in višjim jaz-om. V tistih dneh doktrine nismo poznali niti toliko kot jo sedaj, potem ko smo prešli skozi daljši študij. Govorim o skupini študentov v Evropi, ki je imela za seboj krščansko tradicijo in zelo bežne predstave, ki jih krščanstvo povezuje z besedo “duša.”

Običajni kristjan sebe nikakor ne istoveti s svojo “dušo,” ampak gleda nanjo kot na nekaj, kar mu je na nek nedoločen način pripojeno - nekaj, za česar osvoboditev je odgovoren. Morda čisto noben običajni človek, ki je predan tej religiji, nima zelo jasne predstave o tej besedi, vendar pa bi jo verjetno opisal kot svoj nesmrtni del, čeprav v običajnem jeziku govori o njej kot o svoji lastnini, o nečem, kar je ločeno od njega. V *Magnificat*-u Blažena Devica pravi: “Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se veseli v Bogu, mojem Rešitelju.” Mogoče tu zariše razliko med dušo in duhom, kot Sv. Pavel, vendar o obeh govori kot o posesti in ne kot o Jaz-u. Ne pravi: “Jaz kot duša poveljujem; Jaz kot duh se veselim.” To je mogoče samo vprašanje jezika, prav gotovo pa ta ohlapen jezik izraža netočno in slabo definirano idejo. Ta teorija je bila pri vseh nas v Evropi precej v zraku in tako smo najprej do neke mere zamenjevali termin “višji jaz” za “dušo.”

Tako smo uporabljali takšne izraze kot “gledati na višji jaz,” “poslušati opozorila višjega jaz-a” itd. Spomnim se, da je g. Sinnet včasih rad malo omalovažujoče govoril o višjem jaz-u in trdil, da bi moral biti deležen več zanimanja kot ga je zgleda v tej nesrečni osebnosti, ki se tu spodaj bori v njegovo korist. In zato je rad v šali predlagal oblikovanje društva za izobrazbo o višjih jaz-ih. Le postopno smo dorasli čutenju, da je višji jaz človek in da je to, kar vidimo tu spodaj le zelo majhen njegov del. Le počasi, počasi smo se naučili, da tu obstaja le ena zavest, in da nižji, čeprav nepopolna slika višjega, ni na noben način od njega ločen. Navadili smo se misliti na to, da se “mi” dvigujemo, dokler se “mi” ne združimo s tistim slavljanim višjim bitjem, ne da bi razumeli, da je višji resnični jaz in da združitev višjega z

nižjim dejansko pomeni odpiranje nižjega navzven, tako da lahko višji deluje v njem in skozi njega.

Da bi postali resnično prepojeni s Teozofskimi idejami, je potreben čas. Samo branje knjig, niti samo trd študij, ne ustvarita resničnega Teozofa. Pustiti moramo, da učenje postane del nas. To lahko nenehno opazujemo na primeru novih članov. Ljudje se nam pridružijo, ljudje ostre inteligence, ljudje najgloblje predanosti, resnično pripravljene dati največ, kar lahko za Teozofijo in jo asimilirati čim hitreje in čim popolneje kot je mogoče. In navkljub vsemu temu in navkljub gorečemu preučevanju naših knjig, se ne morejo takoj postaviti v položaj starejših članov. In to bodo včasih pokazali s kakšno grobo trditvijo, ki sploh ni v harmoniji s Teozofskim učenjem. Ne mislim, da bo samo tok časa prinesel določene učinke, ker je očitno, da človek, ki ne študira, lahko ostane član dvajset let, pa bo po tem času le medlo napredoval z začetne točke. Tisti pa, ki potrpežljivo študira, ki živi s tistim, kar je spoznal, vstopi tekoče v duha Teozofije - ali, morda bo bolje, če rečemo, da duh Teozofije vstopi vanj.

Seveda, zaradi tega novi člani ne bi smeli nikoli prekiniti s svojim študijem, ampak si prizadevati, da bi doktrine razumeli z vseh zornih kotov. Leto za letom, vsi mi, rastemo proti držim tistih, ki so starejši od nas. To pa postane lahko z druženjem in pogovori s starejšimi študenti. Mojstri vedo skoraj neskončno več kot najvišji Njihovi učenci, zato ti najvišji učenci nadaljujejo z ukom ob druženju z Njimi. Mi, ki smo nižji učenci, vemo veliko manj od tistih, ki so nad nami, zato se moramo učiti v druženju z njimi. In enako se lahko tudi tisti, ki niso niti na našem nivoju, naučijo nekaj v druženju z nami. Zato lahko vedno starejši študentje pomagajo mlajšim, tako da se ti lahko precej naučijo od tistih, ki so stopali po poti pred njimi. Po tej postopni poti smo začeli razumevati višji in nižji jaz.

Izraziti odnos osebnosti do ega je izjemno težko. Kot sem že povedal zgoraj, mislim, da je najbolje, če rečemo, da je nižji del višjega, njegov droben delček, ki se izraža z resnimi težavami. Recimo, da srečamo osebo na fizični ravni, jo nagovorimo in potem mislimo in pravimo, da jo poznamo. Neko-

liko bližje resnici bi bilo, če bi rekli, da poznamo njen tisoči del. Celó tedaj, ko imamo razvito jasnovidnost - celo, ko človek odpre pogled svojega kavzalnega telesa, in pogleda na kavzalno telo drugega - celo takrat, čeprav vidi manifestacijo ega na njegovi lastni ravni, je še vedno precej daleč od tega, da bi videl resničnega človeka. V *Man, Visible and Invisible (Vidni in nevidni človek)* sem poskušal z ilustracijami nakazati eno stran aspekta teh višjih nosilcev, vendar pa so ilustracije dejansko povsem neprimerne. Dajo nam le nejasno podobo o resnični stvari. Ko bo vsak od naših bralcev razvil astralni vid, bo lahko postavil razumno trditev kot tisto, ki jo je kralju Salomonu postavila kraljica iz Sabe: "Povedana mi je bila le polovica." Lahko bo rekel: "Tu obstaja vsa ta slava in lepota, ki me obdaja, in zgleda tako zelo naravna; morda bi moral enostavno podati boljši opis vsega tega." Toda, ko je vse to videl in izkusil ter se povrnil v fizično telo in poskusil vse to opisati s fizičnimi besedami, pa bo naletel na iste težave kot mi.

Kajti, ko človek uporablja višji mentalni vid in gleda na kavzalno telo drugega, dejansko ne vidi ega, ampak le materijo višje mentalne ravni, ki izraža kvalitete ega. Te kvalitete vzburijo materijo in povzročijo njeno valovanje različnih stopenj in proizvedejo barve, iz katerih lahko razberemo značaj človeka. Ta značaj, na tistem nivoju, predstavljajo dobre kvalitete, ki jih je razvil človek. V tako prefinjeni materiji se ne more izraziti nobeno zlo. Ob opazovanju takšnega kavzalnega telesa vemo, da ima v sebi klice vseh značilnosti Božanstva - vse možne dobre kvalitete, vendar pa se te ne razvijejo, dokler človek ne doseže resnično visokega nivoja. Ko se v osebnosti kaže neka zla poteza, moramo vedeti, da ta kaže na to, da se njeno nasprotje, dobra poteza, v egu še ni razvila. V njem sicer obstaja, kot v vsakem, vendar pa še ni bila priklicana v aktivnost. In takoj, ko je priklicana v aktivnost, njene silne vibracije delujejo na nižje nosilce in preprečijo, da bi se v njih še naprej lahko pojavljale nasprotne, zle.

Če obravnavamo ego kot resničnega človeka in nanj pogledamo na njegovi lastni ravni, bomo videli, da je to resnično veličastno bitje. Edina predstava, ki si jo lahko tu spodaj ustvarimo o tem, kar resnično je, je podoba čudo-

vitega angela. Vendar pa je lahko izraz takšnega lepega bitja na fizični ravni precej daleč od tega. In mora biti tako - prvič zato, ker je to le njegov droben delček, in drugič, ker ga tukajšnji pogoji tako onemogočajo. Predstavljajmo si, da človek potisne svoj prst v luknjo v steni, ali pa v železno cev, tako da ga ne more niti premakniti. Koliko sebe bi lahko izrazil skozi ta prst v takšnih pogojih? Usoda delčka ega, ki se je spustil v to gosto telo, je precej podobna. To je tako majhen delček, da ne more zastopati celote. Omejen in zaprt je tako zelo, da ne more izraziti niti tega, kar v resnici je. Ta podoba je meglena, vendar pa ponuja neko vrsto predstave o odnosu med osebnostjo in egom.

Recimo, da ima prst spoštljivo količino lastne zavestnosti in da je zaradi tega, ker je odrezan od telesa, začasno pozabil na to, da je njegov del. Da je pozabil tudi na svobodo širšega življenja in da se poskuša prilagoditi svoji luknji, razširiti njene stene ter jo narediti prijetno za bivanje s pridobivanjem denarja, posesti, slave, itd. - in, da se ob tem ne zaveda, da začenja resnično živeti le takrat, ko se v celoti izvleče iz luknje in se prepozna kot del telesa. Ko se ponoči izvlečemo iz te luknje in živimo v naših astralnih telesih, smo precej manj omejeni in precej bližje našemu resničnemu jaz-u, čeprav smo še vedno oviti v dve tančici - naše astralno in mentalno telo - ki nam še vedno preprečujeta, da bi bili resnično to, kar smo, da bi se lahko polno izrazili. Pa vendar smo v teh pogojih veliko svobodnejši in veliko lažje dojamemo realnosti, saj je fizično telo najbolj ovirajoče in omejujoče od vseh in nam nalaga največje omejitve. Precej bi nam pomagalo, če bi lahko odstranili te omejitve, eno za drugo, vendar pa to ni lahko. V astralnem telesu spoznamo, da se lahko po prostoru gibljemo zelo hitro - nismo sicer v trenutku tam, kjer bi želeli, vendar pa še vedno zelo hitro, saj lahko v dveh ali treh minutah obkrožimo svet. Toda tudi tam ne moremo priti nikamor, če ne prehajamo skozi vmesni prostor. Na tem nivoju lahko pride-mo v stik z drugimi ljudmi v njihovih astralnih telesih. Vsaj njihova čustva so za nas odprta, tako da nas ne morejo zavajati, čeprav lahko to naredijo v zvezi s svojimi mislimi. V tem svetu lahko zvemo precej več o zemeljskih

prebivalcih - tistih, ki jih imenujemo mrtve - višjih naravnih duhovih, angelih želja in o mnogih drugih. Vid te ravni nas usposablja, da vidimo v notranjost vsakega predmeta in da pogledamo v notranjost zemlje. Zato je naša zavest precej širša.

Naredimo korak naprej. Če se naučimo uporabljati moči mentalnega telesa, zato še ne izgubimo moči nižjih, saj so te vključene v višje. Tako lahko sedaj prehajamo iz kraja v kraj s hitrostjo misli, lahko vidimo misli naših prijateljev, tako da zmota ni več mogoča. Lahko vidimo višje redove angelov in širne množice tistih, ki so že zaključili svoje astralno življenje in prebivajo v nebeškem svetu. Če se dvignemo še za en korak in začnemo uporabljati čute kavzalnega telesa, bodo našo raziskavo pričakala večja veličastja. Če tedaj pogledamo na prijatelja, njegovo telo, ki ga vidimo v ovoidu, ni več podobno njegovemu sedanjemu ali zadnjemu fizičnemu telesu, tako kot je na astralni in mentalni ravni. To kar vidimo je Augoeides, veličastni človek, ki ni več podoba nobenega od njegovih preteklih fizičnih nosilcev, ampak v sebi ohranja bistvo vsega, kar je bilo v njih najboljše - telo, ki bolj ali manj popolno, odvisno od rasti izkušnje, nakazuje, kar Božanstvo meni, da bi človek moral biti. Z opazovanjem tega nosilca lahko razberemo stopnjo evolucije, ki jo je dosegel človek. Lahko razberemo njegovo preteklost in do neke mere tudi bodočnost, ki leži pred njim.

Študentje se včasih čudijo, zakaj je to tako, da zle kvalitete, ki jih je človek izrazil v enem življenju, vztrajajo v naslednjih življenjih. Razlog ni samo v tem, da se nasprotna, dobra kvaliteta, še ni razvila in da zato na človeka lahko v določeni smeri še vedno delujejo zli vplivi, ampak tudi to, da človek prenaša, iz življenja v življenje, permanentne atome nižjih nosilcev, ki težijo k reprodukciji kvalitet, ki jih je izražal v preteklih inkarnacijah. Tako se lahko vprašamo: "Zakaj torej prenašamo te permanentne atome?" Ker je nujno za evolucijo. Zato, ker mora biti razviti človek mojster vseh ravni. Če bi se bilo mogoče razvijati brez teh permanentnih atomov, bi lahko mogoče postal veličastni arhangel na višjih ravneh, vendar pa bi bil povsem neuporaben na teh nižjih svetovih, ker bi si odrezal svojo moč čutenja in

razmišljanja. Zato ne smemo zavreči permanentnih atomov, ampak jih moramo prečistiti.

Naloga, ki je sedaj pred nami, je ta, da prepoznamo ego kot resničnega človeka, tako da mu bomo dovolili delovati namesto tega izkrivljenega osebne jaz-a, s katerim se tako radi istovetimo. S tako lahkoto čutimo: "Jaz sem jezen, jaz sem ljubosumen," medtem ko je resnica ta, da nas v jezo in ljubosumje potiska le elemental želja, ki hrepeni po močnih in grobih valovih, ki mu pomagajo na njegovi navzdolnji poti v bolj grobo materijo. Vedeti moramo, da resnični človek ne more biti nikoli tako neumen, da bi si želel takih vibracij - da si ne more nikoli želeli ničesar drugega, kot le to, kar je dobro za njegovo lastno evolucijo in v pomoč drugim. Človek pravi, da čuti pritisk strasti. Naj počaka in razmisli: "Ali sem to res Jaz?" In odkril bo, da to sploh ni on, ampak nekaj drugega, ki se ga želi polastiti in mu vsiliti to čutenje. On ima pravico in dolžnost da doseže neodvisnost od te stvari in da se obelodani kot svoboden človek, ki vztraja na poti evolucije, ki mu jo je začrtal Bog.

Tako je sedaj naše delo, da se prepoznamo kot ego. Toda, ko je to dovršeno, ko postane nižje le popoln instrument v rokah višjega, pa postane naša naslednja dolžnost ta, da spoznamo, da tudi ego ni resnični človek. Kajti ego ima svoj začetek - v obstoj je prišel v trenutku individualizacije in vse, kar ima svoj začetek ima tudi svoj konec. Zato tudi ego, ki obstaja vse od tedaj, ko smo zapustili živalsko kraljestvo, ni trajen. Ali potem v nas ni nič takega, kar bi bilo trajno, nič, kar ne bi imelo svoj konec? Obstaja Monada, Božanska Iskra, ki je resnično del Boga, atom Božanstva. Prav gotovo so to grobi in površni izrazi, vendar ne poznam drugega načina, na katerega bi bila ta ideja predstavljena vsaj tako dobro, kot s temi besedami. Kajti vsaka Monada je dejansko del Boga, na videz začasno ločen od Njega, za časa svoje ujetosti v tančice materije, čeprav v resnici ni niti za trenutek resnično ločen.

Nikoli ne more biti ločen od Boga, saj je že sama materija, s katero se ovija, manifestacija Boga. Včasih se nam zdi materija zlo, ker nas vleče navzdol,

ovira naše možnosti, zglada, kot da nas potiska po poti nazaj. Vendar pa vedite, da je to tako samo zaradi tega, ker se je nismo naučili nadzirati, ker še nismo spoznali, da je tudi ona v svojem bistvu božanska in da ne obstaja nič drugega kot le Bog. Nekoč mi je Sufi modrec rekel, da je njegova interpretacija klica, ki vsakodnevno odmeva v pozivu mujezina po celem muslimanskem svetu: “Ni drugega Boga od Boga in Mohamed je Njegov prerok,” ta, da je, po njegovem mnenju, resnični mistični pomen prvega dela tega klica: “Ni ničesar drugega kot le Bog.” In to je večna resnica. Vemo, da vse prihaja iz Njega in da se bo nekega dne vse vanj tudi povrnilo, vendar pa težko dojamemo, da je vse v Njem tudi sedaj in da v Njem večno ostaja. Vse je Bog - tudi elemental želje in vse stvari, za katere mislimo, da so zle. Iz Njega prihaja mnogo valov življenja in ne gibljejo se vsi v isti smeri. Mi, ki smo Monade, pripadamo bolj zgodnjemu valu in smo zato nekoliko bolj popoln izraz Njega, Njemu po zavesti nekako bližji kot pa esenca, iz katere je ustvarjen elemental želja. V toku evolucije stalno obstaja nevarnost, da bi se človek istovetil s točko, na kateri je najbolj polno zavesten. Večina ljudi je sedaj bolj zavestna v svojih čustvih in strasteh kot pa kjer koli drugje, in to s pridom izkorišča elemental želja ter si prizadeva, da bi človeka napejljal na to, da bi se istovetil s temi željami in čustvi. Tako obstaja, ko se človek povzpne na določen višji nivo in postane njegova osnovna dejavnost mentalna, nevarnost, da se bo istovetil z umom. Osebnost se lahko potopi v individualnost le, če se prepozna kot ego in tega ustvari kot osrednjo točko svoje zavesti. Ko ji to uspe, doseže cilj za svoje nadaljnje prizadevanje. Vendar pa se mora svojega dela na tej višji stopnji lotiti s postopnim spoznavanjem resnice, ki smo jo omenili na začetku, in sicer, da je osebnost do ega isto kot je ego do Monade. Koristno je, da si na sedanji stopnji prizadevamo nakazati korake, ki jih bo človek moral narediti zato, da bi postal popoln izraz Monade, oziroma stopnje zavesti, skozi katere bo moral preiti. Takšno predstavo o teh stopnjah pa lahko oblikujemo z uporabo starega pravila, da je tisto, kar je spodaj, le odsev tistega, kar obstaja v višjih svetovih, tako da so koraki in stopnje do neke mere le ponovitev, na višjem nivoju, tistega, kar smo že izkusili pri naših nižjih naporih.

Tako lahko z gotovostjo predvidevamo (čeprav gremo s tem daleč onstran sedanjega poznavanja), da bomo ob končnem in popolnem spoznanju, da je Monada resnični človek, za njo odkrili nadaljnjo in še bolj veličastno dimenzijo. Odkrili bomo, da Iskra ni bila nikoli ločena od Ognja in da tako kot se ego vzpenja nad osebnost, se Monada vzpenja nad ego-m, tako kot se Planetarni Angel dviguje nad Monado in Solarno Božanstvo samo nad Planetarnim Angelom. Morda, nadalje, na nek način neskončno višje in zato sedaj popolnoma nedojemljivo, se pne še večje Božanstvo od Solarnega Božanstva, in za tem, za številnimi stopnjami, mora počivati Vzvišeni nad vsem. Vendar nas tu izda tudi misel in zato je tišina edino pravo globoko spoštovanje.

Ker je sedaj Monada naš osebni Bog, Bog znotraj nas, tisti, ki nas ustvari tu doli kot svojo manifestacijo na teh neskončno nižjih nivojih. Ne moremo pričakovati, da bi lahko povedali, kaj je njegova zavestnost na njegovi lastni ravni, niti je ne moremo razumeti, ko se odene s prvo tančico in postane Trojni Duh. Edina možnost, da bi razumeli take stvari, obstaja v tem, da se povzpne na njihovo raven in postanemo eno z njimi. Ko nam to uspe, potem razumemo, vendar pa bomo tudi tedaj popolnoma nesposobni to razložiti kateremu koli drugemu. Šele na stopnji trojnega Duha smo tisti, ki raziskujemo, sposobni najprej videti Monado, ki je tam trojna luč zaslepljujoče slave, ki že na tisti stopnji poseduje določene kvalitete, po katerih se ena Monada nekako razlikuje od druge. Študent pogosto vpraša: "Toda, kaj moramo mi storiti v odnosu do nje, dokler smo tu spodaj - do te nepoznane slave tako daleč nad nami?" To je naravno vprašanje, čeprav bi moralo biti postavljeno ravno obratno. Kajti Monada je resnični človek in zato bi morali reči: "Kaj lahko Jaz, Monada, naredim s svojim egom in preko njega s svojo osebnostjo?" To bi bila pravilna drža, saj ustreza obstoječim dejstvom, vendar pa je ne moremo resnično prevzeti, saj je ne moremo dojeti. Kljub temu pa si lahko rečemo: "Jaz vem, da sem Monada, čeprav je za sedaj še ne morem izraziti. Jaz vem, da sem ego, le delec te Monade, pa še vedno tako nad vsem, kar vem o sebi tu spodaj v osebnosti. Bolj in bolj se

bom poskušal spoznati kot to višje in večje bitje. Bolj in bolj bom poskušal, da bo ta nižja podoba mene vse bolj vredna svoje resnične usode. Bolj in bolj bo ta moj nižji jaz pripravljen ujeti še najmanjši namig ali šepet od zgoraj - in sledil priporočilom ega, ki jim pravimo intuicije - in razločiti Glas Tišine ter se mu pokoriti.”

Glas Tišine pa ni vedno ista stvar, ampak se spreminja z našim razvojem; ali pa bi bilo morda bolje reci, da je vedno ista stvar, glas Boga, vendar pa prihaja k nam na različnih nivojih, ko se nanje povzpnejo. Za nas je to sedaj glas ega, ki govori osebnosti. Pozneje bo glas Monade, ki bo govoril egu, še pozneje pa glas Božanstva, ki bo govoril Monadi. Verjetno (kot smo že omenili) med tema dvema zadnjima stopnjama obstaja še vmesna, na kateri glas enega od sedmih velikih Ministrov Božanstva lahko govori Monadi in Božanstvo samo lahko govori svojemu Ministru. Vendar pa je Glas Tišine v bistvu vedno božanski.

Seveda je dobro, če se naučimo razločevati ta glas - ta glas, ki govori od zgoraj in od znotraj, saj včasih govorijo tudi drugi glasovi, njihov nasvet pa ni vedno moder. To odkrije medij, saj, če se ni izuril, da bi razločil, pogosto misli, da je vsak glas, ki prihaja iz astralne ravni nujno le božanski in da mu je zato potrebno slediti, ne da bi se spraševal. Razločevanje je nujno, tako kot popolna budnost in poslušnost.

Ali Monada s svojim delovanjem v primeru običajnega človeka vedno izzove vznemirjenost ali vznemiri njegovo osebnost? Mislim, da lahko rečemo, da je tako posredovanje precej neobičajno. Ego poskuša v imenu Monade doseči popolno kontrolo nad osebnostjo in jo uporabljati kot instrument. Ker pa ta cilj še ni v popolnosti dosežen, Monada dobro čuti, da še ni prišel čas, da bi posredovala s svojega lastnega nivoja in uveljavila vso svojo moč, saj je tisto, kar že deluje, dovolj močno glede na zahtevane namene. Ko pa ego že začenja uspevati v svojih naporih, da bi upravljal s svojimi nižjimi nosilci, se občasno oglasi tudi resnični človek v ozadju.

Med različnimi raziskavami smo se srečali s tisoči človeških bitij, vendar pa smo odkrili sledi takega posredovanja le pri nekaterih. Najbolj prominenten primer je podan v 29. življenju Alcyona, ko se je ta pred Gospodom Gautama obvezal, da se bo v prihodnjih življenjih predal doseganju Buda poti, zato da bi pomagal človeštvu. To se nam je takrat zdel tako poseben in zanimiv trenutek, da smo imeli kar nekaj težav pri preučevanju. To je bila zaobljuba za daljno prihodnost, osebnost pa, skozi katero je bila izražena, bi jo lahko brez dvoma izpolnila. Ko smo se dvignili, da bi preiskali del, ki se je porodil v ego, smo odkrili, da je ego, navkljub njegovemu polnemu navdušenju nad to idejo, k temu gnala mogočnejša notranja sila, kateri se ni mogel upreti tudi, če bi to hotel. Ko smo temu vodilu sledili naprej, smo odkrili, da je ta gonilna sila nedvomno izhajala iz Monade. On se je odločil, ker je zaznal njeno odločitev. Njena volja, ki deluje skozi ego, gotovo ne bo imela težav, da bo vse prihodnje osebnosti harmonično povezala s to odločitvijo.

Med raziskavami smo odkrili nekatere primere istega pojava v začetkih pete Korenske Rase. V pogledu naprej, v življenje tiste Kolonije v Kaliforniji, smo v trenutku prepoznali določene dobro znane ego-je.

Tako se je pojavilo vprašanje: “Ali je mogoče predvideti in biti popolnoma prepričan, glede na to, da imajo ljudje svobodno voljo, da bomo tam resnično našli vse te ljudi? Ali ne bo nihče od teh med potjo odpadel?” Nadaljnje raziskave so nam pokazale, da se je v teh primerih dogodilo isto kot pri Alcyonu. Določene Monade so se že odzvale na klic višjih Avtoritet in se že odločile, da bodo njihove ustrezne osebnosti sodelovale pri tem veličastnem delu. In zaradi tega ne bo nič, kar bi te osebnosti lahko naredile v vmesnem času, vplivalo na izpolnitev te odločitve.

Seveda pa zaradi tega človek še ne sme misliti, da ni obvezen narediti tega ali onega. Obvezujoča sila je vaš resnični jaz in le vi sami se lahko na vsaki stopnji povežete s svojo rastjo. In ko se je Monada odločila, potem bo stvar izpolnjena. Za osebnost je dobro, če se podredi s hvaležnostjo in pripravljenostjo, če prepozna glas od zgoraj in da z veseljem sodeluje. Kajti, če tega

ne naredi, si bo naprtila precej nepotrebne trpljenja. Za take stvari se vedno odloči človek sam. V osebnosti mora spoznati, da je ego on sam in dopustiti, da je Monada da še bolj on sam - končni in največji izraz njega samega.

Seveda je tak pogled največja možna spodbuda za človeka, ki deluje tu spodaj. Spoznanje, da je veliko večje in veličastnejše bitje kot dejansko zgleda in da obstaja njegov del - neskončno večji del - ki se je že odločil, kaj bo kot osebnost skušal doseči. In vse, kar mora tu spodaj narediti, je to, da postane popoln kanal za ta višji in bolj realen jaz. Da opravi svoje delo in da poskuša pomagati drugim, tako da bi lahko bil posrednik, kakor koli droben, pri napredovanju evolucije sveta. Za tistega, ki ve, ne obstaja vprašanje osvoboditve duše. Resnični človek v ozadju ne potrebuje odrešitve. On potrebuje le to, da bo to nižji jaz spoznal in izrazil. On sam je že božanski, in vse, kar potrebuje, je sposobnost, da bi se prepoznal na vseh možnih nivojih in v vseh svetovih, tako da bi lahko skozi njih delovala vsa njegova Božanska Moč, da bi bil v vseh prisoten Bog.

2. Poglavje - Višja zavest

Študentje, ki še niso izkusili buddhične zavesti - zavesti intuitivnega sveta - pogosto želijo, da bi jo opisali. V tej smeri so bili že narejeni mnogi napori, tako da lahko poročila o tej zavesti in njenih značilnostih najdemo razpršena po naši literaturi. Vendar pa vso to iskalca znanja ne zadovolji in temu se ne moremo čuditi.

Dejstvo je, da so vsi opisi nujno in v bistvu pomanjkljivi. S fizičnimi besedami lahko podamo le droben namig o tem, kaj je višja zavest, saj fizični možgani niso sposobni dojeti realnosti. Tisti, ki so brali pomembne knjige g. Hintonona o četrti dimenziji, se bodo spomnili, kako poskuša razložiti naše lastne omejitve v zvezi z višjimi dimenzijami s skrbnim orisom podrobnosti položaja neke entitete, katere čuti naj bi lahko delovali le v dveh dimenzijah. On dokazuje, da bi bila tudi najbolj preprosta delovanja v našem svetu, zanj nedojemljiva. Bitje, ki nima čuta za to, kar mi imenujemo globina ali debelina, ne more nikoli videti nek zemeljski predmet tak kot je v resnici. On lahko opazuje le njegov del in zato pridobi popolnoma napačen vtis celo o najbolj splošnih predmetih iz vsakodnevnega življenja, medtem ko bi bile naše moči gibanja in delovanja zanj popolnoma nerazumljive.

Težave, s katerimi se srečamo, ko poskušamo razumeti pojave astralnega sveta, so natančno takšne kot tiste, ki jih g. Hinton pripisuje izkušanju svojega dvodimenzionalnega bitja. Ko pa poskušamo naše misli dvigniti na intuitivni svet, se moramo soočiti s stanjem obstoja, ki se odvija v nič manj kot šestih dimenzijah, če nadaljujemo z uporabo iste nomenklature. Zato se bojim, da moramo že na začetku priznati, da je vsak poskus, da bi lahko dojeli to višjo zavest obsojen na propad. Seveda pa je povsem naravno, da vedno znova in znova poskušamo pridobiti kaj novega in da je to prizadevanje večno v umu študenta. Ne domišljam si, da bi lahko povedal karkoli, kar bi potešilo to hrepenenje.

Še največ kar lahko upam je to, da predlagam nekaj novih pogledov in da morda obravnavam to vprašanje z nekega različnega zornega kota.

Monada je v svojem lastnem svetu praktično brez omejitev, vsaj v zvezi z našim sončnim sistemom. Na vsaki stopnji svojega sestopa v materijo pa se, ne samo vse bolj in bolj odeva z utvaro, ampak dejansko izgublja tudi svoje moči. Če bi bila na začetku svoje evolucije recimo sposobna gibanja in gledanja v neskončno smeri v prostoru, ki jih imenujemo dimenzije, in če bi vsak korak navzdol odrezal eno od teh, tako da bi se zavestnost fizičnih možganov gibala le še v treh, bi videli, da z involucijo v materijo odrežemo skoraj vse, razen majhnega dela, znanja o svetovih, ki nas obdajajo. In še to, kar nam ostane, vidimo zelo nepopolno. Poskusimo spoznati višjo zavest tako, da postopno odstranjujemo nekatere od naših omejitev, pa čeprav delujemo v njihovem okviru tudi tedaj, ko izvajamo ta poskus, tako da nam je mogoče dojeti le slaboten vtis o realnosti.

Začnimo s fizičnim svetom. Prva stvar, na katero naletimo, je ta, da je naša zavestnost celo o tem svetu čudežno nepopolna. Študent se temu ne sme čuditi, saj ve, da smo sedaj le nekoliko preko sredine četrtega kroga in da bo popolnost zavestnosti na vsaki ravni povprečno človeštvo doseglo šele v sedmem krogu. Resnica je, da je naše celotno življenje ujeto v omejitve, ki jih ne spoznamo samo zato, ker smo jih vedno sprejemali in ker običajni človek nima predstave o pogojih, v katerih te ne obstajajo. Vzemimo tri

primere in pogledjmo, kako so omejeni naši čuti, naše moči in temu ustrezno naš intelekt.

Prvič, kako je z našimi čuti. Vzemimo na primer naš čut vida in pogledjmo, kako pomembno nepopoln je. Naš fizični svet je sestavljen iz sedmih podravni ali stopenj gostote materije, vendar pa nas naš vid usposablja, da od teh zaznamo le dve, ne da bi se popolnosti pogleda karkoli zoperstavilo. Običajno vidimo trdno materijo, le če ni preveč razstavljena v fine delce, in vidimo lahko tudi tekočo, ki pa ni popolnoma jasna. Ne moremo pa videti plinasto materijo v vseh običajnih pogojih, razen v redkih primerih, ko ima posebej svetlečo barvo (kot v primeru klora) ali ko se zgosti, ko je bolj stisnjena in se giblje na poseben način - kot na primer v primeru zraka, ki se dviguje z razbeljene ceste. Štirih eteričnih pod-oddelkov fizične materije se sploh ne zavedamo, vsaj ne v zvezi z vidom, pa čeprav so vibracije nekaterih etrov, ki jo imenujemo svetloba, zaznavne očesu.

Poskusimo z namišljenim procesom odstranjevanja naših omejitev z obravnavanjem učinka, če bi dejansko posedovali popolni pogled na fizični svet. Ne bom upošteval možnosti povečane moči vida, čeprav se to brez dvoma tudi doseže, tako da smo sposobni prilagoditi gorišče očesa tako, da postane po volji kot teleskop ali mikroskop. Govoril bom le o novih predmetih, ki se bodo pojavili v našem zornem kotu, če bi se naš pogled izpopolnil.

Za nas ne bi bilo ničesar, kar ne bi bilo neprosojno, tako da bi lahko videli skozi steno ravno tako kot, če je ne bi bilo, in raziskovali vsebino zaprte sobe ali zaprte škatle z največjo lahkoto. Ne mislim, da bi z eteričnim vidom človek lahko videl skozi goro ali skozi zemljo na njeno drugo stran, vendar pa bi dobro videl v skalo in do določene globine v zemljo, precej dlje kot lahko sedaj vidimo v globino skozi čisto vodo na dno bazena.

Vsak bo takoj videl prednosti, ki jih prinaša posest takšne sposobnosti, in njeno praktično vrednost za naše znanje v številnih smereh. Vsako kirurško delo bi lahko bilo opravljeno z lahkoto in gotovostjo, ki si je sedaj ne moremo predstavljati. Primeri napačne diagnoze bi bili zelo redki; lahko bi

videli eterična telesa naših prijateljev, tako da bi bili sposobni nezmotljivo nakazati vir in vzrok katere koli živčne vznemirjenosti. Opazovanju kemika bi se odprl povsem nov svet, saj bi bil sposoben obravnavati etre tako kot sedaj obravnava pline. Naš vid bi nas v trenutku poučil o zdravju in drugih značilnostih našega okolja, tako kot nas že sedaj naš nos opozori na prisotnost določenih oblik onesnaženja. Takoj bi odkrili prisotnost nezaželenih klic ali nečistosti katere koli vrste in se odločili za ustrezne preventivne ukrepe; lahko bi preučevali velike množice vil, gnomov in duhov vode, tako kot sedaj preučujemo zgodovino narave ali entomologijo (znanost o žuželkah). Svet bi postal veliko bolj poln in veliko bolj zanimiv že pri tej drobni povečavi našega čuta.

Vendar moramo vedeti, da nas niti to ne bi poneslo onstran fizičnega sveta. Usposobilo bi nas le, da vidimo ta svet bolj polno. Še vedno bi bili dovtetni za prevaro, še vedno bi bili sposobni narediti napako v zvezi z mislimi in čustvi drugih, še vedno bi bili slepi za ves najlepši del sveta, ki nas obkroža, pa čeprav bi ga videli precej več, kot ga lahko sedaj. Tudi z najbolj polnim fizičnim vidom ne moremo videti ničesar tako, kot je v realnosti, ampak kvečjemu to, kar ustreza odsevu skozi stekleni kozarec. Dvodimenzionalna entiteta ne bi mogla nikoli videti take stvari kot je kocka in najbolj bi se ji približala s tem, da bi jo videla kot kvadrat. Ne glede na to, kako težko si lahko ustvarimo tako predstavo, pa mi sedaj lahko vidimo le del tistega, kar nas obdaja.

In zato, ker je to tako, mislimo, da so številne stvari enake, čeprav so dejansko povsem različne - ravno tako kot so za dvodimenzionalno bitje enaki najbolj tanka kovinska plošča in težak kovinski blok, katerega osnova ima enako obliko in površino.

Obrnimo se k našim močem. Tudi glede teh smo čudno omejeni. Ne glede na to, kako je človek močan, kako bister je v svoji specializiranosti, ne glede na to ali je ta specializiranost fizična ali mentalna, ne more nikoli delovati izven določene, natančno omejene mere, ne da bi začel trpeti zaradi utrujenosti. Večina ljudi ne ve, da je ta utrujenost vedno in povsem fizična

nezmožnost. Pravimo, da je um utrujen, vendar pa um ne more biti utrujen. Le fizični možgani, preko katerih se izraža um, se lahko utrudijo. In celo, ko je človek svež in močan, ima veliko težav pri polnem izražanju svojega mišljenja! Poskuša ga ujeti v besede, vendar pa so te v najboljšem primeru dokaj neprimerna stvar in ne morejo nikoli sporočiti, kar človek čuti ali misli. Pogosto so napačno razumljene in vtis, ki ga podajo, na splošno sploh ni tisto, kar je izvorno mislil govorec ali pisec.

Fizično telo je resna ovira tudi pri hitrem gibanju. Kamor koli želimo iti, moramo s seboj nositi ta gosti nosilec, ta težak kos gline, ki teži človeka navzdol in ovira njegov razvoj. Ob velikih stroških in neudobju ga moramo spraviti na vlak ali parnik; in ne glede na naše zadnje izume in na čudoviti napredek, ki je bil storjen v zvezi s prevoznimi sredstvi, je fizična razdalja še vedno velika težava. Kako ovira pridobivanje znanja, kako teži srce in trga čustva ločenih prijateljev. V trenutku, ko smo sposobni dvigniti našo zavestnost v višji svet, pa so vse te težave presežene.

In kako je z našim intelektom? Navajeni smo, da se z njim ponašamo kot z neko veliko stvarjo. Govorimo o pohodu intelekta, njegovem velikem razvoju; in o njem na splošno govorimo kot o stvari, na katero smo lahko z razlogom ponosni. Resnica pa je ta, da je le smešen del tega, kar bo v bodoče res dejstvo, ki je povsem jasno tistim med nami, ki imajo privilegij, da prihajajo v stik z nekaterimi Mojstri Modrosti in lahko v Njih vidijo kaj je resnično polno razvit intelekt. Tako nas naše preučevanje mora rešiti pred splošno napako, saj vemo, da je v vsaki verigi peti krog namenjen razvoju intelektualnih sposobnosti. Ker pa smo še vedno v četrti, seveda ne moremo pričakovati, da bi bile te že sedaj v popolnosti razvite. Dejansko bi bile na tej stopnji le malo razvite, če ne bi bilo čudovite spodbude, ki jo je človeški evoluciji prinesel sestop Gospodov Plamena z Venere v sredini Tretje Kopenske Rase.

Vse to je res. Fizična zavestnost je žalostno omejena. Toda, kako naj jo presežemo? Mogoče zgleda, da moramo v običajnem procesu evolucije prej izpopolniti fizične čute, preden pridobimo tiste iz astralnega sveta, vendar

pa se naše moči ne razvijajo povsem na ta način. Zato, da bi bil človek sploh sposoben delovati v svojem fizičnem telesu, mora obstajati neprekinjena zveza med egom in njegovimi nosilci. Ta pa vključuje obstoj mentalnega in astralnega telesa. Najprej sta uporabljena le kot mostova, preko katerih se odvija komunikacija, in le z našim razvojem napredujeta do tega, da postaneta uporabna kot ločena nosilca. Vendar pa postaneta do določene mere prebujena že medtem, ko zavest pošilja navzdol skozi njih vtise in ko te povratno sprejema. Tako obstaja celo v divjaku, za katerega ne moremo reči, da ima kakršno koli zavestnost, o kateri bi bilo vredno govoriti, izven fizičnega telesa slabotno svetlikanje intelekta in pogosto upoštevanja vredna količina čustev. Na stopnji, na kateri se v sedanjem trenutku nahaja običajni človek civiliziranih dežel, je njegova zavestnost v celoti bolj osredotočena v astralnem kot v fizičnem telesu. Čeprav je res, da moči fizičnega nikakor niso polno razvite. Njegova stopnja razvitosti ustreza krogu, v katerega smo sedaj vključeni. V tem obdobju lahko pričakujemo le delno razvitost, ki pa se do neke mere kaže tudi v mentalnem in astralnem telesu, tako kot tudi v samem fizičnem.

S skrbnim urjenjem lahko veliko naredimo za fizično telo, vendar pa lahko sorazmerno več naredimo za astralno in mentalno telo. Razlog je v tem, da sta zgrajena iz bolj fine materije in zato veliko bolj dostopna za delovanje misli. To delovanje lahko zelo spodbudi tudi fizično telo, kar kažejo pomembni podvigi zdravljenja z vero in krščanskih znanstvenikov, pa tudi dobro preverjeni primeri vtisnjenih znamenj na telesih nekaterih od tistih, ki so globoko meditirali o objavljenem križanju Krista. Čeprav lahko le redki uspejo pri oblikovanju fizičnega nosilca z določenim izvajanjem moči mišljenja, pa se lahko vsak nauči s svojo močjo kontrolirati tako astralno kot mentalno telo.

To je eden izmed ciljev, ki pa poskušamo doseči s prakso meditacije, ki je najlažja in najbolj varna metoda razvijanja višje zavestnosti. Človek lahko leta in leta vztrajno meditira in dolgo časa zgleda, da ne napreduje, vendar pa njegovo vztrajno prizadevanje odstranjuje tančico za tančico med vse

bolj finimi in finimi ravnmi, tako da nekega dne pride trenutek, ko prodre skozi in se znajde v drugem svetu. Ta izkušnja je tako čudežna in tako transcendentna, da s presenečenim navdušenjem izjavi:

“Sedaj prvič zares živim. Sedaj končno vem, kaj pomeni življenje. Prej sem mislil, da je lahko življenje na fizični ravni včasih precej bistro in bleščeče - da, celo živo in polno blaženosti, vendar pa sedaj vem, da je bila to le otroška igra - da celo v svojih najbolj vzvišenih trenutkih nisem dojemal, nisem sumil, da je ta realnost tako veličastna.”

In ko se to, kar človek tako intenzivno začuti, ko se prvič dotakne astralnega sveta, ponavlja z vse močnejšim kontrastom, počasi preseže ta svet in se odpre za vplive z mentalnega nivoja. Takrat bo spet začutil, da je to prvi namig o dejanskosti in da so bili celo najbolj čudoviti dogodki v njegovem astralnem življenju v primerjavi s tem le “mesečina proti sončni svetlobi in kot voda proti vinu.” To se ponavlja na vsakem koraku, ki ga naredi pri vzpenjanju po lestvi evolucije in ko je vse bližje in bližje realnosti, kajti res je, kar pravi stara knjiga, da je “Brahman blaženost.” In vsakim korakom, ko se približa k realizaciji Njega, je ta blaženost večja.

In večja, ko je sreča, večji je kontrast med notranjim življenjem in življenjem fizičnega sveta, tako da povratak v zadnjega zgleda kot potapljanje v globok prepad teme in obupa. Kontrast je dejansko velik. Tako velik, da se človek ne more čuditi, da so številni svetniki v starih časih, ko so enkrat okusili to višjo blaženost, naredili vse, da bi ji sledili, se umaknili v votlino ali pragozd, kjer so se lahko predali temu višjemu življenju, v primerjavi s katerim je vse, za kar človek misli, da je vredno, le kot prah v vetru. Spomnim se, da nam je bilo v zgodnjih časih Društva preko pisma, ki je prišlo do gospe Blavatsky, povedano, da je za adepta, ki preživi dolgo časa v nirvanični zavesti (ko je v transu zapustil svoje telo za nekaj tednov), njegov povratak v fizično življenje tako silovit, da pade v globoko depresijo, ki traja precej dni. V tistih časih smo termine uporabljali zelo ohlapno, tako da se je v tem primeru beseda *adept* nanašala na nekoga iz zgodnjih stopenj okultnega razvoja - adepta samo v tem smislu, da je toliko vpeljan v okultno gimnastiko, da je

lahko zapustil svoje telo in določen čas bival na nekem višjem nivoju - saj lahko v nirvani, tako kot to razumemo danes, dolgo počiva le Adept (v smislu, v katerem to besedo uporabljamo sedaj), ki je preveč visoko razvit in preveč nesebičen, da bi si dovolil pasti v depresijo, ne glede na to, kako intenzivno lahko občuti spremembo ob svojem povratku v ta sivi, enoličen svet iz svetov nepredstavljivega sijaja. Kakor koli že, kontrast je silovit in tisti, ki je našel svoj resnični dom v teh višjih svetovih, lahko občuti le neke vrste nostalgijo, medtem ko ga njegove dolžnosti obvezujejo, da prebiva na nižjih nivojih vsakdanjega življenja.

O tem smo govorili kot o veliki odpovedi in to je brez dvoma res tako. Bilo bi resnično neskončno velika stvar, če nekdo, ki je dosegel tisto točko, ne bi ohranil moči višje zavesti tudi med svojim delovanjem v fizičnem telesu. Tisti, ki je dosegel stopnjo Asekha običajno prenaša svojo zavest na nirvanično raven tudi, če še vedno poseduje fizično telo. Ne pravim, da je lahko polno zavesten na obeh ravneh sočasno. Ko piše pismo ali vodi razgovor na fizični ravni je njegova zavestnost osredotočena tam, tako kot pri običajnem človeku, vendar pa je duhovni sijaj prisoten v ozadju. Ko pa je njegovo fizično delo opravljeno, zavestnost naravno zdrsne nazaj v svoje običajno stanje, pa čeprav še vedno sedi na istem fizičnem stolu in čeprav je še vedno polno živ in pozoren na vse, kar se dogaja okoli njega; dejansko živi na tistem višjem nivoju. Zemeljski predmeti, ki so zanj še vedno prisotni, lahkotno zdrsnejo iz gorišča. To je njegovo stanje. Ohranjanje fizičnega telesa je le oblika žrtvovanja, pa čeprav vključuje veliko sitnosti in izgube časa z hranjenjem, oblačenjem, itd.

Ko človek dokončno doseže astralno zavest, odkrije, da je veliko manj oviran na vseh treh področjih, ki smo jih nakazali. V astralnem telesu nima več organov čuta, vendar jih niti ne potrebuje, saj v tem svetu ustreznosti naši čuti delujejo brez potrebe po specializiranih organih. Bolj natančno, besedo vid bi le težko uporabili za zaznavo stvari v astralnem svetu, pa vendar je poznavanje o predmetih iz okolja, ki ga pridobimo s tem, da jih vidimo, doseženo veliko hitreje in je veliko bolj popolno s tem višjim nosilcem.

Odziven je vsak delec astralnega telesa, pa čeprav le na vibracije iz svojega lastnega pod-nivoja. Tako je v tem višjem življenju zmožnost videti vse stvari okoli sebe, in ne samo v eni smeri, sočasna.

Ker imajo, kot smo že velikokrat razložili, vsi trdni fizični predmeti svoje dvojnike iz najnižjega tipa astralne materije, ki na tej ravni ustreza trdni snovi, vidimo pri uporabi astralnih čutov okoli sebe praktično isti svet. Vendar pa je ta daleč bolj nastanjen, saj smo sedaj sposobni videti milijone silf ali duhov zraka, pa tudi množice mrtvih, ki se še niso povzpeli nad astralni nivo. V našem obzorju se nahajajo tudi višja bitja, saj lahko vidimo tudi najnižje redove Angelske evolucije, ki jih pogosto imenujemo angele želja. Prav tako kot prej so vidni tudi naši prijatelji, ki imajo še vedno fizična telesa, pa čeprav vidimo samo njihove astralne nosilce. Vendar pa so sedaj vse njihove strasti in čustva odprta pred nami in ni več mogoče, da bi nas nek konvencionalen človek zavedel glede resničnega stanja svojega čutenja. Njegove misli so sicer še vedno zastrte, razen ko vplivajo na čutenja in se kažejo skozi njih.

Omejitev prostora še ni izginila, vendar pa so z njim povezane neprijetnosti zmanjšane na minimum. Ne potrebujemo več okornih načinov prevoza, ki so nam znani tu spodaj. Fina materija tega višjega sveta se tako hitro odziva na delovanje misli, da je dovolj, če si le zaželimo biti na nekem kraju, pa že potujemo proti njemu. Potovanje še vedno vzame določen čas, čeprav ne veliko, saj smo lahko na drugi strani sveta v nekaj minutah. Toda te so potrebne in zato imamo še vedno občutek prehajanja skozi prostor. Potovanje pa lahko prekinemo na kateri koli točki ter si ogledamo vmesne dežele.

Tu je tudi intelekt precej bolj svoboden kot v nižjem svetu, ker ne troši svoje moči, da bi pognal v gibanje težke in počasne delce fizičnih možganov. Veliko pridobimo tudi zaradi dejstva, da je izginila utrujenost, tako da smo sposobni delovati stalno in neprekinjeno. Prednost je tudi to, da nas na tem nivoju veliko manj ovirata bolečina in trpljenje. Ne pravim, da v astralnem svetu ni trpljenja, nasprotno, lahko je celo bolj akutno kot tu spodaj, ampak

ga je mogoče z večjo lahkoto kontrolirati. Astralni svet je domovanje strasti in čustva, zato lahko tisti, ki se predajo nekemu čustvu, to izkušajo z vitalnostjo in ostrino sočutja, ki ga na zemlji ne poznamo. Tako kot je večji del noči mišljenje porabljeno zato, da spodbudi gibanje možganskih delcev, je tudi večji del učinkovanja nekega čustva porabljen za njen prenos na fizično raven. Zato je to, kar vidimo tu dol, le ostanek, ki je ostal od resničnega čutenja po vsem tem delu, ki ga je opravilo. Celota njegove sile je dostopna v njegovem lastnem svetu in zato je mogoče tam čutiti veliko bolj silovito naklonjenost ali predanost, kot pa je to dosegljivo med meglami zemlje. Seveda je povsem enako tudi z manj prijetnimi čustvi, dostopnostmi za sovraštvo in zavist ali valovi obupa in strahu. Vsi so stokrat bolj strahoviti na tej, kot pa na fizični ravni. Tako lahko človek, ki nima samo-kontrole, izkusi tako silovito trpljenje, ki si ga ne moremo predstavljati med prijazno naloženimi omejitvami običajnega življenja.

Prednost v astralnem svetu je v tem - čeprav se tega zaveda le malo ljudi - da sta vsa bolečina in trpljenje dejansko namerno pod kontrolo in zato je življenje na tem nivoju precej lažje za človeka, ki razume. Brez dvoma je moč uma nad materijo v vseh svetovih čudovita in celo tu spodaj pogosto prinese nenavadne in nepričakovane rezultate. Vendar pa je izjemno težko z umom kontrolirati akutno fizično bolečino. Vem, da je to mogoče od zunaj, z mesmerizmom ali celo z uporabo določenih smeri krščanske znanosti. To pogosto uporabljajo tudi jogiji v Indiji in drugod, ki so se za to specializirali. Vendar pa moč kontrole ostre bolečine še ni v rokah večine ljudi in celo tam, kjer je prisotna, takšen napor vsrka toliko človekove energije, da je v tistem času sposoben opraviti le malo drugega poleg tega, da drži bolečino v šahu.

Razlog za to težavnost je v gostoti materije, ki je tako daleč od nivoja kontrolnih sil, da njihovo obvladovanje nikakor ni varno ter je zato potrebno veliko prakse, preden dosežemo neke določne rezultate. Veliko bolj fina astralna materija se v trenutku odziva na uporabo volje in medtem, ko lahko le redki v trenutku preženejo ostro fizično bolečino, pa lahko vsak takoj

odžene trpljenje, ki ga je povzročilo močno čustvo. Človek mora le uporabiti svojo voljo in strast takoj izgineti. Ta trditev bo mnoge presenetila, a že drobna misel bo pokazala, da človek nima nobene potrebe po tem, da bi bil jezen ali ljubosumen ali zavisten, da nima nobene potrebe, da bi si dovolil čutenje depresije ali strahu. Vsa ta čustva so brez izjeme posledica neznanja in vsak človek, ki se odloči za določen napor, jih lahko požene v beg.

V fizičnem svetu obstaja določena mera opravičila za strah, saj je brez dvoja mogoče, da nekdo, ki je bolj močan od nas, poškoduje naše fizično telo. Na astralni ravni pa nihče ne more poškodovati drugega, razen če uporabi metode, ki so primerne za to raven, a so vedno postopne v delovanju in se jim je zato lahko izogniti. V tem svetu lahko nenaden sunek resnično poškoduje tkivo fizičnega telesa, v astralnem svetu pa so vsi nosilci tekoči in nek sunek, rez ali vbod ne morejo proizvesti kakršnega koli učinka, saj se bo nosilec takoj spet zaprl, natančno tako kot voda, skozi katero se je zarezal meč.

To je svet strasti in čustev in človek je lahko ranjen le preko svojih strasti in čustev. Človeka je mogoče skorumpirati in ga prisiliti, da se zateče k zlem strastem, nevrednim čustvom. Vendar pa so te lahko vpeljane le počasi in vsak človek, ki se jim želi upreti, to lahko naredi dokaj lahko. Zato ni razloga za strah na astralni ravni. Če obstaja, je to le zaradi neznanja - neznanja, ki ga je mogoče odstraniti v nekaj minutah pouka in z malo prakse.

Večine razlogov, ki povzročajo trpljenje v zemeljskem okolju, tu ne bomo našli. Ko zapustimo telo, ne obstaja več ne lakota ne žeja, mraz ali vročina, utrujenost ali bolezen, revščina ali bogastvo. Kaj naj bi torej bil vzrok za bolečino ali trpljenje? Takoj lahko odkrijemo, da je ta manj materialni svet lahko le bolj srečen, saj si lahko tu, še veliko bolj kot v fizičnem, ustvarimo svoje lastno okolje in ga tudi po lastni volji spreminjamo.

Eden od največjih vzrokov za trpljenje v našem sedanjem življenju je to, kar po navadi imenujemo ločenost od svojih ljubljenih, ki so zapustili svoja fizična telesa. Neveden človek, ki poseduje le fizično zavestnost, si pred-

stavlja, da je “izgubil” svojega preminulega prijatelja. To pa je le utvara, saj je njegov preminuli prijatelj stalno ob njem in opazuje različna čutenja, ki jih izraža v astralnem telesu. Takoj lahko ugotovimo, da je nemogoče, da bi imel preminuli prijatelj kakršno koli utvaro, da je “izgubil” ljubljene, ki so še vedno ohranili fizične nosilce, saj posedujejo tudi astralna telesa (sicer tisti fizični nosilci ne bi mogli živeti), ki jih “mrtvi” živo vidi, čeprav mu je zavestnost živih prijateljev dostopna za izmenjavo misli in čustev le med spanjem prijateljevega fizičnega telesa. Tako “mrtvi” človek nima občutka osamljenosti ali ločenosti, ampak je le zamenjal dan z nočjo, ko se lahko družijo s tistimi, ki jih ljubi, a ki še vedno pripadajo nižjemu svetu.

Ta najbolj ploden vir žalosti tako povsem odstrani tisti, ki poseduje astralno zavestnost. Človek, ki se je razvil do točke, na kateri je sposoben v budnem stanju polno uporabljati tako astralno kot fizično zavestnost, ne more biti nikoli ločen od svojega preminulega prijatelja, ampak je zanj dostopen vse do konca svojega astralnega življenja, ko astralno telo razpade in vstopi v svoje bivanje v nebeškem svetu. Takrat se dejansko zgodi navidezna ločenost, čeprav ni nikoli ista stvar kot to, kar imenujemo izguba v tem svetu. Kajti človek, ki je v popolnosti spoznal življenje na dveh ravneh, se je v celoti seznanil z načrtom ureditve Narave in je vanj popolnoma prepričan ter mu zaupa, kar ga postavi v čisto drugačen položaj od tistega, ki ga zaseda nevedni človek, ki pozna le eno raven in si ne more predstavljati ničesar, kar bi bilo onstran te.

K temu dodajmo, da je človek, ki poseduje astralno zavestnost, prodril skozi prvo in najbolj gosto od tančic, tako da bo brez napora prodril tudi skozi to, kar ga ločuje od mentalnega sveta. Tako se pogosto dogaja, da je osebnost že pred tako imenovano “smrtjo” pripravljena, da zapusti astralno raven. Njen prijatelj, ki je odprl vrata še višje zavestnosti, pa je zato sposoben pospremiti svojega “mrtvega” družabnika na naslednjo stopnjo njegovega razvoja. Pod kakršnimi koli in vsemi okoliščinami, ko se človek, ki je še vedno v fizičnem življenju, zaveda ali pa ne tega, kar se dogaja, je navidezna ločitev le utvara, saj v nebeškem svetu “mrtvi” človek zase ustvari miselno-

podobo svojega prijatelja, ki jo še isti trenutek zazna in uporabi ego tega prijatelja. In tako sta še tesneje povezana, kot pa sta kdaj koli bila.

Poglejmo kakšne prednosti prinaša človeku odpiranje mentalne zavestnosti. Človek ponovno prehaja skozi že opisane izkušnje, ko odkrije, da ta višja raven drgeta v veličastju in blaženosti, pred katerima je tudi čudovita moč astralnega življenja le blede plamen. Še enkrat občuti, da je končno dosegel resnično življenje, o katerem je imel le neučinkovit in nejasen odsev. Njegovo obzorje se zopet razširi in vanj vstopi širni svet Angelov oblik. Sedaj vidi celotno človeštvo - številne množice, ki niso inkarnirane, pa tudi tiste, sorazmerno manj po številu, ki posedujejo nosilce na nižjih ravneh. Vsak človek, ki je v fizičnem ali astralnem življenju, nujno poseduje mentalno telo. To sedaj vidi študent, ki se je na svoji poti povzpел že tako visoko. Poleg teh pa tudi veliko vojsko tistih, ki sedaj počivajo v nebeškem svetu - čeprav popolnoma oviti v školjko lastnega mišljenja. Na te ljudi le stežka gleda kot na sogovornike.

Obiskovalec njihovega sveta lahko na njih deluje le tako, da k njim usmeri misli, recimo naklonjenosti. Včasih te misli ne morejo prodreti v školjko ljudi, ki uživajo nebeško življenje, da bi spodbudile kakršno koli čutenje neke določene naklonjenosti, ki bi spodbudilo zavestnost o pošiljatelju ali v njih evociralo odgovor, ki bi bil namenjen osebno njemu. Vendar pa tudi v takšnem primeru tok naklonjenosti deluje na prebivalce nebeškega sveta, natančno tako kot toplota sonca na klico v jajcu, v kateri sproži zorenje ali okrepi prijetne občutke. Čeprav ti ljudje v nebeškem svetu niso dovolj dostopni za kakršne koli zunanje vplive, pa sami izlivajo vibracije, ki izražajo njihove najbolj pomembne kvalitete. Tako se lahko obiskovalec tega sveta koplje v takih emanacijah, kot jih izbere. Lahko se sprehaja okoli in izbira svoj tip emanacije, prav tako kot kupec v trgovini izbira tip mineralne vode; poskuša eno za drugo, dokler ne izbere tiste, ki mu je najbolj všeč.

Med tistimi, ki so na mentalni ravni polno zavestni, obstaja veliko tesnejša zveza, kot pa je mogoča na katerem koli nižjem nivoju. Človek ne more več drugega zavajati glede svojih misli, saj so vse mentalne operacije za vsakogar

vidne. Mnenja in vtisi se lahko sedaj izmenjujejo ne le s hitrostjo misli, ampak tudi s popolno natančnostjo, saj vsak prejme popolno sliko o ideji drugega - čisto, jasno izraženo, v hipu - namesto da bi se trudil s sestavljanjem množice neprimernih besed. Na tem nivoju človek lahko obkroži svet s hitrostjo misli. Na drugi strani sveta se pojavi še, ko oblikuje hotenje, da bi rad bil tam, saj je v tem primeru odziv materije na misel takojšen, tako da jo volja lahko kontrolira veliko bolj voljno kot na katerem koli nižjem nivoju.

V povezavi z meditacijo je bilo večkrat omenjeno, da je veliko težje vladati mislim kot čustvom, da je elemental uma veliko manj obvladljiv kot elemental astrala. Tu spodaj na to običajno gledamo tako, vendar pa, če želimo to vprašanje razumeti na pravilen način, moramo pogledati zakaj je to tako. Fizično telo je v določeni meri poslušno delovanju volje, zato ker smo ga skrbno izurili. Če želimo dvigniti roko, jo tudi lahko dvignemo. Če želimo oditi na določen kraj in če je fizično telo zdravo, se lahko vzdignemo in odpravimo, saj telo ne nudi drugega odpora kot le to, da izraža svojo običajno lenobnost ali ljubezen do udobja. Ko fizično telo prevzame slabe navade katere koli vrste, pogosto postane izjemno nepokorno in ga je težko obvladati. V takih primerih postane razdalja in razlika v gostoti med kontrolirajočim ego-m in njegovim najnižjim nosilcem boleče očitna. Upravljanje z astralnim nosilcem je dejansko precej lažje, čeprav mnogi ljudje mislijo, da je težko; vendar je to samo zato, ker tega prej še niso poskusili. V trenutku, ko človek resnično jasno premisli o tem vprašanju, postane to očitno. Ni se lahko z močjo misli znebiti vztrajnega zobobola, čeprav je tudi to v določenih pogojih možno. Sorazmerno lahko pa se je z močjo misli znebiti depresije ali jeze ali ljubosumja. Elemental želja lahko vztraja pri vsiljevanju teh čutenj, vendar pa so ta vseeno jasno pod njegovo kontrolo, ki jo je mogoče doseči s vztrajnim ponavljanjem zavračanja teh čutenj in doseganjem imunosti.

Še bolj določno postane to dejstvo resnično in temu primerno lažja naša naloga, ko preidemo v mentalni svet. Obvladovanje misli zgleda težje od

obvladovanja čustev zaradi tega, ker nas je večina že poskušala obvladovati čustva in ker so nam od otroštva govorili, da si ne smemo dovoliti, da bi se izražala neobvladano. Po drugi strani pa smo navajeni, da naše misli svobodno blodijo in da jih verjetno le v zvezi šolo nevoljno odvrčamo od njihovega potepanja in poskušamo koncentrirati na neko določeno nalogo. Že samo, da bi se pripravili do tega, je po navadi potrebno nenehno spodbujanje učitelja ali spodbuda, ki jo predstavlja tekmovanje z našimi sošolci v razredu. Obvladovanje misli, ko človek začne s prakso meditacije, je zato tako težko in skoraj nemogoče, ker je povprečni človek temu posvetil tako zelo malo navora. Sooči se z navadami mentalnega elementala, ki je navajen, da se mu stvari podrejajo, da se seli s predmeta na predmet po svoji lastni volji.

Naš boj z njim je na nek način drugačen od tistega, ki smo ga vodili proti elementalu želja. Razlog za to jasen, če se bomo spomnili na njegovo konstitucijo. On predstavlja navzdol izlivajoče se življenje Solarnega Božanstva na njegovi najbolj zgodnji stopnji potapljanja v materijo - to, kar po navadi imenujemo Prvo Elementalno Kraljestvo. Zaradi tega je manj podložen materialni omejitvi kot elemental želja, ki pripade naslednjemu kraljestvu in je zato za eno celo stopnjo nižje na lestvici materije. Zato je bolj aktiven kot elemental želja - bolj nemiren, a manj močan in odločen. Po naravi je stvar, ki jo je lažje upravljati, vendar pa manj navajena na upravljanje. Zaradi tega je potrebno uporabiti veliko manj moči za nadzor misli kot pa želje, vendar pa je potrebna veliko bolj vztrajna uporaba te moči. Ne pozabite, da smo sedaj na nivoju misli, kjer so misli dobesedno stvari. Ta uporna mentalna materija, ki ji je tako težko vladati, je pravi dom in določen nosilec uma, s katerim jo bomo kontrolirali. Um je tukaj na svojem lastnem polju in obravnava svojo lastno materijo, tako da je le vprašanje prakse, kdaj se jo bo naučil popolno upravljati. Ko poskušamo vladati elementalu želja, pripeljemo um navzdol v svet, ki mu je tuj; in zaradi vpeljave tujega zunanjega vpliva, smo le slabo opremljeni za boj.

Povzemimo: kontrola uma je sama po sebi veliko lažja kot kontrola čustev, vendar pa imamo za drugo že določeno količino prakse in po pravilu nobene prakse za prvo. In to je edini razlog zakaj se nam zdi mentalna vadba tako težka. Oboje pa predstavlja veliko lažjo nalogo, kot pa popolno upravljanje s fizičnim telesom. Vendar pa smo to zadnje, do neke mere, že vadili v številnih preteklih življenjih, čeprav so naši dosežki v tej smeri še vedno zelo nepopolni. Resnično razumevanje tega vprašanja bo odločno opogumilo študenta. Posledica, takega razumevanja bo živ vtis resnice, ki je skrita v trditvi iz *Glasu Tišine*, da je ta svet edini resnični pekel, ki ga pozna okultist.

Naredimo sedaj korak naprej in usmerimo svojo pozornost na zgornji del mentalne ravni, na kateri v svojem kavzalnem telesu prebiva ego. Sedaj so končno odpadle vse tančice in ljudje se sedaj prvič srečajo brez možnosti za nerazumevanje. Celo v astralnem svetu je zavestnost že tako različna od te tu spodaj, da je praktično nemogoče o njej podati kakršno koli koherentno predstavo. Ta težava pa se pri obravnavi višjih ravni samo poveča. Misli na tej ravni ne prevzemajo več oblik in ne blodijo okoli kot na nižjih nivojih, ampak kot svetlobni bliski prehajajo od ene duše do druge. Tu nimamo na novo pridobljenega nosilca, ki bi postopno prihajal pod kontrolo in se učil, bolj ali manj uspešno, izraziti dušo v sebi. Soočamo se s telesom, ki je starejše od gore, dejanski izraz Božanske Slave, ki je stalno za njim in ki skozenj pošilja postopno se razvijajoče svoje moči. Tukaj nimamo več opravka z zunanji oblikami, ampak vidimo stvari takšne kot so - realnost, ki leži za nepopolnim izrazom. Tu sta vzrok in učinek eno, jasno vidna v njuni enosti, kot dve plati iste medalje. Tu zamenjamo konkretno z abstraktnim. Nimamo več množice oblik, ampak idejo, ki leži za vsemi temi oblikami. Tukaj je dostopno bistvo vsega. Ne preučujemo več podrobnosti. Ne poskušamo več obravnavati predmeta ali si ga prizadevamo razložiti. Vzamemo bistvo neke ideje o predmetu in jo premikamo kot celoto, kot figuro pri šahu. To je svet realnosti, kjer je zavajanje nemogoče, a tudi ne predstavljivo. Nimamo več opravka s kakršnimi koli čustvi, idejami ali predstavami, ampak s stvarmi po sebi. Z besedami ni mogoče izraziti obi-

čajen prenos idej med ljudmi, ki imajo polno razvita kavzalna telesa. To, kar je tu spodaj filozofski sistem, za katerega razlago potrebujemo številne knjige, je tam eno samo vprašanje - misel, ki jo lahko usmerimo navzdol kot karto na mizo. Neka opera ali oratorij, katerega izvajanje tu zaposli za več ur cel orkester, je tam le en mogočen akord, metode celotne šole slikanja so kondenzirane v eni sami veličastni ideji. Take ideje so intelektualne predpone, ki jih ego-ji uporabljajo v svojem razgovoru z drugimi.

Tu srečamo tudi višji red Angelov, bolj sijočih, a manj razumljivih za naše omejene sposobnosti. Tu se prvič srečamo z vsemi našimi življenji, ki smo jih preživeli na zemlji, z živimi zapisi o preteklosti, saj je to najnižja raven, v kateri odseva Božanski Spomin. Tu prvič vidimo naša življenja kot eno samo širno celoto, za katero je vsak sestop v inkarnacijo le prehoden dan. Pred nami se tu odpre veliki načrt evolucije, tako da lahko vidimo kakšna je v zvezi z nami Božanska volja.

Običajni človek je za sedaj veliko manj razvit kot nek ego in zato potrebuje gostejšo materijo daleč nižjih ravni, da bi bil sposoben občutiti vibracije in se na njih odzvati. Ego, ki je na svoji ravni prebujen in resnično živ, je dejansko veličasten objekt in nam prvič ponuja, da spoznamo kaj si Bog predstavlja pod imenom človek. Ego-ji so še vedno ločeni, čeprav intelektualno že popolnoma dojemajo svojo notranjo združenost, saj vidijo drug drugega takega kot so in ne morejo se več zmotiti ali ne razumeti.

To je seveda čudno in tako daleč od naših običajnih predstav o življenju tu spodaj. Naš naslednji korak pa nas pripelje v področje, ki ga nižji um še težje dojame. Saj, ko sledimo človeku v intuitivni svet, kjer razvija, budhično zavestnost, se soočimo s prisotnostjo nedoločno širših in različnih sposobnosti ter tudi s povsem spremenjeno metodo. Iz kavzalnega telesa vidimo vse, razumemo vse, vidimo vse natančno tako, kot je, in ocenimo po resnični vrednosti, a še vedno ohranimo razliko med subjektom in objektom, še vedno se zavedamo, da gledamo na tisto, kar resnično dojemamo. Sedaj pa se zgodi sprememba. Dojemanje je bolj in ne manj popolno, vendar pa izhaja od znotraj in ne od zunaj. Ne gledamo več na osebo

ali na predmet. Ni pomembna stopnja naklonjenosti ali sočutja. Preprosto mi smo ta oseba ali ta predmet, in poznamo jo ali ga kot poznamo misel naših možganov ali gib naše roke. Težko si je zamisliti subtilno spremembo, ki jo ta prinaša do vsega - zanimivo drugačno vrednost, ki jo daje vsem delovanjem in odnosom v življenju. Drugega človeka razumemo še bolj intimno, čutimo, da mi sami delujemo skozi njega; njegove motive cenimo kot svoje lastne, pa čeprav popolnoma razumemo, da lahko drugi del nas samih, ki poseduje več znanja ali drugačen zorni kot, deluje povsem drugače. Skozi celotno našo preteklo evolucijo smo imeli naš lasten zorni kot in naše lastne kvalitete, ki smo jih negovali zato, ker so bile naše - in so se zdele na nek subtilen način drugačne od istih kvalitete, ko so se manifestirale v drugih; sedaj pa popolnoma izgubimo občutek osebne lastnine kvalitete in idej, saj vidimo, da so vse te stvari obče, da so del velike realnosti, ki leži enako za vsem. Zato postaneta osebni ponos in individualni razvoj popolnoma nemogoča, saj odkrijemo, da je osebni razvoj le rast enega lista od tisočih listov na drevesu, in da pomembno dejstvo ni njegova velikost ali oblika, ampak njegov odnos do drevesa kot celote. Saj lahko le drevesu kot celoti resnično napovemo trajno rast.

Tu spodaj srečamo ljudi, ki ima jo različne predispozicije. Jih preučujemo in si rečemo, da lahko pod nespremenjenimi okoliščinami vedno delujemo in mislimo tako kot oni. Pa čeprav včasih pravimo, da smo se "postavili v položaj drugega človeka," je to na splošno le slabotna, na pol srčna, nezadovoljiva zamenjava.

V intuitivnem svetu pa jasno in v trenutku prepoznamo razlog za tisto delovanje, ki se nam tu zdi nedojemljivo in zoprno, in takoj razumemo, da smo to le mi sami, v drugi obliki, ki počnemo te stvari, ki se nam zdijo tako graje vredne, in spoznamo, da je za tisti del nas samih tako delovanje pravilno in naravno. Odkrijemo, da smo nehali obsojati druge za njihove drugačnosti. Opazimo, preprosto, da so le druga manifestacija naše lastne aktivnosti, saj odkrivamo razloge, ki so bili za nas prej skriti. Celozalega človeka prepoznamo kot del nas samih - slabotni del. Zato ni naša želja, da bi ga

obsojali, ampak da bi mu pomagali, tako da v ta naš slabotnejši del izlivamo moč, zato da bi bilo celotno telo človeštva lahko krepko in zdravo.

V kavzalnem telesu že prepoznavamo Božansko Zavest v vsem. Ko pogledamo na drugi ego, zavest, ki odseva v njem, prepozna Božansko znotraj nas. Sedaj nas ne pozdravlja več od zunaj, saj je že shranjena v naših srcih. Mi smo ta zavest in to je naša zavest. Ne obstaja več "ti" in "jaz," ker sva oba ono - obe plati nečesa, kar presega in tudi vključuje obe.

Kljub temu čudnemu napredovanju, pa ne pride do izgube občutka individualnosti, četudi pride do popolne izgube občutka ločenosti. To zgleda paradoks, vendar pa je očitno resnično; človek se spominja vsega, kar leži za njim. On sam je tisti človek, ki je opravil to ali drugo dejanje v preteklosti. On nikakor ni spremenjen, razen tega, da je sedaj več kot je bil prej, in čuti, da v sebi vključuje tudi druge manifestacije. Če bi lahko sto ljudi, sedaj in tu, dvignilo svojo zavestnost v intuitivni svet, bi bili vsi le ena zavest, vendar pa bi se vsakemu človeku zdela kot njegova lastna, popolnoma nespremenjena, razen tega, da sedaj vključuje tudi vse druge.

Vsakemu se bi zdelo, da je on tisti, ki je vsrkal ali vključil vse druge. Zato je tukaj očitno prisotna neke vrste utvara. Nadaljnje spoznavanje na nam razjasni, da smo mi vsi obrazi večje zavesti in da je to, kar smo imeli za svoje kvalitete, svoj intelekt, svojo energijo, ves čas Njegov intelekt, Njegove kvalitete, Njegova energija. Prišli smo do spoznanja dejstva častitljive formule: "Ti si to." Ena stvar je, če o tem govorimo tu spodaj in to dojamemo, ali pa mislimo, da smo to dojeli intelektualno. Čisto druga pa, če vstopimo v ta čudoviti svet in ga spoznamo z gotovostjo, ki je ni mogoče nikoli več izbrisati.

Kljub temu pa ne smemo misliti, da postane človek, ki stopi na najnižji pod-oddelek tega sveta, takoj polno zavesten njegove enosti z vsemi življenji. Ta popolnost občutka pride le kot rezultat napornega dela in težav in šele, ko se doseže najvišji pod-oddelek tega kraljestva enosti. Vstop na to raven pomeni izkušati ogromno razširitev zavestnosti, spoznanje samega sebe kot enega z mnogimi drugimi. Vendar pa se pred človekom odpre čas

napora, čas samo-razvoja, ki je analogen temu, ko poskušamo tu spodaj z meditacijo odpreti našo zavestnost na ravni, ki je takoj nad našo. Korak za korakom, pod-raven za pod-ravnijo, aspirant osvaja pot. Kajti tudi na tistem nivoju je za napredovanje še vedno potrebno prizadevanje.

Stopnjo nižje, ko smo bili še na višji mentalni ravni, smo se učili videti stvari take kot so, opustiti naše predsodke o njih in doseči realnost, ki leži za tem, kar smo bili sposobni o njih videti. Sedaj pa smo sposobni videti realnost, ki leži za drugačnimi pogledi drugih ljudi o istem predmetu. Sočasno z njihovimi pogledi vstopamo v to stvar in spoznavamo vse njene možnosti, kajti sedaj smo mi ona in njene možnosti so tudi naše možnosti. To je tu spodaj težko opisati z besedami in nemogoče polno dojeti. Tako se približujemo in dotikamo resnice, ki je bolj resnična od tega, kar imenujemo resnica v tem svetu.

Če bi se lahko v trenutku prenesli na ta nivo, ne pa počasi prehajali skozi vmesne stopnje, bi bila večina tistega, kar bi bili sposobni videti, za nas zelo malo pomembna. Nenaden prehod celo v astralno zavestnost je za posameznika tako velika razlika, da so obrisi številnih znanih predmetov popolnoma nerazpoznavni.

Taka stvar, na primer, kot sta knjiga ali steklenica, nam predstavljata videz, ki nam je znan, vendar pa, če se nenadno znajdemo v pogojih, ko smo ju sposobni videti z vseh strani sočasno, obenem pa tudi od zgoraj in spodaj, bomo spoznali, da je to nek videz, ki je tako različen, da potrebujemo določen čas mentalnega prilagajanja, preden bi lahko natančno določili kaj predstavlja. K temu lahko dodamo še to, da pred nami leži celotna notranjost telesa tako, kot da bi bil vsak delec ločeno postavljen na mizo. Poleg tega bomo videli, da so prisotne še dodatne težave. Tem dodajmo še naslednje dejstvo - da medtem, ko gledamo na vse te opisane delce, smo obenem tudi znotraj vsakega od teh delcev in gledamo skozi njega navzven. Tako lahko vidimo, da postane popolnoma nemogoče izslediti kakršno koli podobnost s predmetom, ki ga poznamo v fizičnem svetu.

To seveda ni nič drugega kot le ilustracija - grob in konkreten primer tega, kar se dogaja. In da bi jo človek resnično razumel, jo mora poduhoviti in ji dodati mnoge druge razmisleke - od katerih vsi bolj težijo k temu, da je spoznanje raje težje kot pa ne. Na srečo pa v naravi tako nenaden skok te vrste ni mogoč. Metoda evolucije je postopno razvijanje, tako da nas počasi, počasi vodi, dokler se nismo sposobni soočiti, ne da bi trenili z očesom, z veličastjem, ki bi nas sicer zmedlo, če bi se pred nami pojavilo nepričakovano.

Na tem nivoju ima človek še vedno določno telo, pa vendar zgleda enako prisoten še v širnem številu drugih teles. Tkivo življenja (ki je, kakor veste, sestavljeno iz buddhične materije - materije intuitivnega sveta) se širi tako, da vključuje tudi druge ljudi, tako da imamo namesto številnih majhnih ločenih tkiv, širno tkivo, ki jih vse povezuje v eno samo življenje.

Toda ne pozabimo, da so lahko vsi ti številni drugi popolnoma ne-zavestni te spremembe in da je za njih njihov lasten del tkiva še vedno tako ločen kot je vedno bil - pa bi bilo temu tako tudi, če bi karkoli vedeli o tkivu življenja. Tako s tega stališča in s tega nivoja zgleda, da je celotno človeštvo povezano z zlatimi nitmi in sestavlja neko kompleksno enoto. To ni več posamezen človek, ampak abstraktni človek.

Kaj lahko rečemo o naslednji stopnji zavesti, ki so jo pogosto imenovali nirvana? Ta plemenita beseda je bila prevedena kot uničenje, vendar pa ni nič dlje od resnice kot to, saj predstavlja najbolj intenzivno in živo življenje, o katerem ne vemo ničesar. Morda bi lahko bila pravično opisana kot uničenje vsega, kar o človeku poznamo in mislimo na fizični ravni, kajti vsa njegova osebnost, vse njegove nižje kvalitete, so že davno pred tem popolnoma izginile.

Tu je le bistvo, le resnični človek, Božanska Iskra, ki je sestopila iz Božanstva Samega; je še vedno tu, čeprav se je sedaj razvila v Plamen - Plamen, ki zavestno postaja del Tistega, iz katerega je izšel. Kajti tu se vse zavesti potopijo v Njem, pa čeprav še vedno ohranijo vse tisto, kar je bilo najboljše v čutenju individualnosti. Človek še vedno občuti samega sebe, tako kot sedaj, vendar

s polno mero očarljivosti, energije, sposobnosti, za katere tu spodaj nimamo primernih besed. Na noben način ni izgubil svojih osebnih spominov. On je še vedno toliko On sam kot vedno, vendar pa je to širši jaz. Še vedno pozna "Jaz sem Jaz," vendar pa tudi spoznava, daleč bolj pomembno, da je "Jaz sem On."

V intuitivnem svetu se je človekova zavest tako odprla, da vanjo sprejme tudi tisto številnih drugih ljudi. Sedaj zgleda, kot da vključuje celoten duhovni svet; in človek čuti, da je na poti realizacije božanskega atributa vseprisotnosti. Saj ne obstaja le v vseh drugih, ampak tudi v vseh točkah vmesnega prostora, tako da se lahko osredotoči v karkoli hoče in tako realizira dobro znani stavek, da je krog, katerega center je povsod in katerega obseg je tu. Kot vemo je presegel intelekt, pa kljub temu ve in razume daleč bolj popolno kot kdaj koli prej. Na nižjih ravneh (nižjih od te, pa še vedno tako visokih, da so za nas nedosegljive) je človek lahko videl velike Angele in Arhangele v vseh njihovih številnih redovih. V tem duhovnem svetu se sooča, s silami, ki vladajo z velikimi Upravljavci Karme, z velikimi Voditelji Okultne Hierarhije, s Planetarnimi Duhovi neverjetne moči in čudovite lepote.

Ni upanja, da bi lahko opisali to življenje, ki presega vsako življenje, ki ga poznamo. To je tako popolnoma drugačno, da zgleda skoraj njegova negacija - kot sijaj namernega življenja v primerjavi s slepo blodnjo po zatemnjenih poteh. Kajti to je resnično življenje, to je realnost, ki jo za sedaj lahko dosežemo. Čeprav ne dvomimo, da se za to neopisljivo slavo širi še večje veličastje, ki ga presega, tako kot ono presega to grobo zemeljsko življenje. Tam je vse Bog in vsa ta vzvišena Bitja so očitno Njegove velike manifestacije. V človekovi zavesti se rodi tako popolno prepričanje, da tako povsem postane del njega, da, ko se zopet spusti na fizični svet te žalostne zvezde, nanj ne more pozabiti. Zato bo odslej naprej v tudi najbolj neprijaznem okolju videl Božansko Iskro. Tu spodaj jo je pogosto težko prepoznati; kopati moramo tako globoko, da bi jo našli. V tem duhovnem svetu pa je

očitna; in mi vemo, ker jo vidimo, da je tam vse le Bog - in nobenega drugega življenja v vseh svetovih kot le Božansko Življenje.

Kajti na tem nivoju je človek sam postal kot bog med bogovi, manjša lučka med večjimi, resnično sijoča krogla, pa čeprav toliko manjša od Mojstrov, Velikih Dev, Mogočnih Duhov, ki vladajo usodam ljudi in svetov. Tam vidimo, iz obraza v obraz, vsa ta velika bitja, o katerih smo tu doli slišali in brali, o katerih včasih sproščamo svojo domišljijo. Tam vidimo, srečnega obraza, lepoto, od katere lahko tu spodaj ujamemo le najbolj drobne utrinke. Tam slišimo veličastno glasbo sfer, od katere nas v tem nižjem svetu dosežejo le občasni odmevi.

Resnično strašen je ta sestop iz tistega velikega sveta v tega. Pa vendar tisti, ki se je enkrat dotaknil tiste zavesti, ne bo nikoli več tak kot je bil prej. Nikoli ne more v celoti pozabiti, niti sredi teme in nevihte, da so njegove oči videle kralja in Njegovo lepoto. Da je obiskal deželo, ki je zelo daleč, a po drugi strani tako blizu, pred našimi vrati, ki pa so zaprta vse dotlej, dokler ne bomo uprli oči, da bi jo videli, dokler ne bomo razvili Boga v nas, da se bo odzval kot Bog od zunaj.

“Oddaljena dežela.” Že od otroštva nam je ta stavek domač in odzvanja v naših ušesih z vso magijo svetih asociacij. Pa je kljub temu napačen prevod iz izvorne hebrejščine, tako da je morda resničen pomen besedila celo še bolj lep in bolj primeren, in da je izraz, ki ga je uporabljal Izaija “dežela tam daleč,” pri čemer je mislil na sijoče prostore zvezdnih polj nebes v primerjavi z revščino natlačenih zemeljskih katakomb. Pa celo tu in sedaj, ujeti v najbolj gosto materijo, lahko dvignemo svoje misli k soncu, kajti, ko enkrat poznamo resnico, nas je ta osvobodila. Ko smo enkrat spoznali našo združenost z Bogom, nas ne more več zasenčiti nobena tema, kajti vemo, da je On luč Luči in Oče vseh Luči, v katerem ni nestalnosti, niti vračajočih se senc. V Njem sploh ni teme.

Vso to znanje, vsa ta slava, nam je dosegljiva in bo neizogibno prišla k vsakemu od nas v toku evolucije, tako gotovo kot dan sledi noči. Sedaj je on-

stran vseh besed, onstran vseh čutenj - celo onstran naše intuicije. A prišel bo čas, ko bomo vedeli celo to, kar nam je sedaj ni znano. Vse to bo prišlo do nas v toku narave (v sedmih krogih, kot smo dejali), tudi če se le pre-pustimo in si nič ne prizadevamo. Vendar pa precej bolj zgodaj, če smo pripravljeni sprejeti delo, ki temu služi - dejansko trdo delo, vendar plemenito in prijetno, čeprav lahko včasih prinese tudi precej trpljenja. To je Pot Služenja in vsak korak, ki pa bomo naredili, ni zaradi nas, ampak zaradi drugih. Zato, da preko naših spoznanj lahko spoznavajo drugi, da skozi naše prizadevanje lahko drugi najdejo Pot, da preko blagoslova, ki prihaja k nam, doseže blagoslov ves svet.

3. Poglavje - Osebna izkušnja

O buddhičnem ali intuitivnem svetu je bilo napisanega že precej, tako da so vsi študentje teoretično že seznanjeni z njegovimi čudovitimi značilnostmi enotnosti zavesti. Vendar pa večina med njimi verjetno gleda na možnost doseganja kakršnega koli osebnega izkušanja te zavesti kot stvar neke daljne prihodnosti. Poln razvoj buddhičnega nosilca je za večino med nami še precej oddaljen, saj pripada Četrtri Iniciaciji, tisti Arhata. Vendar pa mogoče ni povsem nemogoče, da bi tisti, ki so za enkrat še precej oddaljeni od tega nivoja, dosegli določen stik s tem višjim tipom zavesti na povsem drugačen način.

Jaz sam sem vzpenjal po, kakor bi to opisal, običajni in splošni poti okultnega razvoja, tako da sem si moral utreti svojo pot z delom, osvajajoč eno pod-raven za drugo, najprej v astralnem svetu, nato v mentalnem in nato v buddhičnem. To pomeni, da sem dosegel popolno uporabnost svojega astralnega, mentalnega in kavzalnega nosilca, preden sem izkusil kaj takega, kar bi lahko z gotovostjo definiriral kot resnično buddhično izkušnjo. Ta metoda je počasna in naporna, čeprav mislim, da ima svoje prednosti, ker razvije natančnost opazovanja, tako da postane vsak korak trden, še preden naredimo naslednjega. Ne dvomim, da je bila za osebo mojega tempera-

menta najboljša, dejansko je bila verjetno zame edina možna, iz česar pa ne sledi, da drugi ljudje ne bi mogli imeti povsem drugačnih priložnosti.

Pri mojem delu se mi je zgodilo, da sem prišel v stik z mnogimi, ki so se podvrgli okultnemu urjenju, pri čemer je bilo najbolj pomembno to, da sem odkrival čudovito raznovrstnost metod, ki so jih uporabili Mojstri. Urjenje je tako zelo prilagojeno posamezniku, tako da niti dva primera nista enaka. Ne samo, da ima vsak Mojster svoj lastni načrt, ampak isti Mojster uporablja tudi poseben načrt za vsakega učenca, tako da je vsak človek usmerjen v natančno tisto smer, ki je zanj najbolj primerna.

S pomembnim primerom te raznovrstnosti sem se srečal nedavno tega in mislim, da bi bila razlaga tega primera koristna za nekatere naše študente. Spomnimo se najprej na to, kako čudno spreobrnjen je način, na katerega ego odseva v osebnosti. Višji manas ali intelekt se odslikava v mentalnem telesu, intuicija ali buddhi v astralnem telesu in duh ali atma pa nekako ustreza fizičnemu. Te ustreznosti se kažejo v treh metodah individualizacije in igrajo svojo vlogo v določenih notranjih razvojih, vendar pa v zadnjem času nisem zaznal, da bi bile lahko uporabljene v praktične namene na zgodnji stopnji aspiranta za okultni napredek.

Določen študent globoke čustvene narave je razvil silno ljubezen do svojega učitelja, ki mu ga je v pripravljalnem urjenju dodelil njegov Mojster. Pripravil mu je vsakodnevno prakso, v kateri je oblikoval močno mentalno podobo svojega učitelja in nato vanjo z vso svojo silo izlil svojo ljubezen in na ta način preplaval svoje astralno telo s temno rdečo barvo in sočasno ogromno povečal njegove mere. Ta proces je imel navado imenovati "širjenje svoje aure." Pri tej vadbi je pokazal tako sposobnost in očitno je bila zanj tako koristna, da mu je bil predlagan dodaten napor v tej smeri. In sicer, da bi poskusil, medtem ko je imel pred seboj jasno podobo, v katero je krepko vlival silo ljubezni, dvigniti svojo zavest na višji nivo in jo združiti z zavestjo svojega učitelja.

Že prvi poskus je bil presenetljivo uspešen. Svoj občutek je opisal kot dvigovanje skozi prostor. Odkril je, da je bilo tisto, kar naj bi bilo nebo, kakor neka streha, ki je ovirala njegovo napredovanje, vendar pa je sila njegove volje zgleda v njej oblikovala neke vrste stožec, ki se je spremenil v cev, po kateri se je vzel. Potopil se je v področje slepeče svetlobe, ki je bilo obenem morje blaženosti, tako navdihujoče, da ni našel besed, s katerimi bi jo opisal. Bila je najmanj nekaj takega, kar še ni nikoli prej ni občutil. Zagrabila ga je določno in v trenutku kot velikanska roka in povsem prepojila njegovo celotno naravo kot s tokom elektrike. Bila je bolj resnična kot kateri koli fizični predmet, ki ga je kdaj koli videl, pa vendar po drugi strani popolnoma duhovna. "Bilo je tako, kot da bi me Bog sprejel v Sebe in čutil sem, kako skozi mene teče Njegovo Življenje," je pripovedoval naš učenec.

Počasi se je zbral in bil sposoben preučiti svoj položaj. Tako je lahko spoznal, da njegova zavest ni bila več omejena tako kot prej - da je bil nekako prisoten v vsaki točki tega čudovitega morja svetlobe. Da je bil dejansko na nek nerazumljiv način on sam to morje, pa čeprav na videz sočasno točka, ki je plavala v njem. Tisti, ki smo ga poslušali, smo videli kako hlasta za besedami, ki bi izrazile zavest, ki jo je gospa Blavatsky tako dobro opisala z "njegovo središče povsod in njegov obseg tu."

Nadaljnje spoznavanje mu je odkrilo, da je uspel v svojem naporu, da bi postal eno z zavestjo svojega učitelja. Odkril je, da resnično dojema in deli učiteljeva čutenja in da poseduje daleč širši in višji vpogled v življenje kot ga je imel kdaj koli. Nanj je neskončen vtis napravila podoba njega samega, takšna kot je bila skozi oči učitelja. Napolnila ga je z občutkom nevrednosti, a visoke odločenosti, kar je muhavito izrazil:

"Odkril sem lastno ljubezen do sebe preko učiteljeve silne ljubezni do mene, in vedel sem, da si jo moram in da si jo bom zaslužil."

Občutil je tudi globoko predanost in spoštovanje, ki ju ni dosegel nikoli prej. Vedel je, da je s tem, ko je postal eno s svojim zemeljskim učiteljem, vstopil tudi na oltar svojega resničnega Mojstra, s katerim je bil njegov uči-

telj eno, tako da je slabotno občutil stik z zavestjo nespoznavnega sijaja. Vendar pa ga je tu njegova moč izdala. Zdelo se je, da je zdrsnil navzdol po cevi in odprl oči na fizični ravni.

Ko je pri meni poiskal nasvet o tej transcendentni izkušnji, sem začel nemudoma poizvedovati in z lahkoto ugotovil, da je bil to nedvomno vstop v buddhični svet in to ne z napornim napredovanjem skozi različne stopnje mentala, ampak neposreden vstop po žarku, ki odseva z najvišje astralne pod-ravni do najnižje pod-ravni intuitivnega sveta. Poizvedoval sem po fizičnih učinkih, pa nisem odkril čisto nobenega. Študent je bil žarečega zdravja. Zato sem mu priporočil, da ponovi svoj poskus in da naj poskusi z največjim spoštovanjem priti še višje, se dvigniti, če je mogoče, v tisto Vzvišeno Zavest, saj sem pri njem odkril kombinacijo zlate ljubezni in železne volje, ki je tako redka na tej naši Žalostni Zvezdi. Vedel sem, da lahko ljubezen, ki je popolnoma nesebična, in volja, ki ne pozna ovir, ponese našnjunega lastnika povsem k nogam Boga Samega.

Študent je ponovil svoj poskus in spet presegel vsa pričakovanja. Sposoben je bil vstopiti v tisto širšo Zavest in pritisnil je naprej in navzgor, kot da bi plaval v kakšnem velikem jezeru. Večino tistega, kar je prinesel nazaj, ni mogel razumeti. Koščke neizrekljive slave, delce tako širnih in sijajnih idej, da jih v njihovi celovitosti ne more dojeti noben človeški um. Vendar pa je pridobil novo predstavo o ljubezni in predanosti - ideal, h kateremu bo lahko stremel preostali del svojega življenja.

Dan za dnem je nadaljeval s svojimi napori (odkrili smo, da je bil en poskus na dan dovolj modra izbira). Vedno znova in znova je vstopal v tisto veliko jezero ljubezni, pa mu kljub temu še ni odkril konca. Toda počasi se je začel zavedati nečesa bolj velikega. Nekako je vedel, da ta neopisljiv sijaj prežema še bolj subtilna in neopisljivo veličastna slava, tako da se je poskušal dvigniti tudi v to. In ko je uspel, je po njenih značilnostih spoznal, da je to Zavest velikega Učitelja Sveta. Ko je postal eno s svojim zemeljskim učiteljem, se je neizogibno združil z zavestjo svojega Mojstra, s katerim je bil ta učitelj že združen. S to nadaljnjo izkušnjo pa je le dokazal tesno zvezo, ki obstaja

med Mojstrom in Bodhisattvo, ki je učil Mojstra. V svoji meditaciji se je dnevno potapljal v to brezmejno morje ljubezni in sočutja ter dosegal tako povzdignjenje in krepitev, ki si ju je težko predstavljati. Vendar pa ni mogel nikoli doseči njegovih meja, kajti noben smrten človek ne more priti do dna takega oceana.

Ob stalnem prizadevanju, da bi prodrl vse globlje in globlje v to čudovito kraljestvo, ki se je tako nenadno odprlo pred njim, je nekega dne uspel doseči še večji napredek - tako silnejšo blaženost, tako bolj globoko čutenje, tako da se mu je najprej zdelo, da je bil njegov prvi stik z buddhijem le nekoliko nad njegovimi prvimi astralnimi izkušnjami. Zatrdil je: "Če ne bi vedel, da mi jo je za sedaj še nemogoče doseči, potem bi rekel, da to mora biti Nirvana." Dejansko pa je bila le naslednja buddhična pod-raven - druga z dna in šesta z vrha. Vendar pa je njegov vtis pomemben, saj kaže, da se med dviganjem ne širi le zavestnost, ampak se hitro veča tudi hitrost, s katero se širi. Ne samo, da je pospešen napredek, ampak raste v geometričnem zaporedju tudi hitrost tega pospeška. Sedaj ta študent dosega tisto višjo pod-raven dnevno in seveda silovito ter vztrajno deluje z upanjem, da bo tudi naprej napredoval. Zato so tudi moč, ravnovesje in gotovost, ki jih vključuje v svoje vsakodnevno fizično življenje, presenetljive in lepe.

Drug pojav, ki spremlja te spremembe, je silna blaženost s te višje ravni, ki traja onkraj časa meditacije in vse bolj in bolj postaja del njegovega celotnega življenja. Najprej je ta trajala okoli dvajset minut po vsaki meditaciji, potem je dosegla eno uro, nato dve. Sedaj z zaupanjem zre v prihodnost, ko bo postala njegova trajna last - del njega samega. Pomembna poteza tega primera je v tem, da temu presenetljivemu vsakodnevnemu povzdignjenju ne sledi noben, niti najmanjši znak reakcije ali depresije, ampak ustvarja stalno naraščajoče žarčenje in sevanje.

Ko je postal bolj navajen na delovanje v tem višjem in bolj veličastnem svetu, se je začel do neke mere ozirati po njem in se je bil kmalu sposoben identificirati s številnimi drugimi manj povzdignjenimi zavestmi. Te je odkrival kot točke znotraj svojega razširjenega jaz-a. Če se je osredotočil na katero

koli od teh točk, je lahko takoj spoznal najvišje kvalitete in duhovne aspiracije osebe, ki jo je ta točka predstavljala. V poskusu, da bi dosegel bolj podrobno sočutje z nekom, ki ga je poznal in ljubil, je spoznal, da so bile te točke zavesti tudi odprtine, skozi katere se je lahko izlil navzdol v njihove nižje nosilce. Na ta način je prišel v stik s tistimi deli njihovih življenj in nagnjenj, ki se niso mogle izraziti na buddhični ravni. To mu je omogočilo sočustvovati z njihovimi značajmi, razumevanje njihovih slabosti, kar je bilo resnično pomembno in verjetno ni bilo dosegljivo na noben drug način - najbolj koristna kvaliteta za delo učenca v prihodnosti.

Čudovita enost tega intuitivnega sveta se mu je predstavila v nepričakovanih primerih. Ko je nekega dne v roki držal zanj posebno lep majhen predmet, katerega del je bil belo obarvan, je padel v neke vrste ekstazo občudovanja njegove ljubke oblike in harmonične barvitosti. Nenadoma se je med njegovim opazovanjem predmeta skozenj razlila podoba krajine, takšne kot da bi predmet postal drobno okno ali morda kristal. Krajina mu je bila dobro znana in všeč, vendar pa ni odkril razloga, zakaj bi jo predmet razlil pred njim. Zanimiva je bila poteza, da je bil bel del predmeta v krajini zastopan z velikanskim kupom oblakov (kumulusov), ki so plavali po nebu njegove slike. Pod vtisom tega povsem nepričakovanega pojava, je poskušal dvigniti svojo zavestnost. Imel je občutek, da prehaja skozi neke vrste ovirajoči medij na višjo raven in opazil, da se je pogled pred njim spremenil v nekaj tujega, vendar pa celo še bolj lepega od tistega, ki ga je poznal. Kupi belih oblakov so postali zelo visoka s snegom pokrita gora, ki se je s svojim robom spuščala v morje tako bogate barve, ki jo v tej inkarnaciji še ni srečal. Skalnati zalivi, zgradbe, rastlinje, mu je bilo neznan, vendar pa meni poznano. S previdnim spraševanjem sem nedvoumno ugotovil, da je bila scena, na katero je gledal, tista, za katero sem mislil, da gre - realistični fizični pogled, ki pa je bil oddaljen več tisoč milj od kraja, kjer ga je opazoval. Ker je bil ta posvečeni kraj pogosto v mojem umu, sicer pa nanj v tistem trenutku nisem mislil, je bilo to, kar je študent videl, verjetno moja miselna oblika.

Predstavljal sem si, da si je mogoče to, ker se je zgodilo, povsem preprosto razložiti. Predvideval sem, da so bila študentova čustva vznemirjena zaradi občudovanja in da je povzdignil vibracije, ki so na ta način povzročile delovanje njegovih astralnih čutov, kar ga je usposobilo, da je videl pokrajino, ki fizično ni bila vidna, vendar pa v dosegu astrala. S prizadevanjem, da bi začasno odprl svoje mentalne čute, je bil preko njih sposoben videti mojo miselno-obliko - če je bila v tistem trenutku pokrajina moja miselna-oblika.

Toda študent se s tem ni zadovoljil. Poskusil je ponoviti svoj poskus tako, da bi se povzpел če višje, še globlje v resnični pomen. Ponovno je imel izkušnjo prebijanja skozi neko bolj povzdignjeno in bolj rafinirano stanje materije. Tokrat nagrada za njegov napor ni bila zemeljski prizor, kajti v ospredje brezmejnega univerzuma, polnega sijočih barv, ki so utripale z veličastnim življenjem, je prišla s snegom pokrita gora, ki se je spremenila v Beli Prestol, obsežnejši od katere koli gore in zastrt z slepečo zlato svetlobo.

Čudno dejstvo, ki je povezano s to vizijo, ki se je pojavila študentu, je to, da ta ni bila povezana s krščanskimi spisi, da v njih ni bilo ničesar, kar bi se lahko povežalo s to vizijo. Vprašal, sem ga, ali lahko z voljo ponovi to izkušnjo. Tega ni vedel, vendar pa je pozneje poskušal ponoviti eksperiment in uspel preiti skozi tiste stopnje na enak način in dodati nekaj novih podrobnosti tuji pokrajini, kar mi je povedalo, da to ni bil le kos spomina. V ten trenutku je prestrašen jasnovidec zašepetal, da je med iskrenjem tiste svetlobe bežno opazil prehod obrisa mogočne figure, ki je sedla na Prestol. Tudi to bi lahko bila, bi lahko rekli, miselna-oblika, ki jo je zgradil nek kristjan, ki je imel živo domišljijo. Morda, vendar ko se je nekaj dni pozneje pokazala priložnost in sem vprašal Modrega, kakšen pomen bi lahko pripisali taki viziji, je On odvrnil: "Ali ne vidiš, da obstaja le ena ljubezen in da zato obstaja le ena lepota? Kakor koli je že lepa, na kateri koli ravni, je to zato, ker je del tiste lepote. In če jo potisnemo dovolj nazaj, se bo manifestirala njena povezanost. Vsa lepota je iz Boga, ravno tako kot je vsa ljubezen le Bog. In skozi te Njegove kvalitete ga lahko vedno dosežejo tisti, ki so čisti v srcu."

Dobro bi bilo, če bi naši študentje pretehtali te besede in sledili ideji, ki jo vsebujejo. Vsa lepota, ne glede na to ali v obliki ali v barvi, v naravi ali v človeški postavi, v visokih dosežkih umetnosti ali v najbolj skromnem gospodinjskem pripomočku, je le izraz Ene lepote. Zato je tudi v najnižji lepi stvari vsebovana vsa lepota, tako da je mogoče skozi spoznati vso lepoto in doseči Tistega, ki je Sam ta Lepota. Da bi to polno razumeli, je potrebna buddhična zavestnost, preko katere človek lahko doseže to spoznanje. Vendar pa je tudi na precej nižjih nivojih ta ideja lahko koristne in plodovita.

Priznam, da je študent, katerega izkušnje smo obravnavali, izjemen - da poseduje moč volje, silo ljubezni, čistost srca in popolno nesebičnost, ki so daleč od običajnih. Ne glede na to, pa lahko to, kar je on dosegel s takim velikim uspehom, do neke mere posnemajo tudi drugi, manj nadarjeni. On je razvil svojo zavestnost na ravni, ki jo aspirantje običajno ne dosežejo. On na tej ravni hitro izgrajuje sposoben in najbolj koristen nosilec - saj je to smisel trajnega stalno naraščajočega občutka blaženosti in moči. Da je to določna smer napredovanja in ne povsem izoliran primer, kaže dejstvo, da proizvede celo nenormalen buddhični razvoj učinek na navidezno zastavljeno kavzalno in mentalno telo in ju spodbuja k delovanju od zgoraj, namesto da bi ju prepustil delovanju vplivov od spodaj kot je to običajno. Ves ta uspeh je posledica trdnega napora v smeri, ki sem jo opisal. "Pojdite in naredite enako." Nobenemu človeku ne more škoditi goreče prizadevanje, da bi povečal moč svoje ljubezni, predanosti in moči, da bi cenil lepoto. In s takim prizadevanjem je mogoče doseči napredek, o katerem niste niti sanjali. Zapomnite si le to, da na tej ali kateri koli drugi ravni rast doseže le tisti, ki se je ne želi le zase, ampak za služenje. Pozabljanje sebe in goreča želja pomagati drugim sta najbolj pomembni značilnosti študenta, katerega notranjo zgodbo sem tu opisal. Te značilnosti morajo biti enako pomembne za vsakogar, ki želi slediti njegovemu primeru. Brez njih tak uspeh ni mogoč.

4. Poglavje - Primer psihičnega razvoja

Ravno v sedanjem obdobju čudovito pospešuje psihični razvoj kakršne koli vrste velik izliv duhovne sile, ki pripravlja svet na prihod njegovega Učitelja. Zato se tistim, ki se vključijo na pot tega mogočnega toka sile, ki deluje v povezavi s pričakovanim Adventom, nudijo velike priložnosti. V prejšnjem poglavju sem opisal primer nenormalno hitrega razvoja buddhičnih zmožnosti preko moči ljubezni, primer, ki ga bom opisal sedaj, pa pripada drugi smeri, ker v sedanjem času narašča sposobnost kavzalnega telesa, ki se je dvignilo skozi mentalni nosilec, da vnese večji tok v fizične možgane. Vendar pa v tem primeru našim bralcem ne morem svetovati isto kot v prejšnjem: "Pojdite in naredite enako," saj predstavlja mentalni tok resno nevarnost. Sicer res vodi do psihičnega razvoja, vendar je pogosteje njegova posledica živčni zlom najbolj hudega značaja ali celo poškodba možganov in umobolnost. Zato je podano poročilo naslednje:

Ko sem bil (okoli leta 1910) na kolidžu sem začel študirati višjo matematiko spremenljivih količin, študij gibajočih se teles in podobno. Zaradi različnih vzrokov nisem bil sposoben urediti dela sproti, tako da mi je proti koncu drugega semestra, ko se je približeval dan izpitov, predavatelj rekel, da je moje delo tako nezadovoljivo, da me navkljub čudežu na izpitu, ne bi mogel

priporočiti za napredovanje. Vedel sem, da ima popolnoma prav, in poskušal najti način, kako bi na izpitu dosegel visoko oceno in tako izničil slabo delo med letom. Kmalu sem odkril, da je povsem nemogoče, da bi v nekaj dnevih, ki so mi preostali, razumel vse osnove, in da je edino upanje v tem, da se naučim vse formule in jih uporabim mehanično za probleme, ki bodo dani na izpitu. Zato sem se lotil dela, prvič, da bi razumel definicije, ki so bile podane v priročnikih, in drugič, da bi se na pamet naučil vse pomembne formule. Delal sem izredno trdo, daleč v noč, in zapostavljal druge predmete, v katerih sem se počutil dovoli sigurnega. Uporabil sem vse mogoče trike, da bi pridobil čas in ohranil budnost. Korak za korakom sem osvojil vse pomembne osnove, vendar le s spominom in včasih z vizualizacijo pojavnosti strani ali paragrafa. Na dan izpita sem bil popolnoma izčrpan psihično, ampak neobičajno mentalno živ. Na izpit sem prišel pravočasno in uporabil svoja natrpna dejstva in napisal izpit le z eno drobno napako pri aritmetičnem računu ali nekaj podobnega. To je bil nepričakovan izid, ki ga je zahteval predavatelj, tako da mi je dovolil napredovanje.

Pomen tega dogodka je prišel pozneje. Po nekaj dnevih sem odkril, kot je v takih primerih tudi običajno, da je ves material, ki sem ga natrpal v svojo glavo, hitro izginjal. Toda potem, ko je izginil in ko sem obnovil svoje psihične moči (z dolgimi urami spanja), sem odkril, da sem dejansko naredil, tako škodo kot korist, svojemu mentalnemu stroju. Strašno se je povečala sposobnost naslikati stvari v mojem umu. Odkril sem, če sem usmeril svoj um na določeno stvar, ki sem jo videl ali izkusil celo že pred leti, da se mi ta podoba vrača, ne na običajno medel način, ampak z neverjetno jasnostjo podrobnosti, ki so jih spremljali vse vrste atributi. Na primer, priklical sem prizor iz gozda in lahko sem ovohal vlažno zemljo ali gorenje ognja. To me je zelo zabavalo, saj sem se lahko vrnil v preteklost v trenutnih prebliskih največjega sijaja. Po določenem času je moč kontroliranja tej čudni sposobnosti izginila, tako da sem se moral zadovoljiti s spontanimi izbruhi, ki so se pojavili tu pa tam ob kakšni asociaciji. Ob pogledu na neko barvo ali ob pojavitvi kakšne vonjave bi me ta latentna moč v trenutku postavila v

drug čas in kraj. Na srečo sem lahko vedno pregнал mentalno podobo, četudi je nisem mogel priklicati.

Po določenem času je to postopno prehajalo v nižjo stopnjo sijaja, tako da me je to uničenje časa in prostora le občasno doletelo.

Ravno sedaj, precej pozneje, pa se je ta stvar vrnila v neki povsem novi fazi. V zadnjem letu sem se moral naučiti glavne predpise o poslu, ki ga opravljam. To je moralo biti opravljeno hitro, in ob tem sem odkril, da se je s tem naporom vrnila tudi sposobnost, ki je sledila prvemu, vendar pa sem z veseljem ugotovil, da sta jo spremljala še dva nova aspekta. Prvič, da sem bil sposoben veliko bolj kontrolirati in ohranjati vsako podobo, ki se je pojavila. In drugič, da sem lahko povečal do določene mere prizor. Tako sem lahko, če je slika vsebovala steno, to priložnostno povečal, dokler niso postale vidne razpoke. To, kar me je se posebej čudilo pa je bilo, da sem lahko, če je bil prisoten vonj, recimo po rožah, to isto mikroskopsko moč tudi uporabil. Rezultat ni bil, kot bi si nekdo lahko mislil, bolj intenziven vonj, ampak bolj grob. O tem mislim, da je, namesto da bi postal bolj gost, v tem smislu, da je olje bolj gosto kot voda, vonj izgubil svojo homogenost in postal (če bi lahko to čutil) kot volnena obleka ali kot posoda peska. Tedaj ni več znaka o kakršnem koli pomanjšanju te zanimive faze spomina, vendar ne dvomim da bo večinoma izginil, saj sem preveč zaposlen, da bi se lahko ukvarjal z njegovim kultiviranjem.

To, kar se dogaja v tem primeru je očitno vsakomur, ki ima izkušnjo v uporabi višjih zmožnosti. Namesto, da bi uporabljal svoj spomin na običajen način, je študent pričel v stik z Zapismi. To pomeni, da je do določene mere uporabljal sposobnosti svojega kavzalnega telesa. To je daleč od natančne metode običajnega spomina, saj predmet še ni bil raziskan, vendar pa je jasno, da je vibracija v mentalnem telesu del tega, kar se odvija, in da kavzalno telo nikakor ni vključeno. Pri branju zapisov pa se delo odvija ravno preko tega telesa in mentalno telo vibrira le v odgovor na delovanje kavzalnega. Iz tega razloga je lahko zadovoljivo ali zanesljivo branje Zapisov opravljeno tudi brez določnega razvoja nosilca ega.

Iz orisa, ki ga podaja naš študent, je jasno, da uporablja pri svojih bežnih pogledih v preteklost svoje kavzalno telo. Očitno je tudi, da je bil ta nosilec prebujen z prekomernim pritiskom na um zaradi njegovega nepremišljenega prekomernega dela. Večina ljudi bi poškodovala svoje zdravje ali življenje, če bi tako močno pritiskala tako dolgo. On je bil eden izmed milijona, ki je uspel narediti to stvar in preživeti. Posledica tega je, da je trdna vztrajnost v ohranjanju visokega mentalnega valovanja spodbudila v aktivnost njegovo kavzalno telo in ga obdarila s sposobnostjo, ki je povsem drugačna od njegovih prejšnjih.

Zgleda, da se prebudi le takrat, ko se obrne z mislimi v preteklost in samo v povezavi s prizori, ki so mu že znani. Vendar pa je verjetno, da bo kmalu odkril, da lahko razširi svoje delo na različne načine. Ko je prizor v umu jasen, se je mogoče gibati od njega nazaj pa tudi naprej in tako odkriti podroben spomin o širših področjih v življenju. Morda bi se lahko na ta način povezali z otroštvom - vse do rojstva in morda še preko. Obstajali so tudi taki, ki so na ta način dosegli popolno znanje o preteklih inkarnacijah. Praksa dela mojstra in opogumlja to, da je moč sedaj veliko bolj pod kontrolo kot pa je bila prej. Sposobnost povečave je še dodaten dokaz, da je uporabljeno kavzalno telo. Tudi ta posebnost se lahko postopoma precej poveča; in, ko jo študent uporablja v popolnosti, jo lahko na primer uporabi za raziskave v okultni kemiji.

Opis "grobosti" vonja je najbolj značilen. Dejanski proces povečave ne predstavlja povečevanja mer preiskovanega predmeta, ampak manjšanje psihičnih leč, skozi katere se te predmet opazuje. V starih zapisih piše, da postane operater tako majhen kot hoče, tako da postane organ vida, ki ga uporablja, ustrezen z mikroskopsko mero tega, kar opazuje. Zaradi tega postanejo drobni fizični delci, ki priključijo v delovanje čut vonja, znatno ločeni, kot zrna na papirju, kar proizvede ta občutek grobosti. To je stvar, ki jo je težko opisati z besedami, vendar pa vsak, ki je uporabil višje sposobnosti, takoj prepozna študentov poskus, kako bi izrazil ravno to.

Treba mu je res čestitati za njegov rezultat, čeprav njegove metode gotovo ne moremo priporočiti v posnemanje drugim. Tak razvoj bo postal lahek in naraven v tistem obdobju evolucije, ko bo um zrasel bližje meje svojih zmožnosti. Toda na naši sedanji stopnji je tak pritisk odločno nevaren. Da je bil ta poseben razvoj varno dosežen, je znak časa - znak moči duhovnega izliva, ki se sedaj izliva na svet.

5. Poglavje - Čas

Obstajata dve vrsti časa: naš in Božanski, najmanj dva, verjetno pa veliko več, saj medtem, ko nekaj vemo o naših lastnih sposobnostih, pa nimamo sredstev, da bi lahko izmerili božanske sposobnosti. Naša zavest je točka, ki se stalno giblje iz preteklosti v prihodnost. "Sedanjest" pa imenujemo prehoden trenutek med tema dvema. Toda ta "sedanjest" je utvara, je bežna - le konica noža. Že ko mislimo na ta trenutek, je ta že postal preteklost in sedanjest postane nek drug trenutek.

Naša zavestnost se giblje vzdolž določene smeri - recimo, da bomo lažje ponazorili, od juga proti severu.

Naš spomin vključuje, bolj ali manj natančno, tisti del poti, preko katere smo že prešli, ne pa tiste, ki je še pred nami. Običajno gledamo na to, kar imenujemo preteklost, kot na nekaj nepreklicnega, medtem ko priznavamo, da posedujemo določeno količino moči, da oblikujemo našo bodočnost. To je zato, ker mislimo, da je točka, ki je naša zavestnost, že prehodila določeno pot, ki sedaj ne more biti spremenjena, da pa so lahko njena bodoča gibanja do neke mere kontrolirana, saj se nam zdi, da se bodoči dogodki še niso dogodili. Res je, da se še niso zgodili nam. Morda bi bilo bolje reči, da še nismo prišli do njih. Pomagalo nam bo, če lahko dojamemo idejo, da

v realnosti mi nismo tista točka zavestnosti - ali raje, mi smo veliko več kot to. Mi smo celotna smer. Točka zavestnosti prehaja od enega dela nas do drugega dela, ki je prav tako del nas. V naših možnostih je, da se v celoti prebudimo, da se zavemo nas samih kot smer in ne le kot točka. Ko smo to dosegli, smo presegli zmoto o naši vrsti časa, saj preteklost in prihodnost sočasno ležita pred nami.

Vzemimo analogijo vlaka, ki gre z juga proti severu. Gibljemo se v tej smeri in v vsakem danem trenutku vidimo tisto, kar je vidno s tiste točke, na kateri se nahajamo. Spominjamo se tistega, kar smo opazovali med našo potjo, ne poznamo pa tistega, kar je še pred nami, če je to naše prvo potovanje po tej poti. Mi vemo, da celotna proga obstaja ves čas, in da predmeti, ki jih vidimo, obstajajo sočasno. Tako si nam ni težko predstavljati stanje, da bi lahko, če bi bili sočasno prisotni na vsaki točki, imeli pred seboj sočasno celotno panoramo. Če se vzpenjamo na visoko goro, ali pa če se spuščamo z balonom, do neke mere razumemo to idejo, s to razliko, da je v tem primeru točka, s katere gledamo, povsem drugačna in bi bila zato analogija nepopolna.

Vendar pa moramo vedeti, da se odvija tudi neko povsem drugo gibanje - tako, ki se ga normalno sploh ne zavedamo. Tega lahko tipiziramo s stranskim gibanjem smeri - recimo od zahoda proti vzhodu. In če si predstavljamo, da se to celotno gibanje odvija na nekem trgu, se nam bo zdelo, da je naša evolucija sestavljena iz gibanja proti severu, ki je vzporedno s stranico trga, in da je konec in cilj evolucije, ko dosežemo severno stranico. Vendar pa resnični cilj ves čas ni severna stranica, ampak severno-vzhodni vogal, in ves čas se odvija tudi gibanje proti desnim kotom našega časa, ki nosi s sabo tako našo preteklost kot našo bodočnost, kot tudi tisto bežno utvaro, ki jo imenujemo sedanost. Po analogiji železnice je ta čas identičen rotaciji zemlje, ki ves čas nosi železnico (z našim vlakom) od zahoda proti vzhodu, čeprav tega z našimi fizičnimi čutili ne zaznamo.

Ta drugi čas je Božanski čas. In v tem času tisto, kar imenujemo našo preteklost, ni nespremenljivo, ampak se nenehno spreminja, čeprav vedno v

smeri izboljšanja ali evolucije. Lahko bi rekli, da se dogodki iz preteklosti ne morejo spremeniti, vendar pa je ta trditev navsezadnje neka domneva. Pomembni dogodki v preteklosti so naši stiki z drugimi ego-ji, naši odnosi z njimi. In ti odnosi se spreminjajo, pa če to vemo ali ne, saj so v tej smeri desnih kotov tega, kar imenujemo čas, ki ga v sedanjosti nismo sposobni oceniti.

Toda ravno tako, kot smo sposobni doseči to, da postanemo zavestni vzdolž celotne smeri in ne le na določeni točki, bo mogoče, v daljni bodočnosti, doseči zavestnost, ki bo vsebovala celoten trg - zavestnost, ki bo enaka temu, kar si sedaj predstavljamo pod Božansko Zavestnostjo. Verjetno se bo takrat celoten proces ponovil in odkrili bomo, da se celoten trg giblje proti svojim desnim kotom. Vendar je bolje, če poskušamo dojeti naenkrat le en del ideje. Na isti način je naša železnica ne samo nošena, od zahoda proti vzhodu, ker se zemlja vrti okoli svoje osi, ampak je nošena tudi skozi prostor, z večjo hitrostjo, zato ker zemlja kroži okoli sonca. Obstaja pa še novo in povsem drugačno gibanje, ker celoten solarni sistem kroži po svoji orbiti okoli daleč večjega osrednjega sonca.

Ta transcendentni pogled na čas je zelo lepo izrazil g. C. H. Hinton v svoji zgodbi *Stella*:

“Če čutite večnost, potem boste vedeli, da niste nikoli ločeni od nobenega, s katerim ste bili kdaj koli povezani. Vi vsak dan pridete do različnega dela samega sebe in mislite, da je ta del, ki je ločen v času, minil, vendar pa je v večnosti stalno prisoten.

Če čutite večnost, boste vedeli, da se tisto, kar ste naredili neki osebi in tisto, kar je ona naredila vam, postopno spreminja. Vi mislite, da je prešlo, da ste z njim opravili, vendar pa je v večnosti to, kar ste naredili vi in on drug drugemu, stalno prisotno in se stalno spreminja ter izmenjuje. S tem, ko postajate boljši, on deluje povsem drugače in tudi vi delujete povsem drugače.

Če čutite večnost, boste vedeli, da stalno živite v svojem celotnem življenju, da se to stalno spreminja, čeprav z vašimi očmi lahko vidite le tisti del, v katerem ste sedaj. Sedanjost je le koncentracija, kot čakanje na neko stvar v nekem času.”

Sedanjest je otrok Preteklosti. Prihodnost izginjanje Sedanjesti. In vendar, o sedanji trenutek! ali ne veš, da nimaš staršev in da ne moreš imeti otrok, da ne moreš imeti drugega kot le sebe? Preden izgrineš reci: ‘Jaz sem potomec minulega trenutka, otrok preteklosti,’ in tako bo ta postal preteklost sama. Preden izrečeš zadnjo besedo, postani! ti nisi več Sedanjest, ampak resnično Prihodnost. Zato so Preteklost, Sedanjest in Prihodnost vedno živeča trojnost v enem - Mahamaya Absolutnega Je. - *Tajni Nauk*, Vol. II., 466.

“Čas” je le utvara, ki jo ustvarja zaporedje naših stanj zavesti, medtem ko potujemo skozi Večno Trajanje ... Sedanjest je le matematična linija, ki ločuje del Večnega Trajanja, ki ga imenujemo Prihodnost, od tistega dela, ki ga imenujemo Preteklost.

Nič na zemlji ni resnično trajno ... in občutek, ki ga imamo o dejanskosti delitve Časa, znane kot Sedanjest, prihaja iz nejasnosti trenutnega bežnega pogleda ali zaporedja bežnih pogledov na stvari, ki nam jih posredujejo naši čuti, ko te stvari prehajajo iz področja idealov, ki ga, imenujemo Prihodnost, v področje spominov, ki ga imenujemo Preteklost ... Nihče ne bo rekel, da je kos kovine, ki se je potopil v morje, začel obstajati, ko je zapustil zrak in nehal obstajati, ko se je vstopil v vodo, in da je kos sam sestavljen le iz tistega trenutka križanja, ki v vsakem danem trenutku sovпада z matematičnim načrtom, ki ločuje in obenem združuje zrak in morje. Tako je tudi z osebami in stvarmi, ki so - ko se potočijo iz “biti” v “sem bil,” iz Prihodnosti v Preteklost - trenutno prisotne našim čutom kot trenutek križanja njihovih celovitih jaz-ov, ko prehajajo skozi čas in prostor (kot Materijo) na njihovi poti iz ene večnosti v drugo. - *Tajni Nauk*, Vol. I., 69.

6. Poglavje - Navdih

Ko se začenja naša zavestnost odpirati vplivom iz višjih svetov, verjetno prihajamo v vse bolj in bolj intimen stik s pojavom, ki ga imenujemo navdih. V vseh velikih duhovnih gibanjih so se odvijali izlivi sile z višjih ravni, zato ni razloga, da ne bi predvidevali, da se bo zadnje od takih gibanj v tem smislu kaj razlikovalo od starejših manifestacij. Večina naših članov ve, da smo imeli pomemben primer takega izliva na enem od srečanj Reda Zvezde v Benaresu, 28. decembra, leta 1911. Mnogi pa so čutili isto stvar, na nižji stopnji tudi ob drugih srečanjih.

Celotno vprašanje takega navdiha, takega izliva vpliva, je zelo zanimivo - in koristno je, če ga poskušamo dojeti. Običajno govorimo o navdihu, vendar pa ga običajno sploh ne razumemo, saj uporabljena beseda pokriva pojave različnega tipa. Manifestacija, ki sem jo pravkar omenil, čeprav povsem spontana in nepričakovana, pripada do neke mere naravi tistih periodičnih izlivov moči od zgoraj na skupino ljudi sočasno, na katere se religije zanašajo pri pomoči in krepitvi svojih vernikov. Ti javni in splošni navdihi, če jih lahko tako imenujemo, so sami po sebi zelo očarljivo vprašanje, ki jim je bilo namenjeno le malo znanstvene pozornosti. Pred kratkim sem opravil skrben študij tega pojava v povezavi z določenim krščanskim služenjem in

objavil rezultate v knjigi imenovani *Znanost Zakramentov* (*The Science of the Sacraments*). Upam, da bodo tako delo opravili tudi kvalificirani predstavniki vseh drugih velikih religij sveta, saj je to tista plat religioznega vpliva, ki je bila precej zapostavljena, ki pa se mi zdi zelo pomembna.

Vendar pa tu ne želim pisati o prizadevanjih po spodbujanju kolektivne zavestnosti v skupnostih, ampak bolj o individualnem navdihu in o možnostih, da bi se z njim srečali na poti našega napredovanja. Obstaja pa še drug pomen uporabe te besede, ki bi mu bilo dobro najprej posvetiti nekaj prostora.

Manj inteligentni kristjani nam pravijo, da so njihovi zapisi neposredno navdahnjeni od Svetega Duha. Številni kristjani mislijo s tem na splošen navdih in se tako izognejo kakršni koli resni napaki, vendar pa so tudi mnogi, ki gredo dalje in pravijo, da so same besede navdahnjene. Žal mi je, da moram reči, da se s tem smešijo, saj potem bi morala biti tudi vsaka beseda angleškega prevoda neposredno navdahnjena od Boga. Dejansko dvomim, da je večina ljudi, ki zagovarjajo ta pogled, mnenja, da je bilo izvorno sporočilo podano v angleščini! Najboljši korak proti racionalnosti s tem v zvezi je teorija, da je isti Sveti Duh, ki je navdihnil izvorne pisce, navdihoval tudi prevajalce, tako da je bilo njihovo delo opravljeno točno in dobesedno.

Bojim se, da dobeseden prevod občasno spodleti, tako da bi bilo veliko za povedati v prid njihovi ideji, da je angleški prevod krščanskih zapisov bolj prefinjen v številnih ozirih kot original. Če se vam bo kdaj koli primerilo, da boste primerjali original s prevodom, mislim, da se boste lahko le čudili, še posebej v zvezi s Staro Zavezo, zaradi dejstva, da original ne zgleda tako poetično, tako sijajno v številnih ozirih, tako lepo in tako muzikalno izražen. Obstaja razlog za teorijo, da so prevajalci kralja Jamesa bili resnično navdahnjeni ljudje, in tisti, ki nekaj vedo o vplivu, ki ga je On, ki ga sedaj imenujemo grof St. Germain, izvajal ob tem prevodu, bodo pripravljene verjeti, da obstaja precej resnice v teoriji, da se je tako čudovit prevod v angleščino odvijal v posebnih okoliščinah in pod posebnim vplivom. Če primerjamo angleški prevod Biblije s francoskim, se bomo strinjali, da je sled-

nji veliko revnejši in da ne prinaša istega učinka - tako da naši krščanski bratje v Franciji veliko izgubljajo zaradi dejstva, da njihov prevod ni tako poetičen in tako srečno izražen kot je naš. Luthrov prevod v nemščino je boljši, vendar pa celo ta precej zaostaja za angleško verzijo. S tem mislim na staro angleško avtorizirano verzijo. Revidirana verzija je bolj natančna v določenih ozirih, vendar pa v številnih primerih izgublja staro poetičnost in star navdih.

Vendar pa realnost navdiha ni to, kar si predstavljajo ortodoksni ljudje. Nekateri kristjani očitno verjamejo, da je Bog Sveti Duh narekoval besedo za besedo teh zapisov in jih sploh ne moti dejstvo, da je to očitna neresnica, saj knjige vsebujejo številne napake.

To neumno verovanje tudi ne upošteva, da obstajajo različne vrste navdiha, ki morda niso iz tako visokega vira, kot si predstavljajo slabo informirani kristjani, vendar pa gre kljub temu za resnični navdih, pa čeprav nima prav takšne oblike.

Vsak študent Teozofije se mora zavedati, da naši Mojstri, resnični voditelji društva, pogosto navdihujejo govornike in pisce, vendar pa po pravilu tega ne počno, s kakršno koli obliko verbalnega nareka. Veliko bolj pogosto to opravijo s projekcijo določenih idej v um govorca ali pisca in prepustijo človeku, da jih obleče v lastne besede. To je brez dvoma navdih, kajti to je nekaj, kar je vdihnjeno v človeka od zunaj, tako da se tiste ideje ne bi pojavile pri teh govornikih ali pisateljih, če ne bi bilo tega posredovanja. Mislim, da se večinoma odvija prav navdih takšne vrste.

Tisti, ki so poslušali predavanja naše spoštovane predsednice, so le težko zgrešili čudovit način govora, ki ga posreduje. Ta ji je seveda prirojen. To je dragocen talent, ki ga ima v tem življenju, zato ker si ga je zaslužile v številnih življenjih marljive prakse javnega nastopanja. Toda nekdo, ki jo slišal tako pogosto kot jaz, verjetno več kot stokrat, bo kmalu odkril, da poleg čudovitega načina takšnih in drugačnih oblik govora z njenih ustnic včasih pride nekaj, kar je brez dvoma vodeno od zunaj, kakor sama rada reče. Ta-

ko pravi: "Včasih čutim, da mi v moj um ideje polaga moj Mojster in da jih jaz samo izrazim." Povedala vam bo, da so bile priloznosti, ko je On uporabil njene organe in Sam govoril skozi njo. Jaz sem sem to slišal ob določenih priloznostih. Sprememba je bila precej jasna. Ko je prepuščena sama sebi, naša predsednica vedno govori v čudovitih valujočih stavkih. Ko je bila vprašana o svojem načinu govora, sem jo slišal reči: "Medtem, ko govorim en stavek, naslednjega že vidim v zraku pred seboj, v dveh ali treh različnih oblikah, in med temi izberem tistega, ki se mi zdi najbolj učinkovit." Jaz nimam osebne izkušnje v takih stvareh. Ta talent si nisem pridobil. Nimam tega čudovitega daru govora. Mi uporabljamo to besedo "dar," ker je v zvezi s tem življenjem to dar, vendar pa morate vedeti, da je to posledica dela, ki je bilo opravljeno v preteklosti.

Ti žareči odlomki, uravnovešeni in oblikovani stavki - to je njen slog, ko je prepuščena sama sebi. Njen Mojster običajno govori v kratkih in ostrih stavkih. V tej inkarnaciji, preden se je odpovedal svojemu mestu v svetu in postal - ne ravno asket, ampak najmanj nekdo, ki je v celoti predal svoje življenje duhovnemu delu - je bil kralj v Indiji, poveljnik čet, navajen na to, da pove to, kar želi, v natančnih, kratkih, jasnih, vojaških stavkih. To še vedno počne na enak način, in zanimivo je opazovati, kako se predsedničin slog nenadoma spremeni v poveljujoči ton, kako se odmerjena kadenca spremeni v kratke in krepke stavke - najbolj zanimiv študij za študenta psihologije. To je oblika navdiha.

Včasih so nam spiritisti rekli: "Na kakšen način se tako stanje, ki ste ga opisali, razlikuje od stanja medija, ki mu tako odločno nasprotujete?"

Odgovarjam, da je razlika temeljna. Ti dve stvari sta si tako zelo narazen kot pola. V stanju medija, je oseba pasivna in je odprta za vpliv vsake astralne entitete, ki je v njeni bližini. Ko je pod vplivom je običajno ne-za-vestna in ne ve nič o tem, kaj se odvija skozi njen organizem in o tem kdo to počne. Ko se prebudi iz transa, o tem ne ve nič. Njeno stanje je resnično podobno začasni obsedenosti. Na splošno si predstavljamo, da je mrtev človek pripravljen za postopke tistega, ki ga imenujejo duhovni vodja. Vendar

pa sem videl številne primere, v katerih tak vodja sploh ni bil sposoben zagotoviti učinkovite zaščite, saj je bila priklicana sila daleč močnejša od njega, kar je imelo strašne posledice za medij.

Če eden od naših Mojstrov želi govoriti skozi enega od svojih učencev, je ta povsem zavesten tega, kar se odvija, in dobro ve, komu začasno posoja svoje organe govora. On stoji poleg svojega nosilca, vendar pa ostaja ostro buden in pozoren. On sliši vsako besedo, ki je izgovorjena skozenj, in z interesom spremlja vse, kar se dogaja, in se jasno spominja vsega. Zato ni nič skupnega med tema dvema primeroma, razen tega, da v obeh telo nekega človeka začasno uporabi nek drug. Naši mojstri pogosto uporabljajo tvoje učence, ne le pri govoru ali pisanju, ampak tudi na povsem druge načine. V primeru, ki se je odvijal v Benaresu 28. decembra, Alcyone ni povedal nič več kot le besedo ali dve o blagoslovu, na koncu srečanja - nič več kot to. In vendar so izliv vpliva, jasno čutili mnogi. Navada Mojstra je, da izliva svoj vpliv skozi svojega učenca; in pogosto je ta vpliv povsem drugačen od tistega, ki ga uvrščamo pod termin "navdih." To pomeni, da ne bo spodbujal učenca, da bi karkoli naredil ali govoril, ampak se bo odvil le strašen izliv duhovne sile, ki je lahko uporabljen za različne namene. Včasih za zdravljenje neke bolezni, vendar pa bolj pogosto za tolažbo nekoga, ki je v žalosti, ali za vodenje nekoga, ki je v težavah.

Morda je to eden od načinov, na katerega dobi odgovor molitev. Večina študentov bo rekla, da molitev, v običajnem pomenu te besede ni stvar, ki bi ji posvečali velik pomen - ni stvar, ki bi jo priporočali.

Jaz sam čutim, ne samo kot Teozof, ampak tudi kot škof krščanske Cerkve, da molitev k Bogu zaradi osebnih potreb kaže na pomanjkanje vere v Njega. Nujno vključuje to, da je Njemu potrebno povedati, kaj naj bi bilo najbolje za njegove ljudi. Nikoli se nisem počutil gotovega, kaj naj bi bilo najbolje zame, tako da nisem bil v stanju, da bi Vzvišenemu Vladarju nebes in zemlje lahko narekoval. Vedno se mi zdi, da mora On vedeti bolje od mene, in da zato, ker je ljubeči Oče (v kar sem popolnoma prepričan), že počenja vse to, kar naj bi bilo zame narejeno, in da od mene ne potrebuje nobene

zahteve - še posebej zato, ker bi bila moja zahteva verjetno povezana z nečim, kar si želim, čeprav morda to dejansko zame sploh ne bi bila dobra stvar. Zato sem vedno čutil, da je v osebni molitvi do neke mere vedno prisotno nezaupanje in razkazovanje. Popolnoma sem prepričan, da je to, kar je narejeno, gotovo najbolje, kar je lahko narejeno v določenih okoliščinah, in da moram vedeti, da se mi ne more dogoditi to, da bi od Velikega Arhitekta Univerzuma zahteval, da spremeni svojo ureditev zato, da bi mi ugodil. Zato mislim, da sta meditacija in aspiracija boljši obliki, s katerima človek lahko izrazi svojo duhovno potrebo.

Vendar pa številni ljudje molijo. In vsi kristjani, hindujci, muslimani se strinjajo, da ima molitev pogosto odziv. In res je tako. Mogoče teoretično to ne more biti, ampak je, in zelo koristno je, če znanstveni raziskovalci odkrijejo dejstva, kako se to zgodi, če imajo molitve včasih odziv? Če seveda ne mislimo, da je Vzvišeni Vladar Univerzuma spremenil svoj načrt na prošnjo človeka. Kdo potem sliši te drobne molitve in se do neke mere z njimi ukvarja? Očitno so to neke vrste nižjih entitet. Naši rimo-katoliški prijatelji nam pravijo, da ima vsak človek svojega Angela varuha, da nas stalno obdajajo velike hierarhije Angelov, in da je mogoče katerega koli od teh doseči z molitvijo, in da ta lahko nanjo odgovori, vedno v okviru "Božje previdnosti," kot radi rečejo.

V tej ideji je veliko resnice. Prostor okoli nas nastanjujejo množice ne-človeških bitij. Po splošnem pravilu te nimajo z nami nobenega opravka, kot tudi mi z njimi ne, vendar pa človeštvo izgublja s takim stanjem stvari, ki obstaja praviloma zato, ker ljudje o njih ne vedo nič. Za človeštvo bi namreč bilo dobro, če bi jim včasih pomagali ti večji ljudje. To pa se dejansko pogosto dogaja tudi sedaj, le brez vednosti. Podal sem nekaj primerov o teh Nevidnih Pomočnikih, in to so le primeri. Vsak lahko odkrije podajanje različnih oblik te zunanje pomoči v številnih drugih primerih.

Nekateri taki primeri pomoči so posledica pozornosti tistih učencev naših Mojstrov, ki med spanjem stalno delujejo v astralnem svetu. Ti zaznajo primere, v katerih mislijo, da lahko varno nudijo pomoč. V drugih primerih

je opazno posredovanje nekaterih ne-fizičnih bitij, vendar pa ni dokazov o tem, kdo so bila ta bitja. Lahko bi to bil to, kar imenujemo mrtvi človek, ali pa kakšen od ne-človeških duhov. Vendar pa je dejstvo, da nas takšne entitete obkrožajo in da tu in tam posredujejo na nek način - ta dejstva lahko preverimo sami. Lahko preberemo objavljena poročila o takih posredovanjih. Lahko se ozremo okoli in poizvemo, če lahko najdemo takšne primere v življenjih tistih, ki jih poznamo. Vedite, da praviloma ne iščemo kakršne koli pomoči ali kakršnega koli nasveta iz ne-fizičnih virov. Vedite, da je svet okoli nas slepo neintelligenten o teh vprašanjih in hrupno skeptičen in da to niso pogoji, ki bi opogumljali taka posredovanja.

Če pa gremo v katoliške dežele, kjer ljudje verjamejo v možnosti takega posredovanja, bomo ugotovili, da se tam ta precej pogosto dogajajo, iz preprostega razloga, ker ljudje verjamejo v možnost, da se to izrazi na več različnih načinov. Nevedni skeptik vedno pravi: "Te stvari se meni ne dogajajo, zaradi mojega vzvišenega razločevanja. Takoj bi prepoznal prevaro, ne glede na to, kakšna bi bila." To je neumna drža. Tudi razlog, da je njegova, nečimrnost kriva za pomanjkanje izkušenj, ni pravi. Skeptik zgradi s svojo agresivno nevero okoli sebe ograjo - ograjo, ki je ne-fizična entiteta ne more predreti. Zato mu nobena ne pomaga in zato tudi ne verjame, da pomagajo komur koli drugemu.

Toda takšna pomoč brez dvoma prihaja in včasih prevzema obliko navdiha. To je bila pogosto moja lastna izkušnja, in mislim, da tudi mnogih drugih javnih predavateljev in pridigarjev, ko se v umu nenadoma pojavi neka povsem nova ideja o sicer znanem vprašanju. Včasih ta pride od ega, višjega jaz-a, ki se začne zanimati za delo, ki ga opravlja nižji jaz, in najde način, da izstreli navzdol del informacije. Včasih pa zelo določno pride od zunaj in od nekoga drugega, in se pri tem sploh ne drži načela, da bi morala biti priporočila v vsakem oziru natančna. Predstavljajo le mnenje osebe, ki podaja priporočilo, in oseba v astralnem svetu ni nič manj zmotljiva kot katera koli iz fizičnega sveta. Če na tej ravni slišimo neko osebo, ki govori o kakršnem koli vprašanju, bomo poskušali, ne da bi to zgledalo vsiljivo, predla-

gati vse, kar vemo o tem vprašanju. Če slišimo, kako neka oseba drugim nekaj razlaga in pri tem opazimo vrzeli v njeni razlagi, ki bi jih bili sposobni zapolniti, bomo poskušali, če smo s to osebo v prijateljskih odnosih, ne da bi poškodovali njena čustva, prispevati k temu, da bi bila njegova informacija bolj popolna in boljša. Tako kot to počnemo mi na fizični ravni, tako prijateljsko poskuša to narediti tudi mrtvi človek, tako naredi to Angel, na astralni ravni.

Mnogi študentje okultizma so že prešli v drugi svet in seveda je povsem naravno, da so ohranili svoje zanimanje za vprašanja, ki so jih preučevali, pa tudi za svoje prijatelje, s katerimi so jih skupaj študirali. Oni se še vedno vračajo in prisostvujejo srečanjem in predavanjem, in če zaznajo idejo o vprašanju, o katerem je govora, ki pa ni prisotna v umu govornika ali predavatelja, si jo bodo prizadevali posredovati. Ne poskušajo se materializirati (kar bi zahtevalo veliko izgubo sile), da bi sami lahko spregovorili, ampak lahko brez velikih težav položijo idejo v um, ki je z njimi sočutno povezan. To se dogaja pogosto. Neka povsem nova ideja, neka sveža ilustracija, se nekako pojavi pred umom govornika. Ta si lahko misli, še posebej, če ne ve veliko o teh stvareh, da je to njegova lastna bistrost, da si je to sam izmislil. Nič zato. Pomembno je le to, da je ta ideja predstavljena ljudem. Entitete ne zanima, kdo bo deležen zasluge. Tako se tudi sedaj posreduje veliko navdiha. Bilo bi ga še precej več, če bi ljudje inteligentno dojeli ta vprašanja in če bi se pripravili za tak navdih.

Človeku, ki piše nek članek, se bo pogosto dogajalo, da se bodo v njegovem umu pojavile nove ideje. On nima sredstev, s katerimi bi prepoznal, ali so to njegove lastne ideje, ki mu jih je posredoval ego, ali misli, ki jih je poslal nek drug posrednik. Navsezadnje pa to ni pomembno. V tem primeru ne gre za plagiat. Kdorkoli jih že predaja, jih predaja po lastni želji. Vsak človek, ki pripravlja neko vprašanje, bi ga moral pripravljati meditativno, z odprtim umom za nove vtise.

Na ta način jih bo pogosto tudi prejel. In kako je z našimi pesniki? Pesnik je po navadi človek, ki je odprt za vtise. Od kod prihajajo ti vtisi je le malo

pomembno, dokler so te ideje same po sebi dobre. Lahko prihajajo od drugih pesnikov, ki so jih predelali. Lahko prihajajo od Angelov. Lahko prihajajo iz lastnega višjega jaza. Ali je to pomembno, dokler so te misli dobre in lepe? Poslane so mu v uporabo, vendar pa ne smemo pozabiti, da on prevzema odgovornost za to, da preveri, ali so te ideje dobre in resnične.

Če človek sprejme vsako idejo, bo res lahko trdil, da deluje po navdihu, vendar pa bo pogosto odkril, da ta navdih ni vedno zanesljiv, saj praviloma ne pozna vira iz katerega prihaja. Obstajajo primeri, ko človek to do dobro ve. Tisti med nami, ki imajo privilegij - čudovit privilegij, da komunicirajo z enim od naših Mojstrov, kmalu takoj prepoznajo Njegov dotik, Njegov magnetni vpliv, tako da takoj vedo, kdaj je ideja prišla od Njega. Take ideje bomo seveda sprejeli z največjim spoštovanjem, vendar pa moramo biti glede vira zelo sigurni, saj obstajajo tudi taki, ki želijo zavajati in so vražje bistri pri napačnem predstavljanju.

Zapomnite si tudi, da vsak, z najboljšimi nameni, predstavi tudi ideje, ki niso korektne. Človek, ki je umrl ni nič bolj nezmotljiv kot takrat, ko je bil še živ. To je isti človek. Sedaj ima gotovo več priložnosti za učenje kot prej, vendar pa te priložnosti ne izkoristi vsak človek, ne v tistem ne v tem svetu. Lahko srečamo ljudi, ki so že dvajset let v astralnem svetu, pa še vedno ne vedo nič več kot takrat, ko so zapustili fizično življenje. To je ravno tako kot s številnimi ljudmi, ki so preživeli petdeset, šestdeset let človeškega življenja in pri tem uspeli vsrkati le malo modrosti. Nasvet in priporočilo tistih, ki so izkoristili svoje priložnosti je večinoma vredno, ne glede na to ali prihaja iz astralnega ali fizičnega sveta. Toda ti dve opozorili sta povsem enakovredni in ne smemo pripisovati večjega pomena informacijam iz astralnega sveta ali z višje ravni, kot priporočilom, ki so dana na fizični ravni. Pripravljeni moramo biti enakovredno sprejeti obe in jima pripisati enak pomen, če čutimo, da to resnično zaslužita - to in nič več, ne glede na to, od kod prihajata.

Navdih ni ne-pogosta stvar, kakor tudi tista druga oblika vpliva, o kateri sem govoril - duhovna sila, ki se izliva, skozi človeka, ki je v stiku z Velikim.

Tudi to se pojavlja pogosto. In ni samo naš lastni Mojster tisti, ki na tak način uporablja fizične ljudi.

Tudi druge entitete vseh mogočih vrst imajo svoje kanale, skozi katere izlivajo svojo silo. Veliko delo v svetu lahko opravljajo tako tisti, ki so mrtvi, kot tudi tisti, ki pripadajo drugim sistemom evolucije - tistim, ki jim Indijci pravijo Deve in ki jih na zahodu poznamo kot Angele.

Prevzem običajne skeptične ali indiferentne drže posameznika lahko odreže od možnosti, da bi se poučil o teh višjih vprašanjih. Če se povrnemo k bolj otroški drži, ki je vsaj bolj dovzetna, čeprav ni nujno kritična, bomo gotovo odkrili možnosti, o katerih sedaj, zaradi naše samo-zadostnosti, še sanjamo težko.

Navdih je mogočna realnost, kakor je tudi možnost za izlivanje sile pomoči. Tisti, ki prihajajo z njo v stik vsak dan, vedo, kako konstantno se odvijajo te stvari.

Slep predsodek, skeptična drža številnih ljudi, je le vir za čudenje in bolečino tistih, ki to vedo, saj zgleda kot da se ljudje namerno, z zlimi nameni, izogibajo najbolj zanimivim aspektom življenja - takih, ki so lahko pogosto koristni in v pomoč iznad vseh pričakovanj.

Zato imejmo odprt um v zvezi s takšnimi stvarmi. Navdih nas bo lahko tako dosegel. Skozi nas bo lahko v določeni meri valovala sila pomoči. Pripravljeni bodimo, da smo lahko uporabljani na ta način, če je le naša karma tako dobra, da smo lahko tako uporabljani. In ko vidimo, da se ista stvar dogaja tudi preko drugih, spet ohranimo odprt um in se ne izognimo, zaradi lastnih predsodkov, možnosti, da bi nam pomagali in nas vodili. To, mislim, je najboljša pot v zvezi s temi stvarmi.

Seveda moramo poudariti tudi drugo stran. Ne smemo takoj verjeti vsaki stvari, ki pride. Preveriti moramo vse, tudi tisto, kar se nam zdi, da prihaja od velikega Mojstra - iz vira, iz katerega pričakujemo navdih in pomoč. Celó tedaj moramo sami pretehtati tako stvar, kajti višje ravni so polne pasti za tiste, ki na njih niso navajeni. Vedno je mogoče, da višjo moč po-

snema nižja. Vedno obstaja možnost, da je nekdo, ki je ljubosumen zaradi vpliva, ki ga na nas izliva večja duša, nekdo, ki lahko prevzame obliko večje duše in si nas prizadeva strašno pogosto zavesti. In vidimo lahko žalostne posledice takega ravnanja. Zato je edini varni način, da imamo odprt um.

Neumno je hitro zavrniti, vendar pa je enako neumno slepo sprejeti samo zato, ker sporočilo prihaja v povezavi z visokim imenom ali vplivom, ki se nam zdi lep. Večina stvari z drugih ravni se nam zdi tu dol lepa, samo zato, ker prihajajo z višjega nivoja in ker prinašajo s seboj nekaj svoje večje svetlobe, svojih bolj delikatnih vibracij in privlačnosti notranjega sveta. Sv. Pavel je dolgo tega rekel, da bi moral biti vsak človek polno prepričan v svoj lasten um, da bi moral preizkusiti duhove in tisto, kar prihaja od njih, pa četudi je to od Boga. Zato se zanašajmo nase v vseh ozirih, vendar pa si ne dovolimo, da bi se odrezali od možnosti vplivanja s tem, da gojimo predsodke do celotnega vprašanja; in ne mislimo, da je navdih stvar preteklosti in da se ne more odvijati tu tudi sedaj, v današnjem dnevu.

7. Poglavlje - Plagiatorstvo

Ko se naša zavestnost dovolj razvije, da nas usposobi, da nekoliko razumemo delovanje Narave na višjih ravneh, bomo hitro odkrili, da je nujno, da preverimo naše presojanje v vseh različnih smereh. Ko bolje dojamemo pogoje, vidimo razloge za številne stvari, ki so se nam prej zdele nepreračunljive in se naučimo upoštevati dejanja, ki so se nam prej zdela neopravičljiva. V tem in v naslednjem poglavju si bom prizadeval predstaviti nekatere misli, ki so se mi pojavile v zvezi s temi vprašanji.

Zadnje čase so se v časopisih pojavile vesti o dveh legalnih primerih plagiatorstva v zvezi s povestmi ali igrami, in v obeh primerih je tisti, ki se je branil, izjavil, da ni prebral dela, za katerega je bil obtožen, da ga je posnemal. Posvetni človek bo verjetno le težko verjel taki trditvi, še posebej, če so podobnosti med dvema povestima ali igrama številne. Študent Okultizma, pa ve, da je takšna obramba lahko popolnoma resnična, in da obstaja več načinov, preko katerih se lahko zgodi tak primer, brez najmanjšega namena ali zavesti o posnemanju kogar koli, ki je s tem povezan.

V drugem zvezku knjige *Notranje Življenje (The Inner Life)* sem že razložil, da v mentalnem svetu obstajajo določeni določno umeščeni miselni-centri - da so misli istega tipa združujejo zaradi podobnosti svojih vibracij, ravno

tako kot se združujejo ljudje, ki govorijo isti jezik. Filozofska misel, na primer, ima svoje lastno določno kraljestvo, z pod-oddelki, ki ustrezajo glavnim filozofskim idejam in z vsemi vrstami zanimivih medsebojnih odnosov, ki obstajajo med te mi različnimi centri in predstavljajo način, na katerega se med seboj povezujejo različni filozofski sistemi. Zato se vsak, ki se globoko potopi v filozofska vprašanja poveže s to skupino vrtincev, če spi, ali če je mrtev - to je, če ga ne omejuje njegovo fizično telo - in se prostorsko potopi v tisti del mentalne ravni. Če mu območje zemlje, s katero je povezan, za trenutek dovoli, se vzdigne v stanje sočutnega vibriranja z enim ali drugim od teh vrtincev in iz njih prejema, če je le sposoben asimilirati, čeprav nekako manj svobodno, kot če je dejansko povezan z njim.

Ta izbor idej predstavlja vse, kar je bilo mišljeno o tem predmetu in je zaradi tega nadvse zadovoljiv za vsakega običajnega misleca. Ob tem pa nudi večje možnosti tistim redkim, ki so dovolj močni in vztrajni, da vanj prodrejo.

Prvič, skozi te centre mišljenja lahko dosežemo žive ume tistih, ki so generirali svojo silo, tako da lahko sodoben mislec, ki je tako močan kot goreč, pa tudi spoštljiv in učljiv, sede k nogam velikih mislecev preteklosti in se uči, kako so probleme življenja reševali največji intelekti našega sveta.

Drugič, tam obstaja tudi taka stvar kot je sama Resnica - ali pa je mogoče bolje, če predstavimo takšno povsem abstraktno idejo s tem, da je to koncept Resnice v umu našega Solarnega Božanstva - prav gotovo dovolj vzvišena opomba, za najbolj drzne. Človek, ki je dosegel zavestno zvezo z Božanstvom, se je sposoben povezati s tem mišljenjem, ne more pa ga doseči nihče izpod tega nivoja. Njegovi odsevi bledijo z ravni na raven in rastejo, ko se vzpenjamo. In nekateri od teh odsevov so dosegljivi za človeka, katerega mišljenje se lahko vzpne kot močan orel, da bi jih srečal.

Očitno je, da se lahko mnogi prizadevni misleci sočasno potopijo v isto mentalno področje in tam zberejo natančno iste ideje. In ko se zgodi to, je mogoče tudi to, da je njihov izraz tistih idej v fizičnem svetu skladen. Zato vedno obstaja nevarnost, da nevedna množica enega ali drugega obsodi za

plagiatorstvo. Razlog, da se ta sinhroni izraz ne pojavlja bolj pogosto, je v gostoti človekovih možganov, ki le redko dovolijo njihovim lastnikom, da bi z višjih nivojev prenesli to, kar so se naučili. Sinhrona manifestacija se ne dogaja le na polju literature. Uradniki patentnih uradov vam lahko povedo, da sočasno prispejo mnoge prošnje za zaščito praktično identičnih izumov. Ko se to dejstvo razkrije, je vsak izmed vlagateljev takoj pripravljen obsoditi druge, da so ukradli njegove ideje, celo takrat, ko je fizična kraja očitno nemogoča.

Med tistimi, ki objavljajo filozofske ideje, ne bomo pogosto slišali pritožbe zaradi plagiatstva, pač pa med dramatikami in pisci fantastike. Ali lahko zato mislimo, da v povezavi s to obliko literature obstaja tak miselni-center kot smo ga opisali v zvezi s filozofijo? Dejansko ne - na vsak način ne samo v zvezi s fantastiko. Obstaja pa področje, ki bi ga lahko imenovali romantično mišljenje - širna, vendar slabo definirana skupina oblik, ki vključuje množico bežnih, a sijočih kombinacij, ki so povezane z odnosi med spoloma, čustvi, ki so značilna za srednjeveško viteštvo in legende, pa tudi druge pravljичne povesti.

Številni pisci določenih vrst fantastike in poezije črpajo precej navdiha iz izletov v ta področja. Drugi prihajajo v stik z brezmejnimi oceanom preteklosti. Nobena neizurjena oseba dejansko ne more brati zapise o tej zgodovini, saj je za to potrebna polna prebuditev ega, da lahko deluje v atomski materiji svojega kavzalnega telesa. Vendar pa na nižjih mentalnih nivojih odsevajo zmedeni odsevi teh zapisov, s katerimi lahko pridejo v stik potepuški popotniki v teh kraljestvih. Tako se dogaja, da številni pisci odkrijejo čudovite ideje, dramatične vrhunce, iz katerih oblikujejo zgodbe in mogoče požanjejo precejšnjo slavo, in pri tem nikoli ne zvedo, da so spoznali le droben odlomek iz resnične zgodovine sveta.

Pred leti sem na palubi parnika prebiral pomembno novelo - z zapletom, ki je bil povsem neobičajen - in mentalno hvalil ostroumnost avtorja, čeprav je v meni vzbudil bežen občutek, da mora biti za to zgodbo neka realnost. Nisem skušal odgovoriti na vprašanje, ampak sem povsem slučajno po-

zneje, ko sem sledil zgodovini niza preteklih inkarnacij, naletel na dejstva, ki jih je opisovala ta zgodba. Tako niti jaz, ki sem opazil v tistih življenjih dogodke, kakor so se zgodili, niti novelist, ki jih je pretopil v očarljivo zgodbo, ne moreva biti bolj kriva za plagiatorstvo kot popotnik, ki obiše in opiše lepote reke Ren, ne more biti kriv, da posnema Baedekerja.

V nekaterih primerih piscu fantastike ni potrebno iskati zapletov in idej v višjih svetovih, ker so te že pripravljene. Nek znan novelist mi je pravil, da zgodbe prihajajo k njemu same in da ne ve, od kod - da jih v bistvu ne piše on, ampak le preko njega. V tem primeru pisec razume in prepozna stanje stvari, vendar pa mislim, da se številni drugi pisci tega ne zavedajo, pa čeprav se dogaja isto. Tako malo vemo, kaj je tisto, kar je res naše (dejansko nikoli ni nič), saj se ne potikamo samo mi po kraljestvih mišljenja in pobiramo na našem popotovanju nepriporočljive malenkosti, ampak počno to za nas tudi drugi, tako da smo mi le njihov glasnik, pa čeprav se čudimo hitrosti in jasnosti, s katero se nove ideje (nove vsaj za nas) izlivajo iz naših možganov. Tisti, ki so med zemeljskim življenjem pisali o kakšnem vprašanju, ohranijo to zanimanje tudi potem, ko so odvrgli fizično telo. V svojem novem in manj oviranem življenju spoznajo tiste strani vprašanja, ki jim prej niso bile dostopne, dosežejo obsežnejši vpogled, ker se jim je razširilo celotno obzorje. Ker nadaljujejo študij v teh daleč boljših pogojih, njihovo delo razsvetli nova luč, ki jo dolgujejo svoji precej povečani moči opazovanja. Tako si pogosto želijo predstaviti svoje nove in širše predstave svojim prijateljem.

Vendar pa v tem novem življenju obstajajo omejitve, tako kot priložnosti. Lahko se veliko več učijo, ne morejo pa dobiti za svoje dosežke fizičnega založnika. Če želijo doseči ta nižji svet, morajo to storiti preko nekoga, ki v njem živi. Pri tem nastanejo težave, ki jih večina ne zna nikoli rešiti. Nekateri pa uspejo svoje ideje predstaviti svetu, ki so ga zapustili, vendar pod imenom nekega drugega človeka in še to pogosto zelo nepopolno. Povsem normalno, saj nezavedni medij, skozi katerega delujejo, te ideje meša s svojimi in jih obarva s svojimi prepričanji. V nekaterih primerih možgani,

ki so jih izbrali za prenos, niso sposobni prenesti popolne vrednosti misli, ki so jo izlili vanje. Pogosto pa stoji na poti tudi napačna vzgoja ali pa pomanjkanje posebnega znanja, tako da prenos ne more biti popoln. Jasno se spomnim primera, sitnobe in nepotrpežljivosti starega g. Cayleya, ko si je prizadeval preko mene predati svetu neka nova odkritja, za katera je mislil, da bodo revolucionalizirala celotno znanost o matematiki. Ker na nesrečo zelo malo vem o tej znanosti, nisem bil sposoben razumeti o čem govori, tako da sem moral opustiti čast, ki mi jo je on namenil. Vendar pa moram priznati, da je bil njegov jezik določno neprijazen, in lahko razumem, da je bilo razočaranje lahko veliko, saj mi je povedal, da je že poskušal pri mnogih svojih kolegih, a zaman.

Vendar pa ostaja dejstvo, da je le malo stvari od vsega tistega, za kar mislimo, da je naše lastno. Goethe je napisal: "Kaj bi mi ostalo, če bi bila umetnost prisvajanja ponižujoča za genija? Za vsako moje delo mi je material priskrbelo tisoče različnih oseb, tisoč stvari. Modri in neumni, so mi jih prinesli, ne da bi dvomili, so mi nudili svoje misli, zmožnosti in izkušnje. Moje delo je le kopičenje bitij iz celotne narave, ki nosi ime Goethe."

Če veliki Nemec priznava, da je to tako v zvezi z njegovim genijem, kako bolj resnično more biti manj vrednimi prebliski manjših piscev. Včasih se ne sposojajo samo ideje, ampak celo oblike izražanja. Videl sem primere, v katerih sta dva človeka, ki sta povsem ločeno posredovala isto misel s povsem istimi besedami. To bi lahko pripisali gorečnosti in navdušenju nekega mrtvega človeka. Ta je narekoval isti stavek dvema ali več ljudem, ker ni bil prepričan, kateri od njih bo sposoben idejo uspešno predstaviti na fizični ravni. Lahko se tudi zgodi, brez posredovanja mrtvega človeka, ko nek avtor sam, ko asimilira, neko misel, pogosto misli, da bo enostavneje, da jo poda natančno tako, kot jo je zaznal, kot pa, da bi iskal nove lastne izraze. V vseh teh vprašanjih je naravna težnja, da misel valuje v smeri najmanjšega odpora, to pa je tista, ki je že utrta.

Zelo težko je nekomu, ki tega ni videl, predstaviti videz takega zbiralnika mišljenja, ki sem ga poskušal opisati. Nekdo si lahko to predstavlja, tako

da si vsaka misel ustvari lastno sled - da si skozi materijo ravni utre lastno pot in da ta pot, ko je enkrat utrta, ostaja odprta za stopanje po njej - ali bolje, je lahko takoj ponovno odprta in njeni deli oživiljeni, ko se pojavi svež napor. Če je ta napor povsem usmerjen v staro smer mišljenja, se misel z lahkoto dovolj prilagodi, da preide vzdolž te smeri, raje kot pa da bi si izklesala povsem drugačno smer, ne glede na to, kako zelo vzporedna je lahko s tisto, ki že obstaja.

Vsa ta premišljevanja nam kažejo, da ni modro začeti z nepremišljenimi obtožbami zaradi posnemanja tistih, ki so se izrazili tako kot mi - četudi morda natančno tako kot mi. Med Teozofi sem včasih videl določeno nepotrpežljivost, ker so nekateri pisci ali govorniki, ki ne pripadajo našemu Društvu, pogosto uporabljali to, kar imenujemo Teozofske ideje, ne da bi imeli znanje o njihovem izvoru. Ker obstajajo predeli, kjer ime Teozofija ni popularno, ne dvomim, da je to včasih narejeno namerno, zato da bi se izognili omenjanju osovraženega imena. Celó v takih primerih ne vidim razlogov za to, da bi se mi kot Teozofi morali pritoževati, saj je naša edina želja ta, da učenja o resnici krožijo in ne da bi si pripisovali čast zaradi njihovega poznavanja.

Obstajajo pa številni primeri, v katerih je informacija o nam dobro znanih resnicah pridobljena povsem izven naše organizacije. Na primer, na nek način smo opisali pod-oddelke astralne in mentalne ravni ter njihove prebivalce in pogoje, ki tam vladajo. Zapomniti si moramo, da vsi živi ljudje preidejo na astralno raven med spanjem in da so tam tudi vsi mrtvi ljudje, ki preživljajo svoje zgodnje stopnje posmrtnega življenja. Tako se mora nezogibno dogajati, da je med temi milijoni ljudi nekaj dovolj občutljivih, da lahko na fizično raven prenesejo nekatere jasne vtise, ali pa, da mrtvi odkrijejo neko metodo komuniciranja razumno natančne informacije tistim, ki so jih pustili za seboj. Kadar koli se zgodi kaj takega, imamo opravka s tem, kar imenujemo potrditev Teozofskega učenja. To pa nikakor ni plagiatorstvo. To je neodvisna zaznava istega pojava, ki ga opazovalec lahko opiše

z enako pravico kot, če bi jaz opisoval Italijo, kljub temu, da je o njej že napisanih stotine boljših knjig kot bi jo lahko napisal jaz.

Nimam namena zagovarjati posnemanja, ki ni nič drugega kot oblika rop. Želim pa poudariti, da ni dobro začeti z nepremišljenimi obtožbami, ker so pogoji ohranjanja lastnine na višjih ravneh povsem drugačni od teh, ki jih imamo v fizičnem svetu. Tako v tem, kot tudi v drugih primerih, bo človek, ki zelo dobro razume, na to gledal zelo usmiljeno.

8. Poglavje - Pretiravanje

Vsi poznamo ljudi, ki imajo težnjo po pretiravanju - ki ne morejo nikoli opisati nekega dogodka natančno tako, kot se je dogodil, ali pa posredovati neke zgodbe, ne da bi jo izboljšali. Po določenem času se na njih navadimo in naučimo, da vsemu kar povedo, nekaj odbijemo. Običajno na njih gledamo kot na ne-resnicoljubne in pogosto tudi kot na samoljubne, še posebej, če se njihove izboljšave nanašajo (kar na splošno se) predvsem na njihovo vlogo v zgodbah, ki jo pripovedujejo.

Določena izkušnja s takimi, ki imajo to posebnost, me je prepričala, da je to pretiravanje v večini primerov nezavedno. Oseba se znajde v določenem položaju in v tem položaju (ker je po vsej verjetnosti povsem običajen človek) deluje ali govori tako, kot vsak povprečen človek. Ko premišlja o pretekli situaciji, pogosto misli, da se je srečal s tistimi kritičnimi okoliščinami veliko bolj uspešno in dramatično - da bo morda pridobil nekaj slave, če bo le opisal kakšen poseben dogodek, ki se mu je pripetil. Če je to tip človeka, ki ne more pustiti ob strani dogodka, ki je minil, in ga na pameten in zdrav način pozabiti, nadaljuje s tuhtanjem o neprijetnem dogodku in ga obnavlja ter si zamišlja, kako bi se razgovor nadaljeval, če bi naredil to, kar ve sedaj, da bi bil najbolj učinkovit odgovor, ali kako bi se drama iztekla,

če ne bi izgubil glave (kot nas večina) prav v kritičnem trenutku. In potem, ko je to večkrat ponovil, potem začenja na ta način dejansko verjeti, da je resnično uporabil tisto čudovito duhovito opazko, ali da je bil dejansko tisti heroj iz romance, in čuti, da bi moral biti ter bi dejansko bil, če bi le mislil nanj.

Tak človek je brez dvoma akutno ne-samozavesten, sicer ga ne bi več skrbel dogodek, ki je minil in ki ga ni moč več priklicati. In gotovo ima tudi določeno količino domišljije in občutljivosti. Ta prva kvaliteta ga usposablja, da oblikuje močne miselne-oblike o sebi, kot da počne ali govori to, kar čuti, da bi moralo biti opravljeno ali povedano. Druga kvaliteta pa ga usposablja, da te miselne-oblike zazna in čuti njihovo reakcijo, ki jo imajo na njega, dokler ne loči več dejstev od dejanskega spomina o dogodku. Tako po določenem času poveže, v dobri veri, zgodbo, ki se precej razlikuje od dejstev, ki jih je opazil bolj prozaičen opazovalec. Dejansko sem bil večkrat tudi sam postavljen v najbolj neprijeten položaj, ko sem bil povabljen, naj v javnosti potrdim zelo pisano poročilo o kaki izkušnji, ki sva jo pripovedovalec in jaz imela v preteklosti, a v zvezi s katero sem imel jaz odločno manj dramatično predstavo, kot moj poetično nagnjeni partner. Ob nekaterih priložnostih sem imel tudi zanimivo izkušnjo, ko sem opazoval, kako zgodba raste - ko sem bil sam priča dogodkom, ki so se zgodili in slišal glavnega akterja, ki je takrat podal razumno in natančno poročilo. Po tednu dni sem ugotovil, da se je zgodba določno razširila, po nekaj mesecih pa je celo postala povsem nerazpoznavna, vezenina samo povzdigovanja je povsem potvorila dejstva. Še vedno pa sem prepričan, da je bila ta nenatančnost v celoti nenamerna, in da pripovedovalec, ki je tako zelo spremenil zgodbo, ni imel namena zavajati in bi se zgrozil ob vsaki preišljeni potvorbi.

To je zanimiv pojav. In čeprav je v ekstremni obliki, ki sem jo opisal, omejen na redke ljudi, pa lahko vsi odkrijemo tisto, kar je klika takega ravnanja v vseh nas. Številni med nami imajo težave s popolno natančnostjo. Zavedamo se določene želje, da bi naredili zgodbo bolj dramatično popolno kot je bila dejansko - da bi jo zaokrožili, ali pa, da bi vanjo vključili elemente

poetične pravice, ki je tako pogosto žalostno odsotna v tako zelo omejenem pogledu, ki smo ga sposobni prevzeti za vsakodnevne posle. Določeno število ljudi, ki imajo vedno namero, da bi bili popolnoma verni resnici, bodo, če se bodo skrbno opazovali, odkrili, da niso povsem rešeni tega čudnega instinkta po izboljševanju - da pri ponavljanju zgodbe ne bi instinktivno povečali mere ali razdalje ali vrednost tistega, o čemer govorijo.

Zakaj obstaja ta težnja? Brez dvoma je res, da v številnih primerih obstaja nekaj samoljubja, želje po odobravanju, želje po blestenju ali po tem, da bi z gledali bistri. Pa tudi tam, kjer bi bili ti termini pregrobi, obstaja neka instinktivna samo-zavestnost, ki povzroči, da oseba gleda na pretekle dogodke, v katerih je sodelovala, z željo, da bi bil njen delež bolj razločen. Pa tudi takrat, ko zgodba nima nobene zveze z nami, lahko zaznamo to isto zanimivo težnjo. Razlog za to leži precej globoko. Da bi to razumeli, moramo pomisliti na naravo ega in na stopnjo, ki jo ta dosegel v svoji evoluciji. V naši literaturi je bilo pogosto omenjeno, da je ena izmed značilnosti ega pomembna moč dramatizacije. V nekem drugem poglavju sem si prizadeval razložiti, da ego deluje z abstrakcijami, medtem ko na fizični ravni delujemo s konkretnimi dejstvi - da z njega predstavlja celoten filozofski sistem (z vsem, kar ta vključuje) le eno samo idejo, ki jo uporablja kot predpono v svoji igri, ki jo uporablja v toku razgovora, ravno tako kot mi tu spodaj navajamo določeno dejstvo, da bi podprli kakšno trditev, ki jo priporočamo. Tako lahko vidimo, da so pri obravnavi vprašanj na njegovi lastni ravni in tistimi pod njo, vse njegove ideje popolne, ustrezno zaokrožene in celovite. Za njega bi bila vsaka nepopolna stvar nezadovoljliva - le stežka bi jo sprejel kot neko idejo. Za njega nek vzrok vključuje tudi učinek in zato njegov daljnosežen pogled, ki ga je sposoben prevzeti, vsebuje tudi poetično pravičnost, tako da se nobena zgodba ne more končati slabo. Te njegove značilnosti odsevajo v določeni meri tudi v njegovih nižjih nosilcih, tako da jih lahko vidimo kako se na različne načine pojavljajo v nas. Otroci vedno želijo, da bi se njihove pravljice končale dobro, da bi bila krepost nagrajena in da bi bil greh premagan. Tako čutijo tudi vsi ne-sofisticirani in dobro-

namerni ljudje isto željo. Tisti, ki se (zaradi izgovora, da se v resničnem življenju stvari ne odvijajo tako) odločijo za realizem, so točno tisti, katerih življenje je postalo nezdravo in nenaravno, ker s svojo kratkovidno filozofijo ne morejo nikoli videti celote kakršnega koli dogodka, ampak le del, ki kaže le na eno inkarnacijo - in običajno le zunanjo lupino te.

Poskušajmo razumeti vpliv, ki ga ima na manifestacijo te značilnosti stopnja evolucije, na kateri se nahajamo sedaj. Pogosto smo dejali, da ima vsaka korenska rasa svoje posebne kvalitete, ki naj bi jih razvila, in da v tej zvezi tudi vsaka pod-rasa manifestira vpliv svoje posebnosti na kvaliteto korenske rase. Četrta Korenska Rasa je bila predvsem povezana z razvojem astralnega telesa in njegovimi čustvi, medtem ko je naša Peta Korenska Rasa predvidena zato, da bi razvijala mentalno telo in intelekt, ki naj bi deloval skozi njo. Tako v peti ali Tevtonski pod-rasi intenziviramo razvoj intelekta in razločevanja, medtem ko v četrti ali Keltski pod-rasi lahko zaznamo tako umetnostni kot psihični razvoj, pa čeprav na račun znanstvene natančnosti in podrobnosti. Dejansko je, ta strast po znanstveni natančnosti, po popolni resnici v najmanjši podrobnosti, sorazmerno nov razvoj. To je značilnost, ki je omogočila dosežke moderne znanosti. Sedaj predvsem zahtevamo, da so vse stvari resnične, in če niso, za nas niso več zanimive. Starejše pod-rase pa so najprej zahtevale, da so stvari prijetne in da so pri svoji presoji nagnjene k taki omejitvi svoje obravnave, ki se ne ozira na to, ali je bila stvar kdaj koli materializirana, ali pa bi se lahko kdaj koli materializirala na fizični ravni.

To lahko jasno zaznate v starih keltskih povestih. Bodite pozorni, kako se v legendah, ki obkrožajo kralja Arturja, vitezi bojujejo s kakšnim slučajnim tujcem, ga premagajo in zaprejo, in kako, pri opisu njihovih podvigov, opisujejo njihovo nesrečno žrtev kot gigantskega junaka, pošast, ki se pne v nebo itn. Pa vseeno nihče ne opazi kakršne koli razlike med njegovim poročilom in dejansko pojavo nesrečne osebe. Takoj lahko vidimo, ko beremo te zgodbe, da za njihove pripovedovalce in poslušalce omejitve, ki jih mi imenujemo dejstva, preprosto ne obstajajo. Njihova edina želja je bila, da

ustvarijo dobro romanco, ki bo potešila dušo. In pri tem seveda uspevajo. Da je navedeno dogajanje povsem nemogoče, jih niti najmanj ne skrbi. To skrbi, nas, ki beremo te povesti sedaj, ker razvijamo sposobnost razločevanja. Zato, čeprav so nam pustolovske povesti ravno tako všeč kot našim prednikom, ne moremo čutiti potešitve, tudi če okoli vsakega dogodka obstaja ozračje verjetnosti, ki naj bi potešilo to novo hrepenenje po resničnosti in natančnosti trditev.

Ta želja po natančnosti je le prihod neke druge kvalitete ega - njegove moči, da vidi resnico, da vidi stvar tako, kot je - kot celoto in ne le kot del. Toda, ker tu spodaj pogosto nismo sposobni videti celote tako, kot jo vidi on, začenjamo zahtevati, da bi bil del, ki ga vidimo, do določene mere sam popoln, in da bi se uskladal s tistimi drugimi deli, ki jih lahko le bežno vidimo. Naši drobni odlomki so običajno zelo daleč od popolnosti. Ne končajo se ustrezno, ne kažejo značilnosti prave koristi. In zato, ker tu spodaj se ne moremo videti resničnega konca, ki bi vse pojasnil, naš instinkt vrine domišljijski zaključek, ki do neke mere vsaj zadovolji naše zahteve.

To je resničen razlog za našo željo, da bi izboljšali zgodbo. V nekaterih od nas na novo razvita želja po resnici in natančnosti preseže staro hrepenenje po zadovoljstvu in zadovoljivosti, vendar pa včasih ta drugi element še vedno zmagaja. Tako se pojavi, kot smo že rekli, vpliv nečimrnosti in želja, da bi naredili dober vtis, tako da naša na novo razvita kvaliteta po resnicoljubnosti nečastno zdrsne v ozadje. V večini primerov se to zgodi povsem v podzavestnem umu, tako da se tega naša budna zavestnost ne zaveda. Zaradi tega se dogaja, da so nekateri ljudje v svojem poročanju še vedno povsem srednjeveški glede svojih osebnih pustolovščin.

Ko to razumemo, je jasno, da je naša naloga, da pomagamo egu v njegovih sedanjih razvojnih naporih. Opogumljati in vztrajati moramo pri kvaliteti natančnosti. Naše spomine o dejstvih moramo ločiti od naših misli in želja v zvezi s temi dejstvi. Na vsak način pa moramo iz tega kultiviranja resnicoljubnosti izključiti romanco. Nujno je biti natančen. Ni pa nujno, da bi postali pikolovski. Če želimo narediti izpit iz botanike, moramo naš spomin

napolniti s čudnimi pseudo-latinskimi izrazi ter se moramo naučiti ločevati med dicotyledonous in monocotyledonous. Vendar pa nas ta nuja ne ovira, da ne bi vedeli, da obstaja tudi višja stran botanike, v kateri se preučuje obstoj življenja drevesa in kako se njegova moč občasno manifestira v kvazi-človeški obliki. Kakor nam tudi ni potrebno ignorirati ljudskega izročila o drevesih in rastlinah ter delovanju naravnih duhov, ki pomagajo pri oblikovanju in barvanju cvetja - čeprav bo dobro, če teh stvari ne bomo napisali na izpitni list. Znanje o lepoti in romanci, ki je v ozadju, ne smemo izgubiti zaradi tega, ker moramo pridobiti suhoparne, zunanje podrobnosti, kakor nam tudi ni potrebno izgubiti vida, zaradi dejstva, da je sladkor sladek in prijeten za okus in zato, ker smo se naučili, da je njegova kemična formula, C₁₂ H₂₂ O₁₁.

Mešanje domišljije in dejstev je napačna raba zelo mogočne moči. Vendar pa obstaja pravilna raba, ki nam bo v veliko pomoč pri našem napredovanju. Tisti, ki želi meditirati, pogosto dobi nasvet, naj ustvari podobo Mojstra in usmeri nanjo svojo pozornost. No naredi tako, da ljubezen in predanost, ki jo čuti, pritegneta pozornost Mojstra in On nemudoma napolni to podobo s svojo mislijo ter skozi izlije svojo moč in svoj blagoslov na njenega ustvarjalca. Če je študent dovolj srečen, da je videl Mojstra, bo njegova miselna-podoba seveda precej bolj jasna in boljša kot v primerih, kjer je to samo napor domišljije. Bolj jasna kot je podoba, bolj popolno se lahko skozi izlije moč. Toda, v katerem koli in vsakem primeru se nekaj doseže in prejme določeno povračilo. To je primer zakonite uporabe domišljije - primer, v katerem so njeni učinki zelo koristni.

Z njo se srečamo tudi v številnih smereh psihičnega razvoja. Učenec, ki želi odpreti eterični vid, včasih uporabi nek trden predmet in si prizadeva domišljati, kakšna je njegova notranjost, če bi jo lahko videl. Na primer, pred učenca lahko postavimo zaprto škatlo in ga prosimo, da opiše predmete, ki so v njej. Verjetno ga bomo usmerili, da poskuša z domišljijo ugotoviti, kaj je v njej, "uganiti," kot bi rekli otroci, vendar pa vedno z naporom napete pozornosti, s prizadevanjem, da bi videl to, kar z običajnim vidom ne bi

mogel. Pravijo, da po številnih takšnih poskusih, človek veliko bolj pogosto “ugane,” kot pa je to mogoče pojasniti s katero koli teorijo slučajnosti, in da začenja resnično videti pred sabo predmete, ki si jih je na začetku samo domišljjal.

Varianta te prakse je, da študent prikliče pred oči svojega uma sobo svojega prijatelja in si prizadeva ustvariti njeno popolno podobo. Po določenem številu poskusov, bo to verjetno sposoben, celo brez oklevanja in s spoštljivo mero izobilja podrobnosti. Nato naj bi v svoji mentalni-sliki o tej sobi pozorno poiskal karkoli novega ali neobičajnega. Lahko se tudi zave prisotnosti določenih ljudi v njej. Zgodilo se mu bo, da se mu bo zdelo vredno, da bo pisal ali vprašal, zakaj so bili ti ljudje tam, ali če obstaja kakšna osnova za njegovo idejo, da so se zgodile določene spremembe. Če si bo dokazal, da je imel prav v določenem številu primerov, bo spoznal, da je začel razvijati določeno občutljivost, ki se lahko v določenem času razvije v resnično jasnovidnost.

Povzemimo: tako kot druge moči, je lahko tudi domišljija uporabljena pravilno ali napačno. Pretiravanje je jasno napačno in je vedno ovira za napredek, celo tedaj, ko je nenamerno. Natančnost je bistvena, vendar pa nje-no doseganje ne izključuje študija o višjih in bolj romantičnih plateh narave.

9. Poglavje - Meditacija

Najhitrejša in najbolj varna metoda razvoja višje zavestnosti je s pomočjo meditacije. Mnogi naši člani že imajo navado, da vsako jutro porabijo nekaj minut za meditacijo, ki je namenjena aspiraciji proti našim Mojstrom. O tem bi rad povedal nekaj besed, ker imam občutek, da nekateri med nami preko meditacije ne dosežejo vsega tistega, kar bi lahko. Med nami je toliko različnih tipov ljudi, da je nemogoče, da bi ena metoda meditacije lahko prinesla vsem enako dobre rezultate. Na splošno lahko tak čas najbolj uspešno izkoristimo na dva različna načina in vsak človek se mora odločiti, kateremu načinu pripada, katera metoda, je zanj najbolj primerna in najbolj koristna.

Navado imamo, da vse naše vaje takšne vrste poimenujemo s splošnim imenom meditacija, čeprav je to primerno le za nekatere med njimi. Večkrat sem že govoril o treh stopnjah, skozi katere morajo preiti ljudje: koncentracija, meditacija in kontemplacija. Le zadnja je tista, h kateri v celoti težimo, ko je to za nas mogoče in sorazmerno z lahkoto dosegljivo. Nekateri med nami morda nimajo umov, ki bi bili zgrajeni v tej posebni smeri, tako da lahko ugotovijo, da je meditacija, za njih bolj koristna, in uspešna.

Umetnost pridobivanja popolne koncentracije je počasen proces, tako da je večina med nami šele v procesu pridobivanja te zmožnosti. Nismo je še uspeli obvladati, kajti blodeče misli nas še vedno vznemirjajo. Vendar pa recimo, da smo dosegli dovolj koncentracije, da zavrremo tiste misli, ki si jih ne želimo, tako da lahko obravnavamo, kako naj razmišljamo med temi nekaj minutami. Govorimo o času, ki naj bi bil posvečen aspiraciji proti Mojstrom. Vendar pa, obstajajo različne smeri aspiracije. Še najbližja temu, kar je resnično mišljeno z meditacijo, je ta, da um trdno ohranjamo pri naši lastni podobi o Njemu, če smo sposobni izoblikovati dobro in močno miselno-podobo. Nekateri ne morejo vizualizirati s tako lahkoto kot drugi. Če lahko ostro vizualiziramo, je dobro, če ustvarimo svojo lastno miselno-podobo in zapremo oči. Potem, ko smo ustvarili tako podobo, bo naša misel tekla vzdolž smeri, ki bo podobna tej:

“To,” bi morali reči, “je mojster, ki sem ga izbral in kateremu se predajam. On je inkarnacija ljubezni, moči in modrosti. Truditi se moram, da bom v vseh teh ozirih postal tak kot On. Ali sem doslej to že uspel? Ne še tako popolno kot si želim. Če se ozrem nazaj, vidim, da nisem pokazal takšnih kvalitiet, kot bi jih moral. Zato si bom prizadeval, da se bom v prihodnosti stalno spominjal Nanj in deloval ter mislil tako, kot verjamem, da bi deloval in mislil On.” In tako naprej, z velikim naporom, da bi realizirali te Njegove kvalitete. To mislim, da je resnično tisto, kar pomeni beseda meditacija.

Če človek po nekaj poskusih ugotovi, da ne more ustvariti jasne miselne-podobe, bo zanj dobro, če se bo usedel pred portret Mojstra in nanj usmeril goreč vztrajen pogled in mislil to, kar sem predlagal zgoraj.

Za tiste, ki odkrijejo, da so sposobni miselno-podobo ustvariti hitro in z lahkoto, pa obstaja morda še nekaj boljšega, in to je kontemplacija. V tem primeru človek oblikuje podobo Mojstra in potem napne vse sile v naporu, da bi Njega dosegel. Napor, ki bi ga lahko najbolje opisal z napetostjo navzgor proti Njemu, s poskusom, da bi našo zavestnost združili z Njegovo.

Ta napor ne prinese takojšnjega rezultata, vendar pa, če to počnemo vsak dan, med našo redno meditacijo, bo gotovo prišel čas, ko bomo dosegli popoln uspeh. To je najboljša stvar za tiste, ki to lahko naredijo.

Vendar pa obstajajo določeni tipi uma, za katere je tak napor jalov. Zato za njih ni dobro, da izgubljajo čas, če je to stvar, ki jo na noben način ne morejo narediti, medtem ko obstajajo druge oblike meditacije, ki so za njih bolj plodovite.

Toda za tiste, ki se lahko povzpnejo na ta poseben način in pri tem dosežejo kakršen koli uspeh, s kakršnim koli čutenjem, je to pot, ki jih bo (pa čeprav zahteva precej časa) vodila v neposredno združitev z Njim. Kontemplacija je za takšno združitev povsem jasno najboljša. In ko jo dosežemo, je tudi najbolj plodovita in v največjo pomoč.

Z najglobljim spoštovanjem rečemo Mojstru: "Sveti Mojster, Oče, Prijatelj, odprt sem za Tvoj vpliv. Valoval bo skozi mene v največji možni meri, ki sem jo sposoben sprejeti."

Nobene potrebe ni, da bi Njega prosili, da bi na nas izlil svoj vpliv, kajti to počne ves čas. Ni ne prosimo Mojstrov, da bi naredili to ali ono. Oni zelo dobro vedo, kaj je potrebno narediti in to tudi že ves čas delajo. Mi moramo biti le dovolj odprti in odstraniti moramo vse ovire, ki stojijo na poti. To je vse. Vendar pa moramo to ponavljati vedno znova in znova, kajti ločeni jaz je velika težava na naši poti - najprej osebnost in nato individualnost. Na to opozarja knjiga *Ob nogah Učitelja* in vsaka druga knjiga, ki govori o okultnem razvoju. Če kaj ovira naše napredovanje je to vedno nižji jaz, ki stoji na poti Velikega Jaz-a.

Potem, ko smo vizualizirali in realizirali Mojstra tako intenzivno kot je mogoče, mora biti naš nadaljnji napor usmerjen v odstranjevanje lastnih ovir, v prizadevanje, da skozi njih prodremo in dosežemo Njega, kajti On je vedno pripravljen, da nas sprejme, da na nas izlije svoj vpliv, v takšni meri, kot smo ga sposobni sprejeti. Nimamo ga kaj prositi. Moramo se le pripraviti, da bo Njegova luč lahko svetila skozi nas. Ta napor nas bo dokončno po-

peljal v razširjeno zavestnost. Ko bomo uspeli, bomo prodrli v drugačen svet, v drugačen pogled na stvari. Ta smer je najhitrejši in najbolj zadovoljiv napredek, vendar, kot sem že rekel, je namenjena le tistim, ki po njej lahko gredo in katerim je namenjena. Človek, katerega narava instinktivno sledi drugi poti, bo gotovo izgubljal svoj čas, če bo poskušal v tej smeri, saj bi medtem lahko že določno napredoval, če bi sledil drugi.

Tako pri prvi kot pri drugi pa moramo paziti, da ne bi postalo naše delo nedoločno. Obstaja velika težnja, da bi tako postalo. Čudno je, da, čeprav verjamemo, da je vso to napredovanje v našem dosegu, nismo nikoli tako začudeni kot takrat, ko se ne zgodi nič in ko ne dosežemo nikakršnega rezultata. Ni potrebno, da bi bilo tako. To je brez dvoma ganljiv primer naše ponižnosti, vendar pa je to ponižnost, ki včasih resnično ovira naše napredovanje. Lahko čutimo, da smo še zelo daleč od možnosti, da bi karkoli dosegli in zato ostanemo na svojem mestu. Bolje je, kolikor le moremo, če s ponižnim zaupanjem (brez dvoma ponižnim, vendar pa še vedno z zaupanjem) izberemo to pot: "Drugi so pri tem uspeli. Tudi jaz nameravam uspeti; zato bom vztrajal, dokler se to ne bo zgodilo."

Tako bomo gotovo uspeli; mogoče to ne bo takoj, vendar pa se "takoj" z našega zornega kota zgodi le zelo malo stvari, ki jih počnemo. Uspe lahko vsako človeško bitje. To je le vprašanje časa, ki bo za to potreben, vendar pa bo ta v vsakem primeru dobro porabljen.

Če si bomo zapomnili te ideje, nam bo to pomagalo tudi pri boljši izrabi časa, ne samo meditacije. Naravna težnja v tej dobi je usmerjena proti nedoločnosti in ohlapnosti mišljenja. Nekateri ljudje vedno znova zapadejo v to, kar imenujemo "dobro počutje," vsaj za nekaj minut. Seveda je bolje, če se počutimo dobro kot pa slabo, vendar pa to ni vse, kar naj bi dosegli.

Številni ljudje vsakodnevno meditirajo sami in imajo od tega veliko korist, vendar pa se ponujajo večje možnosti, ko usmeri koncentracijo na eno stvar večja skupina ljudi. To vzpostavi napetost v fizičnem etru, pa tudi v astralnem in mentalnem svetu, ki je težnja v smeri, ki jo želimo. Tako se nam

med skupinsko meditacijo ni potrebno boriti proti našim okoliščinam (kar moramo početi praktično v vsakem drugem primeru), ki so nam zaradi tega naklonjene. No, to bi moralo biti tako, če prisotni uspejo obraniti svoje ume pred beganjem. To pa seveda morajo poskusiti, ne le zaradi sebe, ampak tudi zaradi tovarišev pri tem naporu. Begajoči um predstavlja v taki skupini prekinitev toka. Namesto, da bi imeli ogromno maso misli, ki se giblje v mogočnem valu, bodo v takem primeru v njem nastali vrtinci, podobni tistim, ki jih v reki povzročijo skale ali debla, ki štrlijo iz vode. Vsakdo, ki dovoli svojemu umu, da bega, povzroči stvari, ki za tiste okoli njega niso tako lahke.

Določeno število ljudi, ki pošilja svojo misel v isto smer, ponuja dobro priložnost za napredek, če je smer dobro izbrana, kar pa se v običajnem življenju le redko dogaja, Ko pa se, je to velika priložnost.

Izreden primer, ki sem ga prej opisal, se mi zdi primeren. Imel sem privilegij, da sem bil prisoten na diamantni obletnici Njenega Veličanstva, kraljice Viktorije. To je bila ena izmed najbolj čudovitih manifestacij okultne sile kot sem jo kdaj koli videl. Med sprevodom kraljčine kočije, je tisoče ljudi za nekaj trenutkov zdrsnilo v eno samo smer mišljenja. V smer silne ljubezni in lojalnosti. To je bil notranji pogled, ki bi mu težko našli enakega. Pred tem smo morali dolgo časa čakati na procesijo. Tisoči in tisoči ljudi so se ukvarjali s svojimi lastnimi mislimi. To se je dogajalo v središču Londona, tako da so bili prisotni v glavnem trgovci ali poslovni ljudje s svojimi ženami. Ljudje so se zato ukvarjali preračunavanjem, tako da so njihovo glave obkrožale figure, ravno tako, kot da bi okoli njih poplesavali roji čebel. Številne gospe pa so razmišljale o novih oblekah in gospodinjskih opravilih vseh vrst. Ni bilo nobene enotnosti, kot je tudi sicer običajno, kadar imamo opravka z množico. Ko se je približala procesija, pa so se ljudje prebudili in postopoma stopnjevali svoje zanimanje zanjo. Kulminacija je nastopila ob prehodu kraljice. Nekaj minut je tistih tisoče ljudi mislilo in čutilo enako. Učinek je bil presenetljiv celo na fizični ravni, čeprav ljudje niso vedeli za-

kaj. Ti trdi mestni ljudje so imeli polne oči solz in drug drugega držali za roko, medtem ko so gospe neustavljivo ihtele.

Učinek je v teh nekaj minutah popolnega vzhičenja osupljiv. Morda so prvič v življenju vsi spontano pozabili na sebe in jih je zato visoko čustvo izstrelilo navzven. To je bila priložnost. V takšnih trenutkih kot je bil ta, se odvije, če je razburjenje religiozno, masovna sprememba - strašansko začasno povzdignjenje duše. Verjetno so se tisti ljudje pozneje čudili, zakaj so bili tako pretreseni. Za njih je bilo to izjemno dobro, vendar pa se takšna priložnost ponudi zelo redko.

Nekaj podobnega, vendar v manjši meri, se odvija v naših meditativnih skupinah. To je le drobec v primerjavi s tisočimi, vendar pa je kljub temu takšno srečanje resnična priložnost. Če bi jo znali bolje izkoristiti, bi gotovo hitreje napredovali, in se počutili, kot da se nam nudi večja pomoč.

V veliko pomoč je to, če imamo v skupini nekaj takšnih, ki so se sposobni dvigniti na višje nivoje. Veliko povzdignjenje predstavlja namreč nekaj minutna prisotnost misli z višje ravni. To je prednost, ki jo imamo ob druženju, ob "združitvi naših sil" za tako delo, kot je to.

Kolektivna meditacija, ki jo nekatere Lože organizirajo na javnih predavanjih z mešano množico, ni kaj dosti koristna. Ta le ohranja, za nekaj trenutkov, tišino in nič kaj dosti več, kajti povprečen človek sploh ne ve, kako naj misli.

Izpopolnjevanje višje zavestnosti je ena izmed možnosti, ki se sedaj odpirajo človeštvu, na stopnji, ki jo je sedaj doseglo. Zato je, v večji ali manjši meri, dostopno vsakemu med nami. Zato je tudi dobro, če poskusimo kaj narediti v tej smeri, saj bo korist, ki jo bo prinesel uspeh, skoraj neprecenljiva. Res je, da je potrebna velika previdnost, kajti pasti je mnogo. Nič ne bi smeli začeti brez nasveta in nadzora izurjenega psihika. Toda svet potrebuje pomočnike, ki posedujejo te moči. Med študenti Teozofije lahko opravičeno pričakujemo, da jih bomo našli. Ni potrebno poudarjati, kako pomembno za naše delo je spretnost komuniciranja po volji z Angeli in tako imenova-

nimi mrtvimi ter sila in natančnost, ki jo našemu učenju prinaša določna izkušnja višjega življenja. Pridobljeno znanje je za tistega, ki ga je dosegel velika korist, saj za vedno odstrani iz njegovega življenja vse dvome in vso žalost. Zato mora človek stremeti po tej transcendentni modrosti. Ne zaradi sebe, ampak zato, da se bo lahko bolj širono nudit v sluzenje prijateljskim bitjem, kajti to je namen resničnega in pravega bratstva v svetu.

THE MONAD

C. W. LEADBEATER

Charles Webster Leadbeater se je rodil 16. februarja 1854 v Nordhumberlandu v Angliji. Po smrti očeta je skrb zanj prevzel stric, ki je imel visok položaj v anglikanski cerkvi in ga je zato usmeril v študij teologije. Leta 1878 je bil posvečen v diakona, leto dni zatem pa v duhovnika. Kot tak je bil zelo dejaven in odpiral ter vodil klube za mladino.

Zanimal pa se je tudi za astronomijo in spiritizem. Preko le-tega se je seznanil z delom H. P. Blavatsky in Teozofskega društva ter se mu novembra 1883 tudi pridružil. Leto dni kasneje je odpotoval v Madras in na sedežu Teozofskega društva v Adyarju postal urednik revije *Theosophist*. Leta 1866 je odpotoval na Ceylon, kjer je pomagal pri širitvi budizma in izgradnji budističnega vzgojnega sistema ter napisal *The Smaller Buddhist Catechism*.

Leta 1888 se je vrnil v Anglijo, kjer je nato deloval kot učitelj in novinar. Pisal je knjige, ki so bile povezane z njegovim jasnovidnim raziskovanjem in se uveljavil kot uspešen predavatelj ter učitelj, tako da so mu mnogi starši zaupali svoje otroke, da bi jih vzgajal v duhu načel duhovnosti in okultizma. Leta 1909 se je vrnil v Adyar in znova začel delovati za Teozofsko društvo, spoznal mladega Krishnamurtija in ga na podlagi jasnovidnega raziskovanja prepoznal kot izredno čistega otroka ter se zato posvetil njegovi vzgoji.

Leta 1914 je Charles zapustil Adyar in predaval v Burmi, na Javi, v Novi Zelandiji in Avstraliji, kjer se je tudi nastanil. Naslednja leta je posvetil raziskovanju energij v ozadju krščanskih in prostozidarskih obredov ter oblikovanju *Liberalne Katoliške Cerkve*, kar je sprožilo nova nasprotja znotraj Teozofskega društva in pogrevanje starih obtožb proti Leadbeatru zaradi neprimerne vzgoje otrok. Leta 1930 se je vrnil v Adyar, da bi tam preživel svoja zadnja leta. Ko se je leta 1934 odpravil na obisk v Sydney je na poti zbolel in dne 1. marca, tudi umrl.